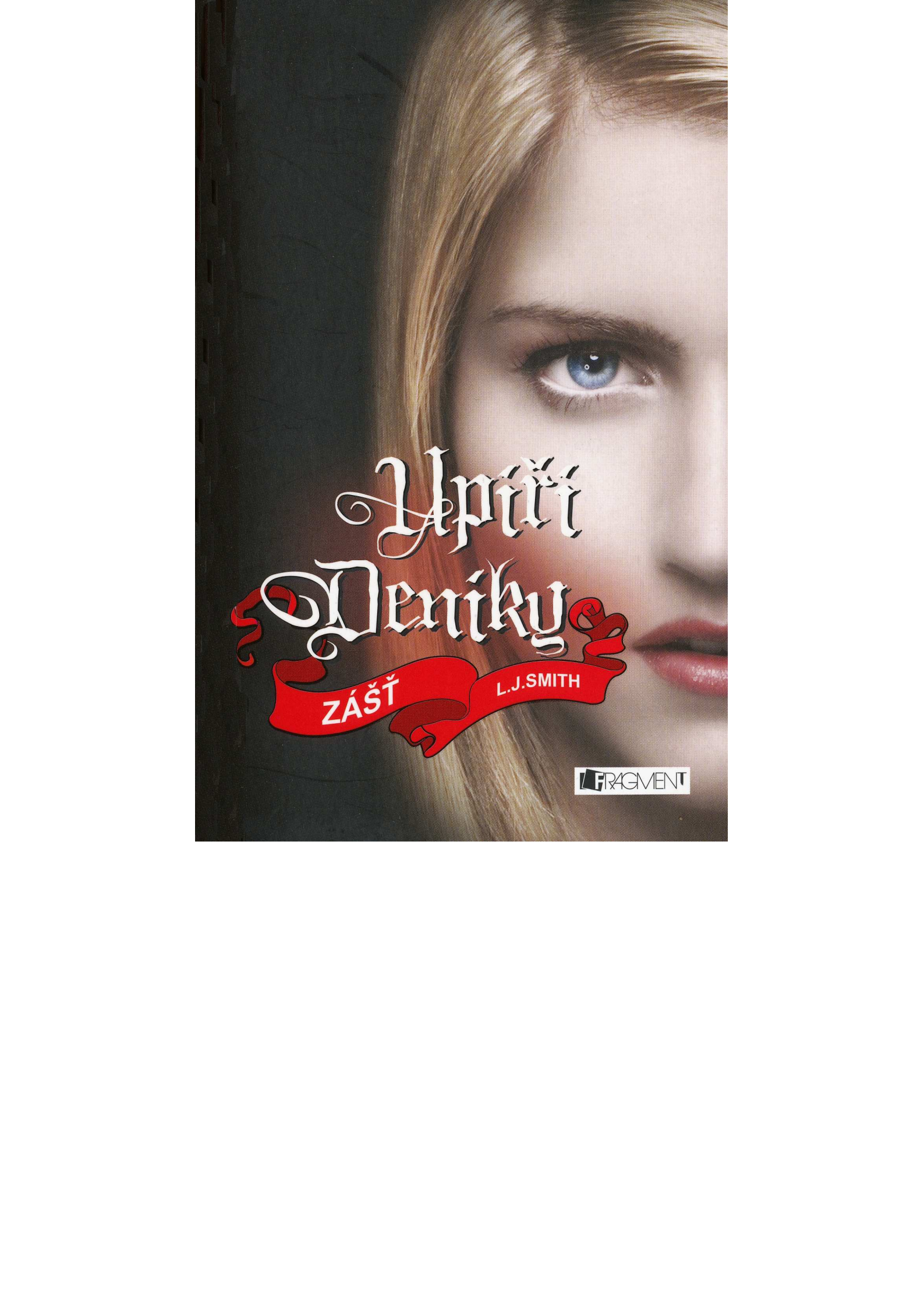

Upříč Deníky

ZÁŠŤ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří Deníky

ZÁŠŤ L.J. SMITH

 FRAGMENT

*Mé tetě Margie a památce
na tety Agnes a Eleanor
za podněcování tvořivosti.*

1.

Elena vyšla na mýtinu. Cáry podzimního listí pod jejíma nohama zamrzaly do bahna. Zešeřilo se, a ačkoli už bouřka ustávala, v lese bylo citelně chladněji. Elena však zimu necítila.

Ani tma jí nevadila. Zorničky se jí široce otevřely, aby dokázaly vnímat částechy světla, pro lidské oko nepostřehnutelné. Viděla dva bojující stíny pod velkým dubem docela zřetelně.

Jeden měl husté tmavé vlasy, které mu vítr čeřil jako rozvlněné moře. Byl o něco vyšší než ten druhý, a ačkoli mu Elena neviděla do tváře, věděla, že má zelené oči.

Druhý z nich měl také tmavou kštici, ale jeho vlasy byly jemné a rovné, skoro jako srst zvířat. Rty měl stažené zlobou, až odhalovaly bílé zuby. Jeho obvyklá líná elegance se změnila v číhavé přikrčení šelmy. Oči měl černé.

Elena je několik minut nehnutě sledovala. Zapomněla, proč sem přišla, proč ji vábila ozvěna jejich souboje. Takhle zblízka byly jejich hněv, nenávist a bolest téměř ohlušující, jako by od nich vycházely neslyšné výkřiky. Byli zaklesnutí v souboji na život a na smrt.

Zajímalo by mě, který z nich zvítězí, pomyslela si. Oba byli zraněni a krváceli, paže toho vyššího visela v nepřírozeném úhlu. Přesto právě dokázal praštit soupeřem o sukovitý kmen dubu. Zmítala jím tak silná zášť, že ji Elena nejen slyšela, ale i cítila a chutnala, a poznala, že právě zášť mu dodává neuvěřitelnou sílu.

A pak si Elena vzpomněla, proč přišla. Jak jen mohla zapomenout? *On* je zraněn. *Jeho* mysl ji sem přivolala,

zraňovala ji vlnami zloby a bolesti. Přišla mu pomoci, protože k němu patří.

Obě postavy se nyní zmítaly na zledovatělé zemi a bojovaly jako vlci, za mohutného vrčení. Hbitě a tiše k nim zamířila. Ten s vlnitými vlasy a zelenýma očima byl nahoře – *Stefan*, napověděla jí mysl – a prsty drásal tomu druhému hrdlo. Elenou projela vlna hněvu; hněvu a ochranné touhy. Hmátla mezi soupeře ve snaze zadržet onu škrtící ruku, odtrhnout drásající prsty. Ani ji nenapadlo, že třeba nebude dost silná, aby se jí to podařilo. Prostě *byla* silná. Uskočila ke straně a kroucením odtrhla svého zajatce od soupeře. Pro jistotu ho pořádně udeřila do zraněné paže a srazila ho tvář na listím pokrytou zem. Pak ho začala zezadu rdousit.

Její útok ho zastihl nepřipraveného, ale nebyl ani zdaleka poražen. Vrátil jí úder a zdravou rukou jí šátral po hrdle. Zaryl jí palec do průdušnice.

Elena bez přemýšlení chňapla po ruce svými zuby. Její mysl ničemu nerozuměla, ale tělo vědělo, co dělat. Její zuby jsou zbraň a právě je zaťala do masa a ochutnala krev.

Ale byl silnější než ona. Škubnutím ramen se vyprostil z jejího sevření, otočil se a srazil ji pod sebe. Najednou se tyčil nad ní s obličejem staženým zvířecí zlobou. Zasyčela na něj a nehty mu zaútočila na oči, ale srazil jí ruku.

Chystal se ji zabít. Přestože byl zraněný, byl daleko silnější. Stáhl rty a ukázal zuby, které již byly potřísněné krví. Jako kobra připravená zaútočit.

Pak se zarazil a výraz v obličeji se mu naprosto změnil.

Elena pozorovala, jak se mu zelené oči rozšířily údivem. Zorničky, které měl předtím vzteky stažené do velikosti špendlíkových hlaviček, se doširoka rozevřely. Zíral na ni, jako by si teprve nyní uvědomil, koho to vlastně vidí.

Proč se na mě tak dívá? Proč to prostě neskončí? Ale železná paže, svírající její rameno, najednou povolila.

Zvířecí výraz zmizel a vystřídalo ho překvapení a zmatek. Odvalil se, pomohl jí se posadit a celou tu dobu jí hleděl do tváře.

„Eleno,“ zašeptal a hlas se mu zlomil. „Eleno, jsi to ty?“

Tak to jsem já? pomyslela si. Elena?

Vlastně na tom vůbec nezáleželo. Zalétla pohledem ke starému dubu. *On* tam pořád byl, stál mezi vzdouvajícími se kořeny, těžce oddychoval a opíral se rukou o strom. *On* se na ni díval bezednými černými očima a lehce se mračil.

Žádný strach, pomyslela si. O tohohle se dokážu postarat. Je hloupý. Znovu se na zelenookého vrhla.

„Eleno!“ vykřikl, když ho srazila na záda. Zdravou rukou ji odstrkoval od sebe. „Eleno, to jsem já, Stefan! Eleno, podívej se na mě!“

Podívala se. A vnímala jen odhalený kousek kůže na jeho hrdle. Znovu zasyčela, stáhla horní ret a ukázala mu zuby.

Strnul úlekem.

Cítila, jak mu tělem projel šok jako blesk, a viděla, jak se mu rozostřil pohled. Zbledl, jako by mu někdo uštědřil ránu do žaludku. Lehce vrtěl hlavou na bahnité zemi.

„Ne,“ zašeptal. „To ne...“

Vypadalo to, že mluví sám k sobě, jako by nečekal, že ho uslyší. Vztáhl ruku k její tváři, ale srazila ji.

„Ach, Eleno...“ zašeptal.

Poslední stopy zášti a zvířecí krvežíznivosti mu vymizely z tváře. V jeho pohledu se mísilo ohromení, bolest z náhlého poznání a žal.

A zranitelnost. Elena využila příležitosti a vrhla se mu po hrdle. Zvedl paži, aby se bránil a odtlačil ji pryč, ale pak ji nechal klesnout.

Okamžik na ni hleděl, bolest v jeho očích dosáhla vrcholu, a pak se jednoduše vzdal. Úplně přestal bojovat.

Cítila, co se děje, jak jeho odpor mizí. Ležel na zledovatělé zemi s cáry listů ve vlasech a díval se za ni, na temnou, zamračenou oblohu.

Skonči to, zaslechla jeho vyčerpaný hlas ve své mysli.

Elena na okamžik zaváhala. V těch očích bylo něco, co v ní vyvolávalo vzpomínky. Così o měsíčním svitu a sezení

v podkroví... Ale ty vzpomínky byly příliš neurčité. Nedokázala je zachytit, to úsilí ji vyčerpávalo a mátló ji.

Tenhle musí zemřít, tenhle zelenooký, kterému říkají Stefan. Protože zranil *jeho*, toho druhého, toho, pro kterého se Elena narodila. *Jeho* nesmí nikdo zranit ani přežít.

Zaťala Stefanovi zuby do hrdla a hluboce se zakousla.

Okamžitě poznala, že to nedělá úplně správně. Nezasáhla žádnou žílu ani tepnu. Trápila se na jeho hrdle a zuřila nad svou vlastní nezkušeností. Byl to skvělý pocit, zakousnout se, ale nezískala mnoho krve. Zklamaneč odtrhla hlavu a zakousla se znovu. Ucítla, jak sebou škubl bolestí.

Tohle je mnohem lepší. Tentokrát našla žílu, ale nepronikla do ní dost hluboko. Takové malé škrábnutí nestačí. Potřebuje ji rozervat tak, aby se krev vyřinula ven.

Její oběť se roztřásla, když na tom začala usilovně pracovat, zuby trhala a žvýkala holé hrdlo. Právě když ucítla, jak tkáň povoluje, něčí ruce ji odtáhly, prostě ji zezadu zvedly.

Elena zavrčela, aniž pustila hrdlo. Ale ty ruce nepovolily. Něčí paže ji objala kolem pasu a prsty se jí vpletly do vlasů. Bojovala, držela se své kořisti zuby nehty.

Pust' ho. Nech ho být!

Ten hlas byl ostrý a rozkazovačný jako závan ledového větru. Elena jej poznala a přestala bojovat s těma rukama, které ji táhly pryč. Když ji opět postavily na zem, vzhlédla a uviděla *ho* – a konečně si vybavila to jméno. Damon. Jmenuje se Damon. Vzpuřně na něj hleděla. Byla rozmrzelá, že ji odtrhl od kořisti, ale poslechla.

Stefan se posadil, hrdlo měl zalité vlastní krví. Stékala mu na košili. Elena si olízla rty a ucítla záchvěv čehosi jako hladu, který snad přicházel z každého vlákna její bytosti. Byla opět jako omámená.

„Mám dojem,“ řekl Damon nahlas, „žes říkal, že je mrtvá.“

Hleděl na Stefana, který byl snad ještě bledší než předtím, pokud to vůbec bylo možné. Ta bílá tvář byl plná nekonečné beznaděje.

Řekl pouze: „Jen se na ni podívej.“

Damon vzal Elenu za bradu a zvedl jí hlavu. Pohlédla mu zpříma do očí. Pak se dlouhými štíhlými prsty dotkl jejích rtů a zkoumal, co se skrývá za nimi. Elena se instinktivně pokusila kousnout, ale jen náznakem. Damon nahmatal ostré dravčí zuby a Elena nyní opravdu kousla – tedy, spíš štípala jako kotě.

Damon nasadil neproniknutelný výraz a pohled mu ztvrdl.

„Víš, kde zrovna jsi?“ zeptal se jí.

Elena se rozhlédla. Uviděla stromy. „V lese,“ odpověděla vychytrale a obrátila oči zpátky k němu.

„A kdo je to támhle?“

Podívala se, kam ukazoval. „Stefan,“ odpověděla netečně. „Tvůj bratr.“

„A kdo jsem já? Pamatuješ si, kdo jsem?“

Usmála se na něj a ukázala mu své dravčí zuby. „Samozřejmě, že ano. Ty jsi Damon a já tě miluju.“

2.

Stefanův hlas se chvěl tichou zuřivostí. „Tak přesně tohle jsi chtěl, že, Damone? A teď se ti to podařilo. Musel jsi z ní udělat to, co jsme my, co jsi ty. Nestačilo ji jen zabít.“

Damon na něj ani nepohlédl. Přivřenýma očima soustředěně pozoroval Elenu. Stále ještě klečel a držel ji za bradu. „To už říkáš potřetí a mě to začíná unavovat,“ odpověděl tiše. Byl rozcuchaný z boje a stále trochu oddechoval, ale už nabyl rovnováhy a sebekontroly. „Eleno, zabil jsem tě?“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděla Elena a propletla své prsty s jeho. Začínala být netrpělivá. O čem se to tu vlastně pořád baví? Nikoho tu přece nezabili.

„Nikdy jsem si o tobě nemyslel, že jsi lhář,“ řekl Stefan Damonovi stále stejně hořce. „Myslel jsem si o tobě kdeco, ale tohle ne. Nikdy dřív jsem tě neslyšel zapírat.“

„Ještě chvíli,“ upozornil ho Damon, „a dojde mi trpělivost.“

Co horšího bys mi ještě mohl udělat? opáčil Stefan. *Smrt by pro mě byla jen milosrdenstvím.*

„Veškeré milosrdenství vůči tobě jsem vyčerpal už před staletími,“ řekl Damon nahlas. Konečně pustil Eleninu bradu. „Co si z dneška pamatuješ?“ zeptal se jí.

Elena mluvila unaveně, jako když dítě opakuje nenáviděné učivo. „Dneska byla oslava Dne zakladatelů.“ Vsunula svou dlaň do Damonovy a vzhlédla k němu. Dál si nedokázala vzpomenout, ale tahle informace nestačila. Podrážděně se pokoušela vybavit si ještě něco dalšího.

„Někdo byl v jídelně... Caroline.“ Potěšilo ji, že si vzpomněla na jméno. „Chtěla přede všemi přechíst můj

deník, a to nebylo dobře, protože..." Elena bojovala ztracený boj se svou pamětí. „Nepamatuju se proč. Ale přelstili jsme ji.“ Vřele a spiklenecky se na něj usmála.

„Hm, to tedy přelstili, že ano?“

„Ano. Sebrals jí to. Udělals to pro mě.“ Prsty druhé ruky mu vklouzla pod bundu a hledala tvrdý hranatý tvar knížečky. „Protože mě miluješ,“ řekla, našla deník a jemně na něj zaklepala. „Miluješ mě, vid’?“

Z mýtiny se ozval nezřetelný zvuk. Elena se ohlédla a všimla si, že Stefan odvrátil tvář.

„Eleno, soustřed' se. Co se stalo potom?“ připomínal jí Damonův hlas.

„Potom? Potom jsme se pohádaly s tetou Judith.“ Elena nad tím chvíli rozvažovala a nakonec pokrčila rameny. „Kvůli... nevím, kvůli čemu. Naštvala jsem se. Není přece moje máma. Nemůže mi přikazovat, co mám dělat.“

Damon podotkl suše: „Myslím, že tohle už teď nebude problém. A co se stalo pak?“

Elena si ztěžka povzddechla. „Pak jsem šla za Mattem a půjčila si jeho auto. Matt..." zopakovala jeho jméno a olízla si špičáky. V duchu viděla jeho hezkou tvář, blond vlasy a statná ramena. „Matt.“

„A kam jsi jela Mattoým autem?“

„Na Wickery Bridge,“ řekl Stefan a opět se obrátil k nim. V očích měl zoufalství.

„Ne, k penzionu,“ opravila ho podrážděně Elena. „Abych počkala na... nevím, už jsem to zapomněla. To je jedno. Prostě jsem tam čekala. A pak... začala bouřka. Vítr, déšť a tak. Nelíbilo se mi to. Vrátila jsem se do auta. Ale něco mě pronásledovalo.“

„Někdo tě pronásledoval,“ opravil ji Stefan a pohlédl na Damona.

„Byla to nějaká věc,“ trvala na svém Elena. Měla už dost jeho neustálého přerušování. „Pojďme pryč, jenom my dva,“ navrhla Damonovi a zvedla se na kolenou, takže jejich tváře byly velmi blízko u sebe.

„Ještě chvíličku,“ odpověděl. „Jaká věc tě pronásledovala?“

Unaveně si opět sedla. „Já nevím, jaká věc! Nikdy jsem nic takového neviděla! Nebylo to jako ty a Stefan. Bylo to...“ Myslí jí pádily zběsilé obrazy. Vyjící vítr. Mlha svíjející se po zemi. Jakýsi tvar, bílý a obrovský, jako by byl celý z mlhy. Pomalu ji dohání, jako větrem hnaný mrak.

„Možná to bylo jenom něco, co patří k bouřce,“ řekla nakonec. „Ale myslela jsem, že mi to chce ublížit. Tak jsem tomu utekla.“ Hrála si se zipem Damonovy kožené bundy, významně se na něho usmívala a pokukovala po něm skrz řasy.

Damonova tvář poprvé prozradila nějaké emoce. Zkroutil rty v bolestné grimase. „Uteklaš tomu.“

„Vzpomněla jsem si, co mi... někdo... řekl o plynoucí vodě. Zlé věci přes ni nemůžou. Takže jsem jela ke Drowning Creeku, k tomu mostku. A pak...“ Zaváhala a mračila se, jak se pokoušela nalézt v tom zmatku nějakou určitou vzpomínku. Voda. Pamatuje si vodu. A někdo křičí. Ale nic jiného. „A pak jsem se dostala na druhou stranu,“ dokončila nakonec vesele. „Muselo to tak být, protože teď jsem tady. A to je všechno. Můžeme už jít?“

Damon jí neodpověděl.

„To auto je stále ještě v řece,“ řekl Stefan. Dívali se s Damonem na sebe, jako když dva dospělí vedou vážný rozhovor nad hlavou nic nechápajícího dítěte. Na okamžik bylo jejich nepřátelství zapomenuto. Elena pocítila nával podrážděnosti. Otevřela pusku, aby něco řekla, ale Stefan pokračoval. „Našli jsme ho s Bonnií a s Meredith. Potopil jsem se a vynesl jsem ji z vody, ale už byla...“

Už byla co? mračila se Elena.

Damon posměšně zkrivil rty. „A tys to vzdal? Ze všech lidí zrovna ty jsi přece měl předvídat, co se stane. Nebo ti ta myšlenka přišla tak odpudivá, žeš to ani nezvažil? Byl bys radši, kdyby byla opravdu mrtvá?“

„Neměla žádný puls a nedýchala!“ rozohnil se Stefan. „A nikdy jsme si nevyměnili dost krve, aby mohlo dojít k proměně!“ Pohled mu ztvrdl. „Alespoň ne se *mnou*.“

Elena znovu otevřela pusu, ale Damon jí položil dva prsty na rty, aby byla zticha. Vyrovnaně prohlásil: „A právě to je ten problém – jsi snad slepý, že to nevidíš? Řekls mi, ať se na ni podívám; tak se na ni podívej sám. Je v šoku a chová se zmateně. Ano, to připustím dokonce i já.“ Vyslal oslnivý úsměv a pokračoval. „Tohle je mnohem horší než běžný zmatek po proměně. Bude potřebovat krev – lidskou krev, jinak její tělo nebude mít dost síly, aby dokončilo přeměnu. Zemře.“

Co tím myslí, zmateně? pomyslela si Elena rozhořčeně. „Je mi skvěle,“ prohlásila přes Damonovy prsty.

„Jsem akorát unavená, to je všechno. Chtěla jsem se zrovna pořádně vyspat, když jsem uslyšela, jak vy dva zápasíte, a přišla jsem ti pomoci. A tys mi ani nedovolil ho zabít,“ dodala otráveně.

„No ano, proč jsi jí to nedovolil?“ zeptal se Stefan. Zíral na Damona a provrtával ho pohledem. Všechny náznaky spolupráce z jeho strany byly vyčerpány. „Bylo by to nejjednodušší řešení.“

Damon mu vrátil pohled plný vzteku. Vzedmula se v něm vlna nenávisti stejně jako ve Stefanovi. Dech se mu zrychlil. „Možná nemám rád jednoduchá řešení,“ zasyčel. Pak se opět ovládl. Výsměšně se ušklíbnul a dodal: „Řekněme to takhle, bratříčku: pokud se někdo bude těšit z toho, že zbavil svět tvojí existence, budu to já. Nikdo jiný. Mám v úmyslu se toho úkolu ujmout osobně. A takové úkoly zvládám výborně, to mi věř.“

„Tos nám dokázal,“ řekl Stefan tiše, jako by ho každé slovo bolelo.

„Ale tuhle,“ obrátil se Damon zářivým pohledem na Eleny, „tu jsem *nezabil*. Proč bych to dělal? Mohl jsem ji proměnit, kdykoli se mi zachtělo.“

„Možná proto, že se právě zasnoubila s někým jiným.“

Damon zvedl Eleninu ruku, která byla stále propletena s jeho. Na prostředníčku jí jiskřil zlatý prsten s jediným tmavomodrým kamenem. Elena se na něj zamračila, nejasně si vzpomínala, že už ho předtím někde viděla. Pak pokrčila rameny a unaveně se opřela o Damona.

„Tohle,“ prohlásil Damon a pohlédl na ni, „už nevypadá jako vážný problém, že? Myslím, že může být šťastná, že na tebe zapomněla.“ Pohlédl na Stefana se zlým úsměvem. „Ale to se dozvíme, až zase bude sama sebou. Pak se jí můžeme zeptat, kterého z nás si vybere. Souhlasíš?“

Stefan zavrtěl hlavou. „Jak vůbec můžeš něco takového navrhnout? Po tom, co se stalo...“ Hlas mu odumřel na rtech.

„S Katherine? Já to dopovím, když to ty nedokážeš. Katherine zvolila hloupé řešení a pak za to zaplatila. Elena je jiná; ta ví přesně, co chce. Ale na tvém souhlasu nezáleží,“ přerušil další Stefanovy protesty. „Teď je důležité, že je slabá a potřebuje krev. A já dohlídnu na to, aby ji dostala. A pak zjistím, kdo jí tohle udělal. Můžeš se přidat, nebo jít po svých. Vyber si.“

Postavil se a vytáhl na nohy i Elenu. „Půjdeme.“

Elena s ním šla ochotně, měla radost, že se konečně něco děje. Lesy byly ve tmě zajímavé; toho si nikdy dřív nevšimla. Sovy vydávaly při lovu truchlivé volání a lesní myšky před nimi cupitavě prchaly. Vzduch byl v některých místech chladnější, protože nejprve prochládaly lesní prolákliny a doliny. Zjistila, že jí připadá snadné neslyšně se pohybovat spadaným listům vedle Damona; šlo jen o to, dávat si pozor, kam šlape. Neohlédla se, aby se přesvědčila, zda je Stefan následuje.

Místo, kde vyšli z lesa, okamžitě poznala. Už tu dneska jednou byla. Ale teď tam bylo pořádně živo – na autech blikala červenomodrá světla a reflektory ozařovaly schoulené tmavé postavy. Elena si je zvědavě prohlížela. Některé z nich vypadaly povědomě. Například tamta žena s úzkým ztrápeným obličejem a nervózníma očima – teta

Judith? A ten vysoký muž vedle ní – že by její snoubenec Robert?

Ještě by s nimi měl být někdo, pomyslela si Elena. Děvčátko se stejně světlými vlasy, jako má ona sama. Ale přes všechno úsilí si nedokázala vybavit jméno.

Dvě objímající se děvčata v kruhu policistů – *tyhle* dvě si ale pamatuje. Ta malá plačící zrzka je Bonnie. A ta vyšší s tmavými vlasy, to je Meredith.

„Ale ona není ve vodě,“ vysvětlovala Bonnie jakémusi muži v uniformě. Hlas se jí třásl na pokraji hysterie. „Viděly jsme, jak ji Stefan vytáhl ven. Vždyť vám to říkám pořád dokola.“

„A když jste odcházely, zůstal u ní?“

„Musely jsme to tak udělat. Bouřka stále sílila a v těch lesích bylo něco divného...“

„Na tom nezáleží,“ vložila se do toho Meredith. Její hlas nezněl o moc klidněji než Bonniin. „Stefan řekl, že pokud... pokud ji bude muset opustit, nechá ji ležet tam pod těmi vrbovými stromy.“

„A kde je Stefan teď?“ tázal se další uniformovaný policista.

„Nevíme, vydaly jsme se zpátky pro pomoc. Asi šel za náma. Ale pokud jde o to, co se stalo... co se stalo Eleně...“ Bonnie se odvrátila a zabořila tvář Meredith do ramene.

Jsou nešťastné kvůli *mně*, uvědomila si Elena. To je od nich hloupé. Ale to můžu vyřešit. Vydala se ke kruhu světla, ale Damon ji stáhl zpátky. Ublíženě se po něm ohlédla.

„Takhle ne. Vyber si, kterého z nich chceš, a my ho ulovíme,“ prohlásil.

„Chci na co?“

„Na krmení, Eleno. Teď je z tebe lovec. A oni jsou tvoje kořist.“

Elena pochybovačně přejela jazykem své dravčí zuby. Nic z toho, co viděla, jí nepřipadalo jako jídlo. Ale protože to Damon řekl, byla ochotná tomu uvěřit.

„Jak myslíš,“ souhlasila poslušně.

Damon naklonil hlavu a zúženýma očima si prohlížel scénu před sebou jako odborník oceňující vzácnou malbu.

„Co třeba páreček svalnatých záchranářů?“

„Ne,“ ozvalo se za nimi.

Damon se na Stefana sotva ohlédl. „Proč ne?“

„Protože útoků na zdejší obyvatele už bylo dost. Sice potřebuje lidskou krev, ale nemusí ji lovit.“ Stefan měl uzavřenou nepřátelskou tvář, z které však vyzařovalo pevně odhodlání.

„Máme snad jinou možnost?“ zeptal se Damon ironicky.

„Přece víš, že ano. Najdeme někoho, kdo bude ochotný udělat to dobrovolně – nebo koho k té ochotě dokážeme přimět. Někoho, kdo by to udělal pro Elenu a kdo je dost silný, aby se s tím psychicky vyrovnal.“

„A předpokládám, že už víš, kde takový výlupek ctností seženeme.“

„Odved’ ji do školy. Sejdu se tam s vámi,“ odpověděl Stefan a zmizel.

Když odcházeli, okolí mostku stále kypělo aktivitou, světla blikala a lidé se hemžili. Cestou kolem si Elena všimla podivné věci. Uprostřed řeky leželo auto, které zalévala ostrá světla reflektorů. Až na přední nárazník trčící z vody bylo úplně celé ponořené.

To je ale pitomé místo na parkování, pomyslela si a následovala Damona do lesů.

Stefanovy city se začínaly opět probouzet k životu.

Bolelo to. Myslel, že už má všechnu bolest za sebou, že už nikdy nic neucítí. Když vytáhl Elenino bezvládné tělo z tmavé vody, byl přesvědčený, že už ho nikdy nic nebude bolet, protože tomu hroznému okamžiku se nic nemůže vyrovnat.

Ale mýlil se.

Zastavil se a opřel se zdravou rukou o strom. Sklonil hlavu a zhluboka dýchal. Teprve když se rudá mlha rozptýlila a vyčistil se mu zrak, pokračoval v cestě, ale

řezavá bolest v hrudi neutuchala. Přestaň na ni myslet, prikazoval si, ale věděl, že marně.

Není doopravdy mrtvá. To se přece počítá. Myslel, že už nikdy neuslyší její hlas, nikdy neucítí její dotyk...

Ale teď, když se ho dotkla, měla v úmyslu ho zabít.

Znovu se zastavil a předklonil se – měl strach, že se mu udělá špatně.

Vidět ji takhle bylo horší, než když ji viděl mrtvou a studenou na chladné zemi. Možná proto ho Damon nechal naživu. Možná je to jeho pomsta.

A možná by Stefan prostě měl udělat to, co plánoval, až zabije Damona. Počkat do úsvitu a pak sundat stříbrný prsten, který ho chrání před sluncem. Vztáhnout ruce a uvítat žhnoucí objetí slunečních paprsků, dokud nespálí maso na jeho kostech a neukončí tu bolest jednou provždy.

Ale věděl, že to neudělá. Dokud po zemi kráčí Elena, nikdy ji neopustí. I když ho nenávidí, i když ho loví. Udělá vše, co bude v jeho silách, aby byla v bezpečí.

Stefan odbočil k penzionu. Potřeboval se upravit, než ho spatří lidské oči. V pokoji si smyl krev z obličeje a krku a důkladně prohlédl zraněnou paži. Už se začala hojit a soustředěním myslí to může ještě urychlit. Spaluje načerpané Síly rychle; boj s bratrem ho oslabil. Ale tohle je důležité. Ne kvůli bolesti – té si sotva všiml – ale protože potřebuje být v co nejlepší kondici.

Damon a Elena na něho čekali před školou. Cítil bratrovu netrpělivost a v Eleně vnímal nově probuzenou divokost.

„Radím ti, aby to fungovalo,“ ucedil Damon.

Stefan neodpověděl. Školní sál byl dalším centrem rozruchu. Všichni si měli užívat plesu ke Dni zakladatelů – ale ti, kdo zde zůstali navzdory bouřce, rázovali po sále, anebo se sdružovali do malých skupinek a vzrušeně hovořili. Stefan nahlédl otevřenými dveřmi a myslí hledal určitou osobu.

Našel ji. Blondatá hlava se skláněla nad stolem v rohu.

Matte.

Matt se napřímil a zmateně se rozhlédl kolem. Stefan ho svou myslí nutil vyjít ven. *Potřebuješ na vzduch*, našeptával Mattovi do podvědomí. *Máš chuť se jít na chvílku provětrat.*

Damonovi, který splýval s tmou hned za kruhem světél, řekl: *Vezmi ji do školy, do fotokomory. Ví, kde to je. A neukazujte se, dokud vám neřeknu.* Pak odešel čekat na Matta.

Matt vyšel ven a obrátil ztrápenou tvář k temné obloze. Když ho Stefan oslovil, prudce sebou trhl.

„Stefane, tady jsi!“ Zoufalství, naděje a hrůza se mu svářily v obličejí. Pospíšil si ke Stefanovi. „Už ji – už ji našli? Je něco nového?“

„Co ti řekli?“

Matt na něj chvíli hleděl a pak odpověděl: „Bonnie a Meredith sem přišly a tvrdily, že Elena odjela v mém autě k Wickery Bridge. A říkaly, že je...“ Odmlčel se a polkl. „Stefane, vid’ že to není pravda?“ žadonil očima.

Stefan uhnul pohledem.

„Ach, panebože,“ vzdychl Matt chraplavě. Obrátil se ke Stefanovi zády a vtiskl si pěsti do očí. „Já tomu nevěřím, prostě nevěřím. To nemůže být pravda.“

„Matte...“ Stefan se zlehka dotknul jeho ramene.

„Promiň,“ řekl Matt drsně rozechvělým hlasem. „Ty sám určitě prožíváš peklo a já ti to dělám ještě horší.“

Víc, než tušíš, pomyslel si Stefan a nechal ruku klesnout. Přišel s úmyslem použít Síly, aby Matta přesvědčil. Ale teď mu to připadalo nemožné. To nemůže udělat, ne prvnímu – a jedinému – lidskému příteli, kterého v tomhle místě má.

Jedinou další možností bylo říct Mattovi pravdu. Ať si Matt sám zvolí, co udělá, až bude do všeho zasvěcen.

„Kdyby existovalo něco, co pro Eleny můžeš udělat zrovna teď,“ řekl, „udělal bys to?“

Matt byl příliš pohlcen emocemi, než aby se zeptal, co je to za pitomou otázku. „Cokoli,“ odsekl skoro naštvaně a utřel si rukávem oči. „Pro ni bych udělal cokoli.“ Podíval

se na Stefana s jakýmsi vzdorem v očích a rozechvěle dýchal.

Tak to ti blahopřeju, pomyslel si Stefan s náhlým bodnutím u srdce. Právě jsi vyhrál exkurzi do Zóny Soumraku.

„Tak pojď se mnou,“ vyzval ho. „Něco ti ukážu.“

3.

Elena s Damonem čekali v temné komoře. Stefan vnímal jejich přítomnost v malé předsínce, když otevřel dveře do fotokomory a zavedl Matta dovnitř.

„Tyhle dveře by měly být zamčené,“ poznamenal Matt, když se Stefan natáhl po vypínači.

„Taky byly,“ odpověděl. Nevěděl, co ještě říct, aby Matta připravil na to, co přijde. Ještě nikdy se záměrně neodhalil před člověkem.

Tiše stál, dokud se Matt neotočil a nepohlédl na něho. Místnost byla studená a tichá a zdálo se, že v ní ztěžkl vzduch. Chvilé ticha se protahovala a Stefan sledoval, jak se Mattův výraz zvolna mění: otupění žalem vystřídal zmatek a pak nejistota.

„Nerozumím,“ řekl Matt tiše.

„Já vím, že ne.“ Díval se na Matta a záměrně odhazoval masku a boural zdi, které skrývaly Síly před lidským vnímáním. Zároveň si všiml, že nejistotu na Mattově tváři vystřídal strach. Matt zamrkal a zavrtěl hlavou, dech se mu zrychlil.

„Co to...?“ začal přiškrceným hlasem.

„Pravděpodobně existuje mnoho věcí, které tě na mně udivily,“ promluvil Stefan. „Proč nosím při silném světle sluneční brýle. Proč nejím. Proč mám tak silné reflexy.“

Matt stál nyní zády ke vchodu do temné komory. Zachvěl se mu ohryzek, jako by se marně snažil polknout. Stefan svými zosťřenými dravčími smysly dokonce slyšel, jak mu tlučí srdce.

„Ne,“ vydechl Matt.

„*Muselo* ti to připadat divné, musel ses sám sebe ptát, proč se tak liším od všech ostatních.“

„Ne – teda, chci říct... nezáleží mi na tom. Nestrkám nos do věcí, do kterých mi nic není.“ Matt se sunul ke dveřím, zalétl k nim na téměř nepostřehnutelný okamžik očima.

„Nedělej to, Matte. Nechci ti ublížit, ale nemůžu tě teď nechat odejít.“ Vnímal stěží ovládanou potřebu, kterou vyzařovala Elena ze svého úkrytu. *Ještě počkej*, oslovil ji.

Matt strnul a vzdal jakýkoli pokus o únik. „Pokud jsi mě chtěl vyděsit, podařilo se ti to,“ odpověděl tiše. „Co ještě chceš?“

Ted', pokynul Stefan Eleně. Mattovi řekl: „Otoč se.“

Matt poslechl. A vykřikl.

Stála tam Elena, ale ne ta Elena, kterou si pamatoval z odpoledne, kdy ji viděl naposledy. Ted' byla pod lemem šatů bosa a husté záhyby bílého mušelínu, které jí splývaly podél boků, byly pocukrované ledovými krystalky, které se na světle třpytily. Vždycky měla bledou pleť, ale teď se mrazivě leskla a zdálo se, jako by světlé vlasy měla pokryté stříbrným třpytem. Ale skutečný rozdíl spočíval v její tváři. Ty temně modré oči měly zasněný výraz, ze kterého přesto číselá nepřírozená živost. V tváři jí četl jakési smyslné očekávání a kolem úst se jí usídlil hladový výraz. Byla ještě krásnější než zaživa, ale byla to děsivá krása.

Zatímco Matt ohromeně zíral, Elena si růžovým jazýčkem olízla rty.

„Matte,“ oslovila ho a zdůraznila první hlásku jeho jména. Pak se usmála.

Stefan uslyšel, jak Matt nevěřicně zalapal po dechu, i vzlyk, který mu unikl, když se od ní odvrátil.

To je v pořádku, uklidňoval ho Stefan pomocí svých Sil. Matt sebou škubl a pohlédl na něj očima rozšířenýma údivem. Stefan dodal: „Tak, teď to víš.“

Mattův výraz napovídal, že si nepřeje vědět. Stefan viděl naprosté popření v jeho tváři. Avšak vedle Eleny se objevil Damon a posunul se malinko doprava. Jeho přítomnost ještě zvýšila napětí v místnosti.

Matt byl obklíčen. Všichni tři se k němu blížili, nadpozemsky krásní, ale hrozní.

Stefan cítil Mattův strach. Byl to bezmocný děs králíka před liškou, myši před hadem. A Matt měl právo se bát. Oni byli predátoři, lovci, a on byl kořist. Jejich životním údělem bylo zabíjet lidi.

A právě teď se všechny jeho instinkty vymykaly kontrole, nutily ho v panice prchat, což u Stefana spouštělo lovecký reflex. Když kořist prchá, šelma ji pronásleduje; takhle prostě to je. Všichni tři predátoři byli napjatí na nejvyšší míru a Stefan cítil, že jestli Matt vyrazí na úprk, nedokáže nést odpovědnost s následky.

Nechceme ti ublížit, našeptával mu. Elena tě potřebuje – a to, co od tebe chce, ti nezpůsobí trvalé následky. Ani to nemusí bolet, Matte. Ale Matt měl stále svaly napjaté k útěku a Stefan si uvědomil, že jejich trojice ho vlastně loví: přibližují se, připraveni zmařit každý pokus o únik.

Říkal jsi, že pro Elenu uděláš cokoli, připomněl Mattovi zoufale a viděl, jak přece jen nakonec dospěl k rozhodnutí.

Matt zhluboka vydechl a napětí v jeho těle povolilo. „Máš pravdu, to jsem říkal,“ zašeptal. Bylo vidět, jak sbírá síly, než se odhodlal pokračovat. „Co přesně potřebuje?“

Elena se naklonila, položila Mattovi prst na hrdlo a sledovala jím pružně vystupující cévu.

„Ne, tuhle ne,“ zasáhl Stefan rychle. „Nechceš ho přece zabít. Vysvětli jí to, Damone.“ Když se Damon k ničemu neměl, zopakoval: „Vysvětli jí to!“

„Zkus to tady nebo tady,“ ukazoval Damon s klinickou přesností a zvedl Mattovi bradu. Byl natolik silný, že by se mu Matt nedokázal vykroutit, a Stefan opět cítil, jak chlapcův strach roste.

Věř mi, Matte. Přistoupil k němu zezadu. Ale musí to být tvoje rozhodnutí, dodal, náhle přemožen soucitem. Můžeš si to rozmyslet.

Matt zaváhal a pak procedil skrze zaťaté zuby. „Ne, pořád jí chci pomoci. Chci ti pomoci, Eleno.“

„Matte,“ zašeptala a hypnotizovala ho očima modrýma jako drahokamy za závojem hustých řas. Pak je sklopila k jeho hrdlu a dychtivě pootevřela rty. Po nejistotě, kterou pociťovala, když ji Damon vybízel ke krmení na záchranářích, už nebylo ani stopy. „Matte,“ usmála se znovu a pak udeřila. Rychle jako dravý pták.

Stefan podepřel Mattovi záda, aby mu ulevil. V okamžiku, kdy mu Eleniny zuby pronikly kůží, pokusil se Matt ucuknout, ale Stefan mu rychle poradil: *Nebojuj s tím, jinak tě to bude bolet.*

Když se Matt pokoušel uvolnit, nečekaně mu pomohla Elena – čišela z ní vřelá radost štěněte krmícího se u matky. Tentokrát se dokázala správně zakousnout hned napoprvé, což ji naplňovalo nevinnou pýchou a rostoucím uspokojením, jak tišila nejhorší hlodání hladu. A také vděčností a uznáním vůči Mattovi, uvědomil si Stefan s náhlým přívalem žárlivosti. Necítila k Mattovi nenávist ani ho nechtěla zabít, protože nepředstavoval žádnou hrozbu pro Damona. Má Matta ráda.

Stefan ji nechal krmit, dokud to bylo bezpečné, a pak ji zarazil. *Už dost, Eleno, jinak mu ublížíš.* Ale vyžadovalo to společné úsilí jeho, Damona i vyčerpaného Matta, aby se ji podařilo odtrhnout.

„Teď potřebuje odpočívat,“ řekl Damon. „Vezmu ji někam, kde bude v bezpečí.“ Neptal se Stefana, jen mu to oznamoval.

Když odcházeli, dodal v duchu jen pro Stefanovy uši: *Nezapomněl jsem, že jsi mě napadnul, bratříčku. Později si o tom popovídáme.*

Stefan za nimi hleděl. Všiml si, jak Elenin zrak zůstává přikovaný k Damonovi, jak ho následuje bez jakýchkoli otázek. Ale hlavně, že je nyní mimo nebezpečí; z Mattovy krve získá tolik potřebnou sílu. To je to zásadní, čeho se Stefan musí držet – neustále si připomínal, že to je taky to jediné, na čem záleží.

Otočil se a zaznamenal Mattův omámený výraz. Chlapec klesl do jedné z plastových židlí a zíral před sebe.

Pak pozvedl oči ke Stefanovi a zarputile si jeden druhého měřili.

„Takže,“ připomněl mu Matt, „ted’ to vím.“ Zavrtěl hlavou a lehce se poodvrátil. „Ale pořád tomu nemůžu uvěřit,“ mumlal si. Nesměle si přitiskl prsty ze strany ke krku a cukl sebou. „Až na tohle.“ Pak se zamračil. „Ten kluk – Damon. Kdo je to?“

„Je to můj starší bratr,“ odpověděl Stefan bez jakýchkoli emocí. „Jak to, že znáš jeho jméno?“

„Minulý týden byl u Eleny doma. Prskalo po něm kotě.“ Matt se zarazil a evidentně si vzpomněl ještě na něco dalšího. „A Bonnie měla nějaký paranormální záchvat.“

„Předpovídala budoucnost? Co přesně říkala?“

„Říkala... říkala, že v domě je Smrt.“

Stefan pohlédl ke dveřím, kudy odešli Damon s Elenou. „Mluvila pravdu.“

„Stefane, co se to děje?“ Do Mattova hlasu se vloudil prosebný tón. „Pořád tomu nerozumím. Co se to Eleně stalo? Takhle už zůstane navždycky? Copak s tím nemůžeme nic dělat?“

„Jak – takhle?“ surově opáčil Stefan. „Dezorientovaná? Nebo jako upír?“

Matt uhnul pohledem. „Obojí.“

„Co se týče toho prvního, snad se trochu vzpamatuje, ted’ když se nakrmila. Nebo alespoň Damon si to myslí. A co se týče toho druhého, existuje jenom jediná věc, která může změnit její stav.“ Mattovi zaplály oči nadějí, ale Stefan nemilosrdně pokračoval: „Pořídit si dřevěný kolík a proklát jí srdce. Pak už nebude upírem. Bude jen mrtvá.“

Matt vstal a přešel k oknu.

„Ale nezabil bys ji tím, protože to už se stalo. Utopila se v řece, Matte. Ale protože v sobě měla dost krve ode mě,“ zarazil se, aby překonal chvění v hlase, „a zdá se, že i od mého bratra, proměnila se, místo aby zemřela. Probudila se jako šelma, jako my. A odted’ už jí bude pořád.“

Matt, stále ještě obrácený zády, odpověděl: „Vždycky jsem věděl, že s tebou není něco v pořádku. Namlouval jsem

si, že je to tím, že jsi cizinec.“ Zavrtěl nad sebou hlavou. „Ale hluboko uvnitř jsem věděl, že je v tom něco víc. Jenže něco mi pořád našeptávalo, že ti můžu věřit, tak jsem to udělal.“

„Jako tenkrát, když jsi se mnou jel pro ten sporýš.“

„Ano, jako tenkrát.“ A dodal: „A můžeš mi teď prosím tě říct, k čemu vlastně byl?“

„Měl Elenu ochránit. Chtěl jsem, aby se od ní Damon držel dál. Ale teď to vypadá, že ona si to nakonec nepřála.“ Nedokázal potlačit hořkost a pocit kruté zrady, které mu zaznívaly v hlase.

Matt se konečně otočil. „Nesud' ji, dokud se nedozvíš všechna fakta, Stefane. To je jediná věc, kterou jsem si jistý.“

Stefan byl zaskočený; pak se smutně usmál. Teď jsou oba ve stejném postavení – Elenini bývalí. Byl zvědavý, jestli i on dokáže být ohledně této skutečnosti tak velkorysý, jako byl Matt.

Ale měl takový dojem, že ne.

Zvenku se ozval hluk. Pro lidské ucho ještě nebyl slyšitelný a i Stefan ho téměř přeslechl – dokud do jeho vědomí nepronikl význam slov.

Pak si uvědomil, co tady ve škole spáchal před pouhými několika hodinami. Úplně zapomněl na Tylera Smallwooda a jeho drsné kamarádky.

Teď se mu ovšem vzpomínky vrátily. Zalila ho vlna hrůzy a hanby, až se mu sevřelo hrdlo. Byl úplně mimo sebe žalem nad ztrátou Eleny a veškeré rozumné myšlení se mu zhroutilo. Ale pro to, co udělal, neexistuje žádná omluva. Jsou všichni mrtví? Je možné, že on, který přísahal, že již nikdy nebude zabíjet, zavraždil dnes šest lidí?

„Stefane, počkej. Kam jdeš?“ Když neodpověděl, Matt se vydal za ním. Musel napůl utíkat, aby mu stačil, ven na asfaltové parkoviště. Na druhé straně viděli pana Shelbyho, jak stojí u skladu.

Školník měl tvář šedivou a zbrázděnou hrůzou. Vypadalo to, že se snaží křičet, ale z úst mu vycházely jen

tiché přiškrcené zvuky. Stefan se protlačil kolem něj a pohlédl do místnosti. Přitom měl podivný pocit, že už tohle kdysi zažil.

Vypadalo to jako místnost Šíleného vraha z dobročinné akce Strašidelný dům. S tím rozdílem, že tohle nebyla scéna připravená pro návštěvníky. Tohle byla skutečnost.

Všude se válela těla poházená mezi kusy dřeva a střepy skla z rozbitého okna. Všechno kolem bylo pokryto rudohnědou a zlověstnou zasychající krví. Na jediný pohled bylo poznat proč – každé tělo mělo dvě rudě krvácející rány na hrdle. Kromě Caroline: její hrdlo bylo nedotčené, ale v očích měla vytřeštěný nepřítomný pohled.

Za Stefanem supěl rozčilený Matt. „Stefane... Elena tone... ona ne...“

„Bud' zticha,“ okřikl ho Stefan. Ohlédl se na pana Shelbyho, ale školník právě klopýtal ke svému vozíku s mopy a smetáky, aby se o něj opřel. Když Stefan vykročil, aby poklekl k Tylerovi, pod nohama mu křupalo sklo.

Není mrtvý. Při tom poznání Stefana zalila vlna úlevy. Tylerův hrudník se maličko zdvíhal, a když mu Stefan zvedl hlavu, pootevřel oči a věnoval mu skelný nevidoucí pohled. *Nic si nepamatuješ*, přikázal mu Stefan v duchu. Sám se divil, proč se s tím vůbec obtěžuje. Měl by prostě z Fell's Church odejít, jednoduše zmizet a nikdy se sem nevrátit.

Ale neudělá to. Ne, dokud je tu Elena.

Vyhledal podvědomí ostatních obětí, mentálně je uchopil a přikázal jim totéž, vetkl tu myšlenku hluboko do jejich podvědomí. *Nepamatuješ si, kdo tě napadl. Z celého odpoledne si nepamatuješ vůbec nic.*

Přitom si uvědomil, jak se jeho mentální Síla chvěje jako přepjaté svaly. Blížil se vyhoření.

Venku konečně pan Shelby našel hlas a začal křičet. Stefan nechal Tylerovu hlavu opět klesnout na podlahu a otočil se.

Matt cenil zuby ve vzteklém šklebu. Nozdry měl rozšířené, jako by právě ucítil něco nechutného. Díval se na

něj jako na úplně cizího člověka. „To nebyla Elena,“ zašeptal. „Tos udělal ty.“

Bud' zticha! Stefan se kolem něj protlačil ven do chladivé náruče noci, toužil mít mezi sebou a tou místností co největší vzdálenost. Cítil ledový vzduch na žhnoucí pokožce. Zvuk běžících kroků odněkud od jídelny mu napověděl, že školnickovy výkřiky nakonec někdo uslyšel.

„Tos udělal ty, že jo?“ Matt následoval Stefana ven. Z jeho hlasu bylo znát, jak se zoufale snaží porozumět.

Stefan se k němu otočil. „Ano, to jsem byl já,“ zavrčel. Shlížel na Matta a neskrýval nic z hrozivého hněvu, který cítil. „Říkal jsem ti, Matte, že jsme lovci. Šelmy. Vy jste ovce; my jsme vlci. A Tyler si o to říkal každý den od chvíle, kdy jsem sem přijel.“

„Jasně, říkal si o jednu do nosu. Jakous mu dal za vyučenou tenkrát. Ale... tohleto?“ Matt se k němu blížil a hleděl mu beze strachu do očí. Má odvahu, to mu Stefan musel přiznat. „A ani toho nelituješ? Ani tě to nemrzí?“

„Proč by mělo?“ odpověděl mu Stefan chladně. „Tobě snad přijde líto, když sníš moc velký steak? Lituješ snad krávu?“ Viděl Mattův výraz znechucené nevíry a pokračoval, prohluboval tak bolest, která mu svírala hrud'. Bude lepší, když se od něj Matt bude držet dál, hodně daleko. Nebo by mohl skončit jako ta těla ve skladu. „Jsem to, co jsem, Matte. A pokud se s tím nedokážeš vyrovnat, měl by ses radši ode mě držet dál.“

Matt na něj ještě chvíli zíral a znechucená nevíra pomalu přešla do znechuceného zklamání. Vystoupily mu svaly na čelisti. A pak se beze slova otočil a odešel.

Elena byla na hřbitově.

Damon ji tu nechal a nakázal jí, aby čekala, až se pro ni vrátí. Ale ona nechtěla tiše čekat. Cítila se unavená, ale ne vyloženě ospalá. Čerstvá krev na ni působila jako povzbuzení kofeinem. Chtěla se vydat na průzkum.

Hřbitov byl plný utajené aktivity, přestože v dohledu nebyli žádní lidé. Mezi stíny se k potoku plížila liška. Malí

hlodavci se hemžili pod dlouhou zplihlou trávou okolo náhrobků, pištěli a cupitali. Sova pálená téměř neslyšně proletěla směrem ke zřícenině kostela, kam se snesla se strašidelným zvoláním.

Elena vstala a vydala se za ní. Tohle bylo mnohem lepší, než se schovávat v trávě jako myš nebo hraboš. Se zájmem se rozhlédla po zříceném kostele a použila své zостřené smysly, aby ho prozkoumala. Většina střechy se zřítíla dovnitř a stát zůstaly jen tři zdi, ale zvonice se stále tyčila vzhůru jako jediný osamělý monument uprostřed hromady trosek.

Na jedné straně viděla hrobku Thomase a Honorie Fellowých. Vypadala jako veliká kamenná krabice nebo snad rakev. Elena si soustředěně prohlížela bílé mramorové tváře soch vytesaných na víku. Spočívaly v pokojné harmonii, se zavřenýma očima a rukama složenýma na hrudi. Thomas Fell vypadal vážně a poněkud přísně, zatímco Honoria působila jen smutně. Elena nepřítomně pomyslela na vlastní rodiče, odpočívající bok po boku na moderním hřbitově.

Půjdu domů; tam bych přece měla jít, pomyslela si. Teprve teď si vzpomněla na domov. Dokonce si ho dokázala vybavit: svůj krásný pokoj s modrými závěsy, s nábytkem z třeshnového dřeva a s malým krbem. A s čímisi důležitým pod prknem v šatníku.

Spíš instinktem než po paměti našla cestu do Maple Street. Nechala nohy, ať ji tam samy dovedou. Byl to prastarý dům s velikou verandou a přední okna sahala od stropu až k podlaze. Na příjezdové cestě stálo Robertovo auto.

Elena se vydala k předním dveřím, ale pak se zarazila. Existuje jakýsi důvod, proč by ji lidé neměli vidět, ačkoli si zrovna nemůže vzpomenout, jaký. Zaváhala a pak hbitě vyšplhala po kdouloni až k oknu do svého pokoje.

Ale dovnitř se nedostane, aniž by si jí někdo všiml. Na posteli totiž seděla žena, která držela na klíně Elenino červené kimono a hleděla na něj. Teta Judith. Robert stál

u toaletky a mluvil na ni. Elena zjistila, že rozumí mumlání jeho hlasu i přes zavřené okno.

„...ven zase zítra,“ říkal zrovna. „Tedy pokud nebudou pokračovat bouřky. Projdou každý metr těch lesů a najdou ji, Judith. Uvidíš.“ Teda Judith neříkala nic a on pokračoval ještě zoufaleji. „Nesmíme se vzdávat naděje, bez ohledu na to, co říkají ta děvčata...“

„To nemá smysl, Bobe.“ Teta Judith konečně zvedla hlavu. Oči měla zarudlé, ale suché. „Nemá to smysl.“

„Práce záchranářů? Takhle nesmíš mluvit.“ Přistoupil těsně k ní.

„Ne, to ne... já jen, že někde v srdci vím, že ji nenajdeme živou. Myslím tím... všechno. Nás. To, co se dneska stalo, je naše vina...“

„To není pravda. Byla to prostě nešťastná nehoda.“

„Ano, ale došlo k ní kvůli nám. Kdybychom na ni nebyli tak přísní, nikdy by takhle neodjela a nechytla by ji ta bouřka. Ne, Bobe, nesnaž se mě přerušit; chci, abys mě poslouchal.“ Teta Judith se zhluboka nadechla a pokračovala. „Nejde jenom o dnešek. Elena měla potíže už delší dobu, od té doby, co začala škola, ale já jsem si těch náznaků moc nevšíkala. Protože jsme měla příliš plnou hlavu sama sebe – *nás*, než abych jim věnovala pozornost. Ted' si to uvědomuji. A ted', když je Elena... pryč... nechci, aby se to samé opakovalo s Margaret.“

„Co to říkáš?“

„Říkám, že si tě nemůžu vzít, alespoň ne tak brzy, jak jsme plánovali. A možná nikdy.“ Aniž na něj pohlédla, tiše pokračovala. „Margaret toho už ztratila příliš. Nechci, aby měla pocit, že ztrácí i mě.“

„Ale ona tě neztratí. Pokud se něco změní, tak jen to, že získá někoho dalšího, protože tu budu častěji. Přece víš, co k ní cítím.“

„Je mi to líto, Bobe; já to tak prostě nevidím.“

„To nemůžeš myslet vážně. Potom, kolik času jsem tu strávil... po tom, co všechno jsem udělal...“

Hlas tety Judith zněl suše a neústupně. „Myslím to vážně.“

Ze své pozorovatelný za oknem Elena Roberta zvědavě pozorovala. Na čele mu naběhla žíla a zrudl ve tváři.

„Zítra na to změníš názor,“ prohlásil.

„Nezměním.“

„Nemyslíš to tak...“

„Ale myslím. Neříkej mi, že změním názor, protože to se nestane.“

Na okamžik se Robert jen bezmocně rozhlížel kolem sebe, pak mu však tvář potemněla hněvem. Promluvil nekompromisně chladným hlasem: „Chápu. No, pokud je to tvoje poslední slovo, měl bych raději odejít ihned.“

„Bobe,“ teta Judith se zaskočeně otočila za ním, ale on už byl ze dveří pryč. Váhavě povstala, jako by si nebyla jistá, jestli se má vydat za ním. V prstech hnětla rudou látku. „Bobe!“ zavolala znovu, naléhavěji, a otočila se, aby položila kimono Eleně na postel a mohla jít za ním.

Pak zalapala po dechu a ruka jí vylétla k ústům. Strnula. Její oči hleděly přímo do Eleniných skrze stříbřitou okenní tabulku. Dlouhou chvíli tak nehnutě hleděly jedna na druhou. Pak si teta Judith odkryla ústa a začala křičet.

4.

Něco strhlo Elenu ze stromu. Zaskučela na protest, ale dopadla na nohy jako kočka. O vteřinu později spadla na kolena a odřela si je. Rychle se otočila, připravena zahnutými prsty zaútočit na toho, kdo to udělal. Damon jí však srazil ruku.

„Proč jsi mě stáhnul dolů?“ dožadovala se Elena vysvětlení.

„Proč jsi nezůstala tam, kde jsem ti řekl?“ odsekl.

Zuřivě zírali jeden na druhého. Pak cosi odvedlo Eleninu pozornost. Nahoře pokračovaly výkřiky doprovázené nyní i údery o sklo. Damon ji postrčil blíž k domu, kam nebylo shora vidět.

„Vypadneme z toho randálu,“ prohlásil rozmrzele a vzhlédl. Aniž čekal na odpověď, popadl ji za paži. Elena však vzdorovala.

„Musím jít dovnitř!“

„To nemůžeš.“ Věnoval jí vlčí úsměv. „A to myslím doslova. *Nedokážeš* vejít do toho domu. Nikdo tě nepozval.“

Elena na okamžik zaváhala a nechala ho, aby ji odtáhl o pár kroků. Pak se ale znovu zastavila.

„Ale já potřebuju svůj deník!“

„Cože?“

„Je v šatníku, pod prknem v podlaze. A já ho potřebuju. Bez deníku nemůžu jít spát.“ Elena nevěděla, proč kolem toho dělá takové cavyky, ale připadalo jí to důležité.

Damon vypadal podrážděně, ale pak se mu obličej rozjasnil. „Tu máš,“ řekl prostě a oči mu zářily. Vytáhl něco z bundy. „Vezmi si ho.“

Elena si pochybovačně prohlíželo to, co jí nabízel.

„Je to tvůj deník, nebo ne?“

„Ano, ale to je ten starý; já chci svůj nový deník.“

„Tenhle ti bude muset stačit, protože jiný nedostaneš. A pojď, než ten křik splaší celé sousedství.“ Hlas měl opět chladný a rozkazovačný.

Elena rozvažovala nad knížkou ve své ruce. Byla malinká, v modrém sametovém přebalu a s mosazným zámečkem. Možná to není nejnovější vydání, ale připadají známý. Usoudila, že je to přijatelné řešení.

Dovolila Damonovi, aby ji odvedl do noci.

Neptala se, kam ji vede. Bylo jí to celkem jedno. Ale ten dům na Magnolia Avenue poznala; tady bydlí Alaric Saltzman.

A byl to také Alaric, kdo otevřel dveře a vpustil Damona a Elenu dovnitř. Učitel historie však vypadal podivně a zdálo se, že je ve skutečnosti nevidí. Měl skelný pohled a pohyboval se jako automat.

Elena si olízla rty.

„Ne,“ zarazil ji Damon stručně. „Tenhle není k jídlu. Je trochu slizký, ale u něj v domě bys měla být v bezpečí. I já jsem tu spával. Tam nahoře.“ Vedl ji po schodech vzhůru na půdu s jediným malým okénkem. Byla přecpaná odloženými věcmi: byly tu sánky, lyže, houpací síť. A úplně na konci ležela na podlaze stará matrace.

„Ráno nebude mít ponětí, že tu jsi. Lehni si.“ Elena poslechla a zaujala pozici, která jí připadala přirozená – natáhla se na záda a složila ruce kolem deníčku, který si položila na prsa.

Damon přes ni přehodil kus voskovaného plátna a zakryl jí bosé nohy.

„Spi, Eleno,“ řekl.

Sklonil se nad ní a na okamžik měla dojem, že se chystá... cosi udělat. Byla příliš popletená. Jeho pohled černý jako noc jí vyplnil zorné pole. Pak ustoupil a ona opět mohla dýchat. Přítomí půdy ji zahalilo. Zavřely se jí oči a usnula.

Probouzela se pomalu. Uvědomovala si, kde se nachází, kousek po kousku. Vypadá to na něčí půdu. Co tady proboha dělá?

Kdesi mezi hromadami věcí, pokrytými voskovaným plátnem, se proháněly myši nebo krysy, ale ten zvuk jí nevadil. Okolo okenice malého okénka neznatelně pronikal proužek světla. Elena odhodila provizorní příkrývkou a vydala se na průzkum.

Určitě je na čísi půdě – a ne někde, kde by to znala. Měla pocit, jako by byla dlouho nemocná a právě se zotavila. Který je asi den, přemítala.

Dole pod sebou uslyšela hlasy. O patro níž. Něco jí říkalo, aby byla opatrná a zůstala naprosto zticha. Bála se způsobit jakýkoli hluk. Zvedla dveře na půdu naprosto tiše a opatrně sešla na podestu. Pod sebou viděla obývací. Poznávala ho; na té pohovce seděla, když Alaric Saltzman pořádal večírek. Je v domě Ramseyových.

A tam dole je Alaric Saltzman; viděla temeno jeho světlolase hlavy. Ale překvapil ji jeho hlas. Chvilí trvalo, než si uvědomila, že to je proto, že nezní pošetile ani nejapně nebo jinak, jak obvykle zněl, když Alaric mluvil před třídou. Ani nežvástal o psychologii. Mluvil klidně a rozhodně ke dvěma dalším mužům.

„Může být kdekoli, klidně někde přímo před našima očima. Ale spíš bude mimo město. Možná v lesích.“

„Proč zrovna v lesích?“ zeptal se jeden z těch mužů.

Elena poznávala i tenhle hlas a tuhle lysou hlavu. Byl to pan Newcastle, ředitel střední školy.

„Nezapomínejte, že první dvě oběti byly nalezeny v blízkosti lesa,“ ozval se druhý muž. Není to doktor Feinberg? podivila se Elena. Co ten tady dělá? A co tu vůbec dělám já?

„Ne, je v tom víc než jen tohle,“ vysvětloval Alaric. Ostatní mu naslouchali s respektem, dokonce s úctou. „Ty lesy v tom hrají nějakou roli. Možná tam mají úkryt, nějaké doupě, kde mohou zmizet z povrchu zemského, pokud budou odhaleni. Pokud tam něco takového je, najdu to.“

„Jste si jistý?“ zeptal se dr. Feinberg.

„Jsem si jistý,“ potvrdil Alaric stručně.

„A myslíte, že tam najdete i Elenu,“ prohlásil ředitel.

„Ale zůstane tam? Nebo se vrátí zpátky do města?“

„To já nevím.“ Alaric začal přecházet po místnosti, zvedl knihu z konferenčního stolku a mimoděk v ní zalistoval. „Jediný způsob, jak to zjistit, je dávat pozor na její přátele, Bonnii McCulloughovou a tu tmavovlásku, Meredith. Je dost pravděpodobné, že ony ji uvidí první. To se obvykle stává.“

„A co až ji vypátráme?“ zeptal se dr. Feinberg.

„To nechte na mě,“ řekl Alaric tiše a nekompromisně. Sklápěl knihu a upustil ji zpět na konferenční stůl se znepokojivým úderem.

Ředitel pohlédl na hodinky. „Měl bych už raději jít; mše začíná v deset hodin. Předpokládám, že přijdete oba?“ Cestou ke dveřím se zastavil a nerozhodně se ohlédl zpět. „Alariku, doufám, že si s tím poradíš. Když jsem tě sem zavolaal, nedošly ještě věci takhle daleko. A teď začínám uvažovat...“

„Já si s tím *poradím*, Briane. Jak jsem řekl; nech to na mně. Nebo bys měl radši školu všude v novinách nejen jako dějiště tragédie, ale i jako ‚Prokletou střední školu v Boone County‘? Shromaždiště duchů? Školu, kudy krácejí nemrtví? Takovou publicitu bys chtěl?“

Pan Newcastle zaváhal a kousal si ret. Pak přikývl, ale stále vypadal nešťastně. „Tak dobře, Alariku. Zaříd' to rychle a čistě. Uvidíme se v kostele.“ Odešel a doktor Feinberg ho následoval.

Alaric chvíli jen tak stál a zíral do prázdna. Nakonec sám pro sebe přikývl a také vyšel ze dveří.

Elena se pomalu vrátila po schodech nahoru.

Co se to tam do háje dělo? Byla zmatená, jako by se vznášela mimo čas a prostor. Potřebovala vědět, jaký je den, proč tu je a proč cítí takový strach. A proč má tak silný pocit, že ji nikdo nesmí spatřit ani uslyšet nebo si jí jakkoli všimnout?

Rozhlédla se po půdě, ale nespatriła nic, co by jí nějak pomohlo. Tam, co ležela, byla jen matrace a voskované plátno... a malá modrá knížečka.

Její deník! Dychtivě ho popadla, otevřela a listovala zápisky. Končily 17. října; nijak jí tedy nepomohly zjistit dnešní datum. Ale když tak hleděla na to písmo, začaly se jí před očima odvíjet obrazy a řadily se jako perličky na šňůrce vzpomínek. Aniž odtrhla zrak od knížky, pomalu si sedla na matraci. Nalistovala začátek a začala si číst o životě Eleny Gilbertové.

Když skončila, děsem a hrůzou jí bylo mdlo. Před očima jí tancovaly bílé mžitky. Ty stránky obsahovaly tolik bolesti. Tolik plánů, tolik tajemství, tolik touhy. Byl to příběh dívky, která si připadala ztracená ve vlastním rodišti, ve vlastní rodině. Která hledala... cosi. Cosi, čeho nemohla nikdy úplně dosáhnout. Ale to nebyla příčina té zoufalé paniky, která ji připravila o veškerou energii. To nebyl důvod, proč měla pocit nekonečného pádu, i když seděla tak klidně, jak jen dokázala. Tu hrůzu v ní vzbuzovalo to, že si *vzpomněla*.

Ted' už si vzpomněla na všechno.

Na most i na zběsilou vodu. Na děs, když jí z plic unikl poslední doušek vzduchu a nedalo se dýchat nic než voda. Na to, jak to bolelo. A na ten poslední okamžik, kdy to bolet přestalo, kdy přestalo úplně všechno. Kdy všechno... skončilo.

Ach Stefane, měla jsem takový strach, pomyslela si. A stejný strach pociťovala i nyní. Jak se jen mohla v lesích ke Stefanovi chovat tak hrozně? Jak jen na něho mohla zapomenout, zapomenout na všechno, co pro ni znamenal? Co ji nutilo jednat takovým způsobem?

Ale věděla to. V jádru svého vědomí to věděla. Nikdo se neprobudí a neodejde po svých, když se takhle topil. Nikdo se neprobudí a neodejde živý.

Pomalu vstala a šla se podívat k okenicím zakrytému okénku. Tmavá tabulka skla fungovala jako zrcadlo a ukazovala jí její vlastní obraz.

Nebyl to obraz, který vídala ve snu, kdy běžela chodbou plnou oživlých zrcadel. V její tváři nebylo nic záludného ani krutého. Ta tvář vypadala stále stejně, a přece trochu jinak, než byla zvyklá ji vídat. Pleť jí slabě zářila a v očích měla všeřikající prázdnotu. Elena se dotkla konečkem prstu z každé strany svého krku. Tam si Stefan a Damon brali její krev. Doopravdy to stačilo – a doopravdy si vzala od nich dost na oplátku?

Muselo to tak být. A nyní, po zbytek svého života, nebo vlastně po zbytek své existence se bude muset krmit jako Stefan. Bude muset...

Klesla na kolena a přitiskla čelo na holé dřevo. To nemůžu, zoufala si. Ach prosím, to nemůžu; prostě nemůžu.

Nikdy nebyla moc zbožná. Ale z jejích nejnítěnějších hlubin se vzvedmula hrůza a každá částička jejího bytí teď prosila o pomoc. Ach prosím, volala v duchu. Prosím, prosím, pomoz mi. Neprosila o nic konkrétního; nedokázala natolik soustředit myšlenky. Volala jen: Prosím, pomoz mi, ach prosím, *prosím*.

Po chvíli se opět zvedla.

Tvář měla stále bledou, ale zároveň děsivě krásnou, jako jemný porcelán osvětlený zevnitř. Oči jí stále kalily stíny. Ale byla v nich rozhodnost.

Musí najít Stefana. Pokud pro ni existuje nějaká pomoc, on to bude vědět. A pokud ne... tím víc ho potřebuje. Nechtěla být nikde jinde než u něj.

Opatrně za sebou zavřela dveře půdy a vyšla ven. Alaric Saltzman nesmí objevit její úkryt. Na zdi si všimla kalendáře, kde byly přeškrtnuté všechny dny až do 4. prosince. Od té noci minulou sobotu uplynuly čtyři dny. Čtyři dny prospala.

Když došla ke vstupním dveřím, vyděsilo ji denní světlo venku. Bolelo to. I když bylo tak zataženo, že to každou chvíli vypadalo na dešťovou či sněhovou přeháňku, světlo jí zraňovalo oči. Musela se přinutit, aby opustila bezpečí domu, a i potom cítila hřezavý strach z otevřeného prostranství. Plížila se podél plotů a držela se v blízkosti

stromů, stále připravená zmizet mezi stíny. Sama si připadala jako stín – nebo jako duch v dlouhých šatech Honorie Fellové. Každého, kdo by ji potkal, by vyděsila k smrti.

Ale veškerá její opatrnost se zdála být zbytečná. Na ulicích nebyl nikdo, kdo by ji mohl spatřit. Město vypadalo jako po vymření. Procházela kolem zdánlivě opuštěných domů, prázdných dvorků a zavřených obchodů. Nahlížela do zaparkovaných aut podél silnice, ale i ta byla prázdná.

A pak si proti obloze všimla obrysu, který ji přiměl se zastavit. Kostelní věž se bělostně vypínala proti černým mrakům. Eleně se roztráslly nohy a přinutila se připlížit ke kostelu blíž. Zнала ten kostel celý svůj život; ten kříž na zdi viděla snad tisíckrát. Ale nyní se k němu blížila obezřetně, jako kdyby to bylo nějaké zvíře v kleci, které se může osvobodit a kousnout ji. Přitiskla jednu ruku na kamennou zeď a posouvala ji blíž a blíž vytesanému symbolu.

Když se její natažené prsty dotkly ramene kříže, zvlhly jí oči a stáhlo se jí hrdlo. Nechala dlaň klouzat dál, dokud celá jemně nespočinula na kříži. Pak se opřela o zeď a nechala slzy kanout.

Nejsem zlá, pomyslela si. Udělala jsem věci, které jsem dělat neměla. Moc jsem si o sobě myslela; nikdy jsem nepoděkovala Bonnii ani Meredith za všechno, co pro mě udělaly. Měla jsem si víc hrát s Margaret a být milejší k tetě Judith. Ale nejsem zlá. Nejsem prokletá.

Když opět dokázala skrze slzy vidět, vzhledla vzhůru na budovu. Pan Newcastle říkal něco o kostele. Mluvil snad o tomhle kostele?

Vyhnula se hlavnímu vchodu. Našla postranní dvířka, která vedla na kůr, neslyšně vystoupala po schůdkách a shlédla z galerie.

Okamžitě pochopila, proč byly ulice jako vymetené. Zdálo se, že všichni občané Fell's Church jsou tady. Všechna sedadla byla zaplněná a vzadu bylo ještě nabito stojícími lidmi. Když si Elena prohlédla první řady, zjistila, že tam poznává všechny tváře; byli tu studenti maturitního

ročníku, sousedé a přátelé tety Judith. I teta tam byla. Měla na sobě černé šaty, ve kterých šla kdysi na pohřeb Eleniných rodičů.

Ach panebože, pomyslela si Elena a sevřela prsty kolem zábradlí. Až dosud byla příliš zaneprázdněná pozorováním, než aby naslouchala, ale nyní v tichém monotónním hlasu reverenda Bethea rozlišila jednotlivá slova.

„...sdílet vzpomínky na tuto výjimečnou dívku,“ řekl a poodstoupil stranou.

To, co se dělo potom, sledovala Elena s nepřírozeným pocitem, že se snad dívá na divadelní hru. Nebyla nijak angažována v tom, co se dělo dole na scéně; byla pouhým divákem, ale to, co sledovala, byl její vlastní život.

Pan Carson, otec Sue Carsonové, vyšel dopředu a mluvil o ní. Carsonovi ji znali, co se narodila, a tak mluvil o době, kdy si se Sue hrávaly v létě u nich na dvorečku. Hovořil o krásné a vynikající mladé dámě, kterou se stala. Zadrhl se mu hlas a musel se odmlčet a vyčistit si brýle.

Pak přišla Sue Carsonová. Od prvního stupně už nebyly s Elenou blízké přítelkyně, ale měly pořád dobré vztahy. Sue byla jednou z mála dívek, které zůstaly na Elenině straně, když se Stefan dostal do podezření kvůli vraždě pana Tannera. Ale teď Sue plakala, jako by ztratila sestru.

„Hodně lidí se k Eleně po Halloweenu nechovalo hezky,“ řekla, otřela si oči a pokračovala. „A já vím, že ji to bolelo. Ale Elena byla *silná*. Nehodlala se změnit, jenom aby vyhověla tomu, jaká by měla být podle ostatních. A já jsem si jí za to tolik vážila...“

Sue se zachvěl hlas. „Když se volila královna maturitního plesu, samozřejmě jsem si přála být zvolená, ale věděla jsem, že nebudu a že je to tak v pořádku. Protože pokud střední škola Roberta E. Leea kdy měla královnu, byla to Elena. A myslím si, že teď jí zůstane navždycky, protože tak si ji budeme všichni pamatovat. A jsem přesvědčená, že v následujících letech děvčata, která budou chodit do naší školy, si ji budou připomínat a přemýšlet o tom, jak se držela toho, co pokládala za správné...“

Tentokrát se Sue nepodařilo překonat rozechvění a reverend jí musel pomoci zpět na místo.

Dívky z maturitního ročníku, dokonce i ty nejprotivnější a nejškodolibější, plakaly a držely se za ruce. Dívky, o kterých Elena s jistotou věděla, že ji nenáviděly, popotahovaly. Najednou byla nejlepší přítelkyně všech.

I chlapci plakali. Elena šokovaně přistoupila blíž k zábradlí. Nedokázala se přestat dívat, přestože to byla ta nejohroženější věc, kterou kdy viděla.

Pak vstala Frances Decaturová a obličej měla žalem ještě bledší než jindy. „Změnila svoje zvyky, aby na mě byla milá,“ řekla zastřeně, „obědvaly jsme spolu.“ Kecáš, pomyslela si Elena. Promluvila jsem na tebe jenom proto, žes mi mohla shánět informace o Stefanovi. Ale stejné to bylo se všemi, kdo předstupovali před kazatelnu; nedokázali ani najít slova, jimiž by Elenu vychválili.

„Vždycky jsem ji obdivoval...“

„Chtěla jsem být jako ona...“

„Byla to jedna z mých nejoblíbenějších žaček...“

Když povstala Meredith, Elena ztuhla. Nevěděla, jestli tohle zvládne. Ale tmavovlasá dívka byla jednou z mála lidí, kteří neplakali, ačkoli její tvář a vážný, smutný výraz připomínaly Eleně Honorii Fellovou tak, jak ji viděla v hrobce.

„Když myslím na Elenu, myslím na to dobré, co jsme spolu prožily,“ řekla. Mluvila tiše, s obvyklou sebekontrolou. „Elena vždycky měla spoustu nápadů a dokázala i z té nejnudnější práce udělat legraci. Nikdy jsem jí to neřekla a teď si přeju, abych to bývala udělala. Přála bych si, abych s ní mohla ještě jednou jedinkrát promluvit, jen proto, aby to věděla. A kdyby mě teď Elena mohla slyšet,“ Meredith se rozhlédla po kostele a zhluboka se nadechla, zřejmě, aby se uklidnila, „kdyby mě mohla slyšet, řekla bych jí, jak moc pro mě ty hezké zážitky znamenaly a jak moc bych si přála, aby pokračovaly. Jako když jsme vždycky ve čtvrtek večer sedávaly společně v jejím pokoji a nacvičovaly na diskusní kroužek. Přeju si,

aby se to ještě alespoň jednou mohlo zopakovat.“ Meredith se znovu zhluboka nadechla a zavrtěla hlavou. „Ale vím, že to nejde – a bolí to.“

O čem to mluvíš? pomyslela si Elena a její žal vystřídal údiv. Na diskusní kroužek jsme nacvičovaly vždycky ve *středu*, ne ve čtvrtěk. A nebylo to u mě, ale u tebe. A rozhodně to nebyla legrace; vlastně jsme toho obě nechaly, protože nám to děsně lezlo na nervy...

Jak tak pozorovala Meredithinu usilovně soustředěnou tvář, kde vnější klid skrýval mohutné vnitřní napětí, najednou se jí prudce rozbušilo srdce.

Meredith posílá vzkaz – vzkaz, kterému může rozumět jenom Elena. Což znamená, že Meredith očekává, že Elena je schopná ten vzkaz slyšet.

Meredith to ví.

Řekl jí to Stefan? Elena zkoumala řady truchlících a poprvé si uvědomila, že Stefan mezi nimi není. Ani Matt. Ne, nezdá se pravděpodobné, že by to Stefan Meredith řekl nebo že by si Meredith zvolila tento způsob posílání vzkazu, kdyby to věděla od něj. Pak si Elena vzpomněla, jak se na ni Meredith dívala tu noc, kdy zachránily Stefana ze studny, když Elena žádala, aby ji nechaly se Stefanem o samotě. Vzpomněla si, jak ty pronikavé černé oči v uplynulých měsících mnohokrát studovaly její tvář a jak se Meredith s každým dalším Eleniným požadavkem stávala tišší a zamyšlenější.

Takže Meredith si to domyslela. Elena přemýšlela, kolik z celé pravdy si asi poskládala dohromady.

A už přichází Bonnie a upřímně pláče. To Elenu překvapilo; jestli to Meredith ví, proč to neřekla Bonnie? Ale Meredith má možná jen podezření, něco, s čím se Bonnie nechce svěřovat pro případ, že by se to ukázalo jako falešná naděje.

Zatímco Meredithina řeč byla plná sebeovládání, Bonniin projev byl plný citu. Neustále se jí lámal hlas a pořád si musela stírat slzy z tváří. Nakonec k ní přistoupil

reverend Betheo a podal jí cosi bílého, zřejmě kapesníček nebo ubrousek.

„Děkuji,“ řekla Bonnie a otřela si uslzené oči. Zvedla hlavu a pohlédla na strop, buď aby se ovládla, nebo aby získala inspiraci. Přitom si Elena všimla něčeho, co ostatní nemohli postřehnout: viděla, jak z Bonniiny tváře mizí barva i výraz – ne jako u někoho, kdo se chystá omdlít, ale jí velmi dobře známým způsobem.

Eleně přeběhl mráz po páteři. Ne tady. Panebože, kdekoli jinde, ale tady ne.

Ale nic už tomu nemohlo zabránit. Bonnie opět sklonila hlavu a znovu se zadívala na shromáždění. Až na to, že teď se zdálo, že nevidí nikoho z nich – a hlas, který se ozval z jejích úst, nebyl Bonniin.

„Nikdo není tím, kým se zdá. Pamatujte na to. *Nikdo není tím, kým se zdá*“ A pak tam jen nehybně stála a zírala před sebe nevidoucima očima.

Lidé se začínali vrtět a pohlížet jeden na druhého. Ozývalo se ustarané mumlání.

„Pamatujte, že... pamatujte... nikdo není tím, kým se zdá...“ Bonnie se náhle zakymácela a reverend se k ní rozeběhl, zatímco další muž přiskočil z druhé strany. Měl plešatou hlavu, která se mu leskla potem – pan Newcastle, uvědomila si Elena. A ze zadní části kostela přibíhal hlavní uličkou Alaric Saltzman. Zachytil Bonni, právě když omdlela. V tu chvíli Elena uslyšela za sebou na schodech kroky.

5.

To je doktor Feinberg, pomyslela si divoce Elena a pokusila se otočit a zároveň se vtisknout co nejhlouběji do stínů. Ale nespatriła mrňavou nosatou postavu doktora. Uviděla tvář s rysy jemnými jako z řeckých mincí a medailonů – a ztrápené zelené oči. Čas se na okamžik zastavil a pak už byla Elena v jeho náručí.

„Ach Stefane, Stefane...“

Cítila, jak jeho tělo strnulo ohromením. Držel ji mechanicky, zlehka, jako by byla cizí osoba, která si ho s někým spletla.

„*Stefane*,“ zašeptala zoufale a zabořila mu tvář do ramene, ve snaze vyvolat nějakou reakci. Jestli ji zavrhne, neunese to; jestli ji začne nenávidět, *umře*...

Zasténala a pokusila se k němu přivinout ještě blíž, toužila jím úplně prolnout, ztratit se v něm. Ach prosím, vzlykala beze slov, prosím, prosím...

„Eleno. Eleno, už je to v pořádku; držím tě.“ Mluvil na ni pořád dál a dál, opakoval hloupoučké útěšné nesmysly a hladil ji po vlasech. Cítila změnu, jak ji pevněji objal pažemi. Teď už věděl, koho to drží. Poprvé od té chvíle, kdy se dnes probudila, se cítila v bezpečí. Přesto trvalo ještě dlouho, než dokázala alespoň trochu uvolnit své pevné sevření. Neplakala; jen v panice lapala po dechu.

Konečně pocítila, že všechno kolem ní opět začíná zapadat na svá místa. Ale nepustila se ho; ještě ne. Další nekonečné minuty jen tak stála, hlavu na jeho rameni, a vstřebávala útěchu a bezpečí, které jí poskytovala jeho blízkost.

Pak zvedla hlavu a pohlédla mu do očí.

Když předtím ráno myslela na Stefana, přemýšlela o tom, jak by jí mohl pomoci. Měla v úmyslu ho žádat a prosit, aby ji zbavil téhle noční můry, aby z ní udělal zase člověka, jakým bývala dřív. Ale teď, když se na něho dívala, pocítila příval podivné zoufalé rezignace.

„Už se s tím nedá udělat vůbec nic, že ne?“ zašeptala tichounce.

Nepokusil se předstírat, že nerozumí. „Ne,“ odpověděl stejně tiše.

Elena měla pocit, jako by učinila poslední krok přes jakousi neviditelnou hranici, zpoza které není návratu. Když dokázala zase promluvit, řekla: „Omlouvám se za to, jak jsem se k tobě chovala v lese. Nechápu, proč jsem to všechno dělala. Pamatuju si to, ale nevzpomínám si *proč*.“

„Ty se mi omlouváš?“ Chvěl se mu hlas. „Eleno, po tom všem, co jsem ti udělal, tohle všechno se ti přihodilo kvůli mně...“ Nedokázal dokončit větu, jen se k sobě těsněji přitiskli.

„Velmi dojemné,“ ozval se hlas od schodiště. „Chcete, abych imitoval lkaní houslí?“

Elenin těžce vydobytý klid se zhroutil, strach jí projel jako blesk. Zapomněla, jak hypnoticky intenzivní je Damonova přítomnost, jak planoucí jsou jeho černé oči.

„Jak ses sem dostal?“ zeptal se Stefan.

„Předpokládám, že stejně jako ty. Přivábil mě planoucí maják zoufalství krásné Eleny.“ Damon byl skutečně rozzlobený; to Elena poznala. Nebyl jen podrážděný nebo nenaložený, ale planul hněvem a nenávistí.

Ale předtím se k ní choval slušně, když byla zmatená. Vzal ji do úkrytu; zajistil jí bezpečí. A když byla v tom děsivě zranitelném stavu, ani ji nepolíbil. Byl k ní... laskavý.

„Shodou okolností se tam dole cosi odehrává,“ poznamenal Damon.

„Já vím; zase Bonnie,“ odpověděla Elena, pustila Stefana a odstoupila.

„Tohle nemyslím. Něco se děje venku.“

Elena ho zaskočeně následovala dolů k prvnímu ohbí schodů, kde bylo okno ven na parkoviště. Když se podívala na scénu dole, cítila Stefanovu blízkost těsně za sebou.

Z kostela vyšel dav lidí, ale stáli všichni pohromadě v pevném šiku na kraji parkoviště, nikdo se neodvažoval dál. Proti nim, přímo na parkovišti, čekala stejně veliká smečka psů.

Vypadalo to jako dvě armády stojící proti sobě v poli. Nejděsivější bylo, že psi vyčkávali naprosto nehybně. Zdálo se, že lidé jsou paralyzováni nejistotou a psi na něco čekají.

Elena si nejprve uvědomila, že ve smečce jsou různé psy rasy. Byli tam malí psi, jako jezevčáci s dlouhými čumáky, černoohnědí hladkosrstí teriéři a jeden Lhasa-apso s dlouhými zlatými chlupy. Vedle nich viděla i středně velké springer-španěly, airedale-teriéry a krásného samojedu, bílého jako sněh. A nechyběli ani velcí psi: rotvajler s mohutnou hrudí a kupírovaným ocasem, šedivý vlkodav a velký knírač černý jako uhlí. Teprve potom je Elena začínala poznávat i podle jména.

„Támhle je boxer pana Grunbauma a támhle Sullivanovic německý ovčák. Ale co se to s nimi děje?“

Lidé, kteří byli nejprve nejistí, začínali nyní vypadat vyděšeně. Stáli těsně u sebe a nikomu se nechtělo porušit řadu a jít ke zvířatům blíž.

A přesto zvířata nic *nedělala*, jen tam seděla nebo stála, některým visely jazyky z tlamy. Jak je to divné, že jsou tak nehybní, pomyslela si Elena. Každý drobný pohyb, jako švihnutí ocasem nebo ušima, se zdál být neuvěřitelně přehnaný. Nikde však nebylo vidět vrtění ocasy ani žádné známky přátelství. Prostě... čekali.

Vzadu v davu stál Robert. Elenu překvapilo, že ho vidí, ale na okamžik si nedokázala vzpomenout, proč. Pak si uvědomila, že to je proto, že nebyl v kostele. Zatímco přihlížela, vzdálil se od skupiny ještě víc a zmizel pod stříškou někde pod Elenou.

„Chelsea! Chelsea...“

Kdosi konečně sebral odvahu vykročit z řady. To je Douglas Carson, uvědomila si Elena, ženatý starší bratr Sue. Vykročil na území nikoho mezi lidmi a psy a vztahoval dlaň.

Springer-španělka s dlouhýma ušima jako z hnědého saténu otočila hlavu. Bílý pahýl ocasu se jí zlehka tázavě zachvěl a zvedla hnědobílý čumák. Ale na zavolání nepřišla.

Doug Carson udělal další krok. „Chelsea... hodná holka. Pojď sem, Chelsea. K noze!“ Luskal prsty.

„Co cítíš z těch psů tam dole?“ zamumlal Damon.

Stefan zavrtěl hlavou, aniž spustil pohled z okna. „Vůbec nic,“ odpověděl stručně.

„Já taky nic.“ Damon přemýšlivě naklonil hlavu a přivřel oči. Jeho lehce poodhalené zuby Eleně připomínaly vlkodava. „Ale to bychom měli, to přece víš. Měli by vyzařovat nějaké emoce, které bychom zachytili. Místo toho pokaždé, když se je pokusím prozkoumat, je to jako bych narazil do holé zdi.“

Elena si přála pochopit, o čem to vlastně mluví. „Co myslíš tím ‚prozkoumat je‘?“ zeptala se. „Vždyť jsou to zvířata.“

„Vzhled může klamat,“ podotkl Damon ironicky a Elena si vzpomněla na duhové odlesky na peří havrana, který ji sledoval od prvního dne školy. Když se podívala důkladně, viděla stejné duhové odlesky, jak si pohrávají v Damonových hedvábných vlasech. „Ale na každý pád i zvířata mají emoce. Pokud máš dost mocné Síly, dokážeš zkoumat jejich mysl.“

Ale to mé Síly nejsou, pomyslela si Elena. Překvapilo ji náhlé bodnutí závesti, které jí projelo. Před pouhými několika minutami se tiskla ke Stefanovi a zoufale se snažila zbavit veškerých Sil, které snad měla, a proměnit se zpátky. A teď si najednou přeje být silnější. Damon na ni vždycky měl podivný vliv.

„Možná nedokážu prozkoumat Chelsea, ale rozhodně si myslím, že Doug by neměl chodit ani o krok blíž,“ řekla nahlas.

Stefan strnule zíral oknem ven a vraštil obočí. Ted' neznatelně přikývl. „Taky si myslím,“ souhlasil.

„No tak, Chelsea, buď hodná holka. Pojď sem.“ Doug Carson se už dostal skoro až k první řadě psů. Všechny zraky, lidské i psí, byly upřené na něj a i ty nejdrobnější náznaky pohybu ustaly. Kdyby Elena neviděla, jak se boky několika psů zdvíhají a klesají jejich dechem, mohla by si myslet, že celá smečka patří k nějaké obří muzejní výstavě.

Doug se zastavil. Chelsea ho pozorovala zpoza jezevčíka a samojeda. Doug mlaskl. Natáhl ruku, zaváhal a pak ji vztáhnul ještě dál.

„Ne,“ zašeptala Elena. Dívala se na lesklé boky rotvajlera. Nádech a výdech, nádech a výdech. „Stefane, zkus ho ovlivnit. Dostaň ho odtamtud.“

„Ano.“ Viděla, jak se mu pohled rozostřil nápořem soustředění; pak zavrtěl hlavou a vydechl jako někdo, kdo se pokusil zvednout něco příliš těžkého. „Nemá to smysl; jsem úplně vyhořelý. Odsud to nedokážu.“

Dole zatím Chelsea vycenila špičáky. Rudozlatý aierdale-teriér vyskočil na nohy jediným plyným pohybem, jako by někdo zatáhl za šňůrky. Svaly rotvajlera se napjaly ke skoku.

A pak udeřili. Elena nerozeznala, který ze psů zaútočil jako první; vzedmuli se jako jediná obrovská vlna. Půl tuctu jich srazilo Douga Carsona, až zmizel pod masou jejich těl.

Rozpoutala se pekelná vřava. Od vysokého štěkotu, který rozechvěl krokve kostela a způsobil Eleně okamžitou bolest hlavy, až po neustálé hluboké vrčení, které bylo spíše cítit, než slyšet. Psi rvali kusy oděvu, vrčeli a chňapali zubisky, zatímco dav se s křikem rozptýlil.

Elena si na kraji parkoviště povšimla Alarika Saltzmana – on jediný neprchal. Strnule tam stál a měla dojem, že se jeho ruce i rty pohybují.

Všude okolo se rozpoutalo pravé peklo. Kdosi popadl hadici a obrátil ji do středu útočící smečky, ale nemělo to pražádný účinek. Zdálo se, že psi naprosto zešíleli. Když

Chelsea zvedla čumák od těla svého pána, byl zbarvený rudě.

Eleně tlouklo srdce, jako by jí chtělo vyskočit z hrudi. „Potřebuji pomoc!“ zvolala právě ve chvíli, kdy se Stefan odtrhnul od okna a začal sbíhat schody. Elena sama už byla v půli cesty dolů, když si uvědomila dvě věci – Damon za nimi nejde a ona sama se nemůže nechat spatřit.

Nesmí. Hysterie, kterou by to vyvolalo, otázky i strach a nenávisť, jakmile by ty otázky byly zodpovězeny. Così, co sahalo hlouběji než soucit a solidárnost nebo potřeba pomoci, ji zadrželo a přimělo přitisknout se ke zdi.

V chladném přítmí kostela zaznamenala horečnou činnost. Lidé pobíhali tam a zpět a křičeli. Viděla doktora Feinberga, pana McCullougha a reverenda Bethea. Nehybným středem skupinky byla Bonnie, která ležela na kostelní lavici, a Meredith, teta Judith a paní McCulloughová se nad ní skláněly. „Něco zlého,“ sténala a pak teta Judith zvedla hlavu a pohlédla směrem k Eleně.

Elena pelášila po schodech nahoru, jak nejrychleji mohla, a modlila se, aby ji teta nezahlédla. Damon stál pořád u okna.

„Já tam dolů nemůžu. Oni si přece myslí, že jsem mrtvá!“

„Ach, ty sis na to vzpomněla. To je dobře.“

„Kdyby mě doktor Feinberg vyšetřil, zjistil by, že něco není v pořádku, že?“ domáhala se odpovědi.

„Určitě by si pomyslel, že jsi zajímavý exemplář, to je pravda.“

„Takže tam nemůžu jít. Ale ty ano. Proč něco *neuděláš!*“

Damon se dál díval z okna a obočí mu vylétlo nahoru. „A proč?“

„*Proč?*“ Elenin neklid a vzrušení dosáhly kritického bodu, takže mu téměř vrazila políček. „Protože oni potřebují pomoc! A protože ty jim *dokážeš* pomoci! Copak se vážně nestaráš o nic jiného než o sebe?“

Damon nasadil svou nejneproniknutelnější masku – výraz zdvořilého údivu, který měl tehdy, když se pozval k nim domů na večeři. Ale věděla, že pod ní sálá vztek, vztek, že našel ji a Stefana pohromadě. Provokoval ji záměrně a s primitivním potěšením.

Elena nedokázala potlačit svoji reakci, svůj rozčarovaný a bezmocný hněv. Vystartovala po něm, ale chytil ji za zápěstí, držel ji a provrtával pohledem. Samotnou ji překvapil zvuk, který uslyšela vycházet ze svých rtů; bylo to syčení, které připomínalo spíš kočku než lidskou bytost. Uvědomila si, že zatíná prsty jako drápy.

Co to proboha dělám? Útočím na něj, protože nejde bránit lidi před psy, kteří na ně útočí? Copak to dává nějaký smysl? Ztěžka dýchala, ale uvolnila ruce a navlhčila si rty. Ustoupila a on ji nechal.

Následoval dlouhý okamžik, kdy jeden druhého pozorovali.

„Jdu dolů,“ oznámila Elena tiše a otočila se.

„Ne.“

„Potřebuji pomoc.“

„Tak dobře, sakra.“ V životě neslyšela v Damonově hlase takovou zuřivost. „Já...“ nedopověděl a Elena, která se rychle otočila zpět, uviděla, jak udeřil pěstí do okna a roztříštil sklo napadrť. Ale soustředil se zcela na dění venku a hlas měl opět naprosto klidný, když suše poznamenal: „Pomoc už dorazila.“

Přijeli hasiči. Měli mnohem výkonnější hadice, než byla ta zahradní, a proudy vody z jejich stříkaček odehnaly psy silou. Elena uviděla šerifa s puškou a kousla se do jazyka, když ji přiložil k líci a zamířil. Ozvala se rána a velký knírač šel k zemi. Šerif zamířil znovu.

Pak už to skončilo rychle. Někteří psi utekli před záplavou vody a s dalším výstřelem se jich ještě více oddělilo od smečky a zamířilo k okrajům parkoviště. Vypadalo to, jako by síla, která je hnala, najednou povolila. Elena pocítila úlevu, když si všimla, že Stefan stojí nezraněný uprostřed srocení a odhání omámeného zlatého

retrívra od nehybné postavy Douga Carsona. Chelsea učinila jeden plíživý krok ke svému pánovi, pohlédla mu do obličeje a svésila hlavu i ocas.

„Je po všem,“ prohlásil Damon. V jeho hlase zněl jen mírný zájem, ale Elena na něj ostře pohlédla. Tak dobře, sakra, já co? přemýšlela. Co se to chystal říct? Neměl chut' jí to vysvětlovat, ale ona byla zrovna v náladě na něj tlačit.

„Damone...“ položila mu ruku na paži.

Strnul a otočil se k ní. „Co?“

Na okamžik tak stáli a dívali se jeden na druhého, pak se na schodech ozvaly kroky. Vracel se Stefan.

„Stefane, ty jsi zraněný!“ vykřikla a zamrkala, náhle zmatená.

„Jsem v pořádku.“ Otřel si krev z tváře roztrženým rukávem.

„A co Doug?“ zeptala se Elena a polkla.

„To nevím. Je zraněný. Jako spousta dalších. Tohle byla ta nejpodivnější věc, co jsem kdy viděl.“

Elena odstoupila od Damona a vyšla po schodech na kůr. Cítila, že potřebuje přemýšlet, ale v hlavě jí bušilo.

Nejpodivnější věc, kterou Stefan kdy viděl... to samo o sobě vypovídá hodně. Ve Fell's Church se děje něco podivného.

Došla ke zdi za poslední řadou sedátek a opřela se o ni, pak sklouzla a sedla si na podlahu. Všechno jí připadalo zároveň zmatené i děsivě jasné. Něco podivného ve Fell's Church. Ten den, kdy se konaly oslavy Dne zakladatelů, by přísahala, že se nestará ani za mák o Fell's Church nebo lidi, kteří zde žijí. Ale teď věděla, že je to jinak. Když se dívala na zádušní mši, začala si myslet, že možná jí na nich přece jenom záleží. A když pak venku došlo k tomu psímu útoku, už to věděla jistě. Cítila se jaksi zodpovědná za tohle město, takovým zvláštním způsobem jako nikdy dřív.

Její dřívější pocit zoufalství a osamělosti pro tuto chvíli ustoupil. Teď je tu něco mnohem důležitějšího než její vlastní problémy. A ona se k tomu upnula, protože po

pravdě řečeno, neměla zatím sílu se vyrovnat se svou situací. Ne, to vážně nezvládne...

Uslyšela vlastní vzlyk, a když vzhledla, všimla si Stefana a Damona, kteří tam oba stáli a dívali se na ni. Jemně zavrtěla hlavou, položila si ruku na čelo a měla pocit, jako by se probouzela ze sna.

„Eleno...?“

Promluvil Stefan, ale Elena oslovila Damona.

„Damone,“ řekla chvějícím se hlasem, „když se tě na něco zeptám, odpovíš mi po pravdě? Já vím, že jsi to nebyl ty, kdo mě pronásledoval k Wickery Bridge. *Cítíla* jsem tu věc, ať to bylo, co chtělo, a bylo to něco jiného. Ale chci se tě zeptat na tohle: byls to ty, kdo hodil Stefana před měsícem do studny starého Franchera?“

„Do *studny*?“ Damon se opřel o protější zeď a založil si ruce na hrudi. Jeho výraz vyjadřoval zdvořilou nedůvěru.

„O Halloweenu. Tu noc, co byl zabit pan Tanner. Poté, co ses poprvé ukázal Stefanovi v lesích. Řekl mi, že tě nechal na mýtině a vydal se zpátky k autu, ale někdo ho napadl, než tam stihl dojít. Když se probral, byl uvězněný ve studni a umřel by tam, kdyby nás k němu Bonnie nedovedla. Celou dobu jsem předpokládala, žeš ho napadl ty. I *on* si to myslel. Ale je to pravda?“

Damon zkřivil rty, jako by se mu nelíbila zoufalá naléhavost v její otázce. Stočil výsměšný pohled od ní ke Stefanovi. Ten okamžik se protahoval, až Elena zatínala nehty do dlaní napětím. Pak Damon zlehka pokrčil rameny a odvrátil pohled.

„Vlastně ne,“ odpověděl.

Elena vydechla.

„Snad tomu nevěříš!“ vybuchl Stefan. „Nemůžeš věřit ničemu, co řekne.“

„A proč bych měl lhát?“ opáčil Damon a zjevně si užíval, jak Stefan nad sebou ztrácí kontrolu. „Přiznal jsem se k zabití Tannera. Pil jsem jeho krev, dokud se nescvrknul jako rozinka. A klidně bych udělal totéž tobě, bratříčku. Ale *studna*. To vážně není můj styl.“

„Já ti věřím,“ řekla Elena. Její mysl uháněla o překot. Obrátila se ke Stefanovi. „Copak to necítíš? Tady ve Fell’s Church je ještě něco dalšího, něco, co ani nemusí být lidské – a možná ani nikdy nebylo. Něco, co mě pronásledovalo a srazilo moje auto z mostu. Něco, co nutí psy útočit na lidi. Je tady nějaká příšerná síla, něco zlého...“ Hlas se jí vytratil a ohlédla se ke kostelní lodi, kde předtím viděla ležet Bonni. „Něco zlého...“ zopakovala tiše. Měla pocit, jako by v jejím nitru vál ledový vítr, a schoulila se do sebe. Cítila se osamělá a zranitelná.

„Pokud hledáš něco zlého,“ odpověděl Stefan drsně, „nemusíš chodit daleko.“

„Nedělej se hloupější, než jsi,“ odsekl Damon. „Už před čtyřmi dny jsem ti říkal, že Elenu zabil někdo jiný. A taky jsem řekl, že ho najdu a vyřídím si to s ním. A to taky udělám.“ Svěsil ruce a postavil se zpříma. „Vy dva zatím můžete pokračovat v tom soukromém rozhovoru, který jste spolu vedli, než jsem vás vyrušil.“

„Damone, počkej.“ Elena nedokázala potlačit zachvění, které jí projelo, když řekl *zabil*. Mě přece nezabili; pořád jsem tady, pomyslela si zoufale a cítila, jak se jí opět zmocňuje panika. Ale potlačila ji a dál mluvila k Damonovi.

„Ať je to, co je to, je to silné,“ připomenula mu. „Cítila jsem to, když mě to pronásledovalo. Zdálo se, že to vyplnilo celou oblohu. Myslím, že nikdo z nás sám proti tomu nemá šanci.“

„Takže?“

„Takže...“ Elena zatím neměla čas věci domyslet takhle daleko. Uvažovala čistě instinktivně, na základě intuice. A intuice jí našeptávala, aby nenechala Damona odejít. „Takže... si myslím, že my tři bychom měli držet pohromadě. Myslím, že máme mnohem lepší šanci to najít a přemoci společně než každý zvlášť. A možná to dokážeme zastavit, než to zraní... nebo zabije... někoho dalšího.“

„Otevřeně řečeno, srdíčko, ostatní mi jsou srdečně ukradení,“ prohlásil Damon se svým obvyklým šarmem a pak jim věnoval jeden ze svých bleskových ledových

úsměvů. „Chceš tím snad říct, že tohle je tvoje volba? Nezapomeň na naši dohodu, že až budeš zase sama sebou, zvolíš si.“

Elena na něj hleděla. Samozřejmě, že tohle není její volba, pokud to myslí z romantického hlediska. Nosí prsten, který dostala od Stefana; ona a Stefan patří k sobě.

Ale pak si jen zábleskem vzpomněla na něco dalšího: jak k Damonovi vzhlížela předtím v lesích a cítila takové... takové vzrušení a vzájemné spříznění, jako by rozuměl tomu plameni, který ji stravuje, tak jako nikdo jiný. Jako by společně mohli dokázat, cokoli si zámánou, dobýt svět nebo jej zničit; jako by byli lepší než všichni, kdo dosud žili.

Byla jsem mimo sebe, nemyslela jsem rozumně, říkala si, ale ten drobný záblesk vzpomínky nezmizel.

A pak si vzpomněla ještě na něco dalšího: jak se k ní Damon choval později ten večer, jak ji zavedl do bezpečí a dokonce k ní byl něžný.

Stefan se na ni díval a jeho výraz se pozvolna měnil od agrese k hořkému hněvu a nakonec ke strachu. Část jejího já si přála jej uklidnit, vrhnout se mu do náručí a říct mu, že je jeho a navždy bude a že na ničem jiném nezáleží. Ani na městu, ani na Damonovi, na ničem.

Ale neudělala to. Protože jiná její část tvrdila, že na městu *záleží*. A protože ještě další část jejího já byla příšerně, zoufale zmatená... tak zmatená...

Cítila, jak se v ní rozmáhá třes, a uvědomila si, že ho nedokáže potlačit. Emoční přepětí, pomyslela si a složila hlavu do dlaní.

6.

„O na už si zvolila. Viděls to sám, když jsi nás ‚přerušil‘. Vid’, že už sis vybrala, Eleno?“ Stefan to neprohlásil domýšlivě, ani se nedožadoval, jen mu z hlasu zaznívala jakási zoufalá statečnost.

„Já...“ Elena vzhlédla. „Stefane, já tě miluji. Ale copak nechápeš, že pokud si mám něco zvolit právě teď, musím si přát, abychom zůstali všichni tři spolu? Jenom prozatím. *Chápeš to?*“ Stefanova tvář byla tvrdá jako kámen, a tak se otočila k Damonovi: „Ty to chápeš?“

„Myslím, že ano.“ Věnoval jí spiklenecký, vlastnický úsměv. „Říkal jsem Stefanovi od začátku, že je sobec, když se o tebe nerozdělí. Bratři by se měli dělit, znáš to.“

„Tohle jsem tím nemyslela.“

„Opravdu?“ Damon se znovu usmál.

„Ne,“ odpověděl Stefan. „Já to nechápu a nerozumím tomu, jak ode mě můžeš žádat, abych s ním spolupracoval. On je zlý, Eleno. Zabíjí pro potěšení; nemá vůbec žádné svědomí. Nezajímá ho Fell’s Church; sám to řekl. Je to zrůda...“

„Ale právě teď je mnohem ochotnější spolupracovat než ty,“ opáčila Elena. Vzala jeho ruku do své, hledala nějaký způsob, jak k němu proniknout. „Stefane, já tě *potřebuju*. A oba dva potřebujeme jeho. Nemůžeš se pokusit to přijmout?“ Když neodpovídal, dodala:

„Stefane, opravdu chceš se svým bratrem zůstat nepřítel navždycky?“

„A ty si opravdu myslíš, že *on* si přeje něco jiného?“

Elena se dívala na jejich spojené ruce, na jejich plošky, záhyby a stíny. Chvilí neodpovídala, až nakonec tiše pronesla:

„Zabránil mi zabít tě.“

Pocítila sálání Stefanova bezmocného hněvu i to, jak pomalu mizí. Prostupovalo ho cosi velmi blízkého porážce, až sklonil hlavu.

„To je pravda,“ potvrdil. „A navíc, kdo jsem já, abych měl právo označovat ho za zlého? Co udělal on a já ne?“

Potřebujeme si promluvit, pomyslela si Elena. Tohle jeho sebeodsuzování nesnášela. Ale teď na to nebyl ten pravý čas.

„Takže souhlasíš?“ zeptala se váhavě. „Stefane, řekni mi, co si myslíš.“

„Právě teď si myslím, že ty si vždycky prosadíš svou. Protože to tak je, že ano, Eleno?“

Elena mu pohlédla do očí. Všimla si, jak má rozšířené zorničky, takže se kolem nich rýsuje pouhý proužek zelené duhovky. Už v nich nebyl hněv, ale únava a hořkost zůstaly.

Ale já to nedělám pro sebe, pomyslela si a vyhnala z hlavy náhlý záchvat pochybností. Dokážu ti to, Stefane; jen počkej. Konečně jednou nedělám něco jen pro sebe.

„Takže souhlasíš?“ zopakovala tiše.

„Ano. Já... souhlasím.“

„I já souhlasím,“ přidal se Damon a s přehnanou zdvořilostí vztáhl ruku. „Vlastně se zdá, že jsme tu všichni v naprosté shodě.“

Nech toho, pomyslela si Elena – ale v onu chvíli, kdy společně stáli v šeru kostelního kůru, cítila, že je to pravda, že jsou všichni tři propojení, silní a v souladu.

Pak Stefan odtáhl ruku. V tichu, které následovalo, slyšela Elena zvuky zvenčí i zdola z kostela. Stále se ozýval pláč a občasné zvolání, ale všeobecná pohotovost pominula. Při pohledu z okna viděla, jak lidé přecházejí přes mokré parkoviště mezi malými skupinkami, které se vytvořily kolem zraněných. Doktor Feinberg se pohyboval mezi nimi a zjevně poskytoval lékařskou pomoc. Vypadalo to jako po zemětřesení nebo po hurikánu.

„Nikdo není tím, kým se zdá,“ řekla Elena.

„Cože?“

„To přece řekla Bonnie při zádušní mši. Měla další z těch svých stavů. Myslím, že to může být důležité.“ Pokoušela se srovnat si myšlenky. „Myslím si, že ve městě jsou lidé, na které bychom si měli dát pozor. Jako třeba Alaric Saltzman.“ Stručně jim vyprávěla, co zaslechla ráno v jeho domě. „On opravdu není tím, kým se zdá, ale nevím přesně, co je zač. Myslím si, že bychom ho měli sledovat. A vzhledem k tomu, že se zjevně nemůžu objevit na veřejnosti, budete to muset zastat vy dva. Ale nesmí dostat podezření, že něco víte...“ Elena se zarazila, když Damon prudce zvedl ruku.

Dole u schodů kdosi volal: „Stefane? Jsi tam nahoře?“ Pak prohodil k někomu dalšímu: „Měl jsem dojem, že jsem ho viděl jít nahoru.“

Znělo to jako pan Carson. „Jdi tam,“ zasyčela Elena téměř neslyšně na Stefana. „Musíš se chovat co nejnormálněji, abys tady ve Fell's Church mohl zůstat. Já budu v pořádku.“

„Ale kam půjdeš?“

„K Meredith. Vysvětlím ti to později. Běž už.“

Stefan zaváhal, pak se vydal dolů po schodech a volal:

„Už jdu.“ Pak se otočil zpátky. „Nenechám tě tady s ním,“ prohlásil příkře.

Elena podrážděně rozhodila ruce. „Pak teda jděte oba. Právě jste souhlasili, že budete spolupracovat; chcete snad vzít slovo zpátky?“ Ten poslední dovětek patřil Damonovi, který vypadal také velmi neústupně.

Věnoval jí další pokrčení rameny. „No dobře. Jenom jednu věc – nemáš hlad?“

„Já... ne.“ Žaludek se jí zhoupl, když si uvědomila, na co se ptá. „Ne, vůbec ne.“

„To je dobře. Ale později ho dostaneš, nezapomínej na to.“ Tlačil Stefana před sebou dolů po schodech, čímž si od něj vysloužil ostrý pohled. Ale když zmizeli, Elena ještě slyšela v mysli Stefanův hlas.

Vrátím se pro tebe později. Počkej na mě.

Přála si, aby mu dokázala odpovídat vlastními myšlenkami. Také si všimla, že Stefanův mentální hlas je mnohem slabší než před čtyřmi dny, když bojoval se svým bratrem. Když tak o tom přemýšlí, nebyl vůbec schopný mluvit mentálním hlasem až do Dne zakladatelů. Když se vzbudila u řeky, byla tak zmatená, že si to vůbec neuvědomila, ale teď jí to připadalo divné. Co se stalo, že měl najednou takovou sílu? A proč ho ta síla nyní opouští?

Elena měla dost času o tom přemýšlet, jak tu tak seděla na opuštěném kůru, zatímco lidé vycházeli z kostela a venku zatažená obloha pomalu temněla. Přemýšlela o Stefanovi i o Damonovi a uvažovala, zda si zvolila správně. Přísahala si, že jim nikdy nedovolí, aby o ni bojovali, ale tato přísaha již byla porušena. Zbláznila se snad, když je nutí žít v příměří, i když jen dočasném?

Když obloha venku konečně úplně zčernala, odvážila se dolů. Kostel byl prázdný a její kroky se v něm rozléhaly. Nepřemýšlela o tom, jak se dostane ven, ale postranní dveře byly naštěstí zavřené jen na závoru zevnitř. Vděčně vyklouzla ven do noci.

Teprve teď si uvědomila, jak je to krásné být venku v noci. Pobyt uvnitř budov v ní vyvolával pocit, že je v pasti, a denní světlo jí zraňovalo oči. Tohle bylo něco jiného – cítila se volná a nespoutaná – a neviděná. Její smysly se radovaly ze světa kolem. Vzduch byl tak klidný, že vůně v něm přetrvávaly dlouhou dobu – cítila spousty nočních stvoření. V něčích odpadcích se přehrabovala liška. Krysy cosi překusovaly v křoví. Můry se vzájemně vábily vůněmi.

Zjistila, že není vůbec těžké dostat se nepozorovaně k Meredithinu domu; vypadalo to, že se lidé raději zdržují uvnitř v domech. Ale jakmile se tam dostala, zůstala na elegantní farmářský dům hledět se strachem. Nemůže prostě přijít ke vstupním dveřím a zaklepat. Opravdu ji Meredith očekává? Pokud ano, nečekala by snad venku?

Jestli ji Meredith *nečeká*, má před sebou ošklivý šok, pomyslela si Elena a očima si měřila vzdálenost mezi

střechou a verandou. Meredith měla pokoj hned nad verandou a za rohem. Bude to dost náročné, ale domnívala se, že to zvládne.

Dostat se na střechu bylo snadné; holými prsty rukou i nohou našla škvíry mezi cihlami a vyšplhala nahoru. Horší bylo vyklonit se kolem rohu tak, aby viděla k Meredith do pokoje. Zamrkala, když jí do očí dopadlo prudké světlo.

Meredith seděla na kraji postele, lokty se opírala o kolena a zírala do prázdna. Čas od času si prohrábla rukou tmavé vlasy. Hodiny na nočním stolku ukazovaly 18:43.

Elena nehty zaťukala na okenní tabulku.

Meredith vyskočila, ale pohlédla špatným směrem – ke dveřím. Stála v obranné pozici a v jedné ruce svírala polštář. Když se dveře neotevřely, učinila k nim krok nebo dva, stále přichystaná k obraně.

„Kdo je tam?“ zeptala se.

Elena znovu zaťukala na sklo.

Meredith se prudce obrátila k oknu a zajíkla se.

„Pusť mě dovnitř,“ řekla jí Elena. Nevěděla, jestli ji Meredith slyší, takže raději zřetelně artikulovala. „Otevři okno.“

Meredith lapala po dechu a rozhlížela se po pokoji, jako by čekala, že se odněkud zjeví nějaká pomoc. Když k tomu nedošlo, pomalu přistoupila k oknu, jako kdyby za ním bylo nebezpečné zvíře. Ale neotevřela.

„Pusť mě *dovnitř*,“ požádala Elena znovu. Pak netrpělivě dodala: „Pokud jsi nechtěla, abych přišla, proč sis se mnou dávala schůzku?“

Všimla si, jak se Meredith trochu uvolnila. Pomaličku, neobvykle neobratnými prsty otevřela okno a ustoupila.

„A teď mě pozvi dál. Jinak nemůžu vejít.“

„Pojď...“ Meredith selhal hlas a musela se pokusit znovu. „Pojď dál,“ vydechla nakonec. Když Elena skokem vrazila do pokoje a protahovala si křečí zkroucené prsty, dodala Meredith omámeně: „To opravdu musíš být ty. Takhle přikazovat nikdo jiný neumí.“

„Jsem to já,“ potvrdila Elena. Přestala rozhánět křeče a pohlédla kamarádce do očí. „Opravdu jsem to já, Meredith.“

Meredith kývla a viditelně polka. Právě v tu chvíli by Elena vyměnila všechno na světě za to, kdyby ji kamarádka pořádně objala. Ale Meredith nebyla zrovna objímací typ a právě teď zvolna ustupovala, aby se mohla znovu posadit na postel.

„Posaď se,“ řekla nepřirozeně klidným hlasem. Elena vytáhla židli od psacího stolu a bezděčně zaujala stejnou pozici, ve které našla Meredith – lokty na kolenou a skloněnou hlavu. Pak vzhlédla. „Jak jsi to věděla?“

„Já...“ Meredith na ni jen chvíli zírala. Pak se vzpamatovala a řekla. „No, tvoje tělo se nenašlo. To bylo divné. A pak ty útoky na toho staříka, na Vickie a na pana Tannera – a Stefan a pár drobností, kterých jsem si u něho všimla – ale *nevěděla* jsem to. Nevěděla jsem to jistě. Až doted.“ Skončila téměř šeptem.

„No, rozhodně máš dobrý odhad,“ odpověděla Elena. Pokoušela se chovat normálně, ale co je v takové situaci normální? Meredith se chovala, jako by sotva dokázala unést pohled na ni. Elena se kvůli tomu cítila ještě osamělejší než kdy předtím.

Dole se ozval zvonek. Elena to slyšela, ale poznala, že Meredith ne. „Kdo to sem jde?“ zeptala se. „Někdo je u dveří.“

„Poprosila jsem Bonnie, aby se v sedm zastavila, jestli ji máma pustí. To bude asi ona. Půjdu se podívat.“ Zdálo se, že Meredith se až nezdvořile těší pryč.

„Počkej. Ona to ví?“

„Ne... Aha, ty chceš říct, že bych jí to měla oznámit nějak citlivě.“ Meredith se nejistě rozhlédla po pokoji a Elena rozsvítila malou lampičku u postele.

„Zhasni hlavní světlo. Stejně mě bolí do očí,“ řekla tiše. Když Meredith poslechla, bylo v pokoji dostatečné šero, aby se dokázala skrýt ve stínech.

Zatímco čekala, až Meredith přivede Bonnie, choulila se v rohu. Možná nebyl dobrý nápad do toho vtahovat Bonnie a Meredith. Pokud i chladnokrevná Meredith nedokáže zvládat situaci, co udělá Bonnie?

Meredith ohlásila jejich příchod neustálým opakováním: „Ted' hlavně nesmíš křičet, *nesmíš křičet...*“ a strkala Bonnie přes práh.

„Co je to s tebou? Co to děláš?“ bránila se Bonnie. „Nech mě. Ty ani nevíš, co jsem musela vytrpět, aby mě máma pustila dneska večer z domu. Chtěla mě vzít do nemocnice v Roanoke.“

Meredith kopnutím zavřela dveře. „Tak,“ oznámila Bonnie. „Ted' uvidíš něco, co bude... no, bude to šok. Ale nesmíš křičet, rozumíš? Pustím tě, když mi to slíbíš.“

„Je tu moc velká tma, než abych vůbec něco viděla. A děsíš mě. Co je to s tebou, Meredith? No dobře, slibuju, ale o čem to...“

„O Eleně,“ řekla Meredith. Elena to pochopila jako pozvání a pokročila vpřed.

Bonnie reagovala jinak, než čekaly. Zamračila se a naklonila dopředu, pokoušela se očima proniknout šero. Když uviděla Eleninu postavu, zalapala po dechu. Ale pak, když se podívala Eleně do tváře, spráskla ruce radostí.

„Já jsem to věděla! Věděla jsem, že se pletou! Tak vidíš, Meredith, a to sis myslela, že se Stefanem víte o utopení a první pomoci úplně všechno. Ale já jsem věděla, že se pletete! Ach Eleno, tolik jsi mi chyběla! Všichni budou tak...“

„*Ticho*, Bonnie! Bud' zticha!“ tišila ji Meredith naléhavě. „Říkala jsem ti, at' nekřičíš. Poslouchej, ty hloupá, myslíš, že kdyby Elena opravdu byla v pořádku, že by se sem plížila uprostřed noci, aby ji nikdo neviděl?“

„Ale ona *je* v pořádku, vždyť se na ni podívej. Stojí tady. Jsi to ty, Eleno, že jo?“ Bonnie k ní vyrazila, ale Meredith ji znovu popadla za ruku.

„Ano, jsem to já.“ Elena měla podivný pocit, že se ocitla uprostřed surrealistické komedie, ale že nezná svůj text. Nevěděla, co má Bonnie říct, když vypadá tak nadšeně.

„Jsem to já, ale... nejsem úplně v pořádku,“ prohlásila neobratně a znovu si sedla. Meredith pošťouchla Bonnie, aby si sedla na postel.

„Proč jste vy dvě tak hrozně tajemné? Je tu a není úplně v pořádku. Co to má jako znamenat?“

Elena nevěděla, jestli se má smát, nebo plakat. „Podívej, Bonnie... já nevím, jak ti to mám říct. Mluvila s tebou někdy tvoje babička jasnovidka o upírech?“

Zavládlo těžké ticho. Minuty odtikávaly. Bonniiny oči se neuvěřitelně rozšířily – a pak se stočily k Meredith. Následovalo několik dalších minut ticha a pak se Bonnie pohnula ke dveřím. „Hm, tak podívejte,“ řekla tiše, „tohle už začíná být vážně zvrhlé. Chci říct, opravdu, opravdu, opravdu...“

Elena zapátrala v mysli. „Můžeš se podívat na moje zuby,“ nabídla. Odhrnula si horní ret a ukázala prstem na ostrý špičák. Ucítla, jak se reflexivně prodloužil a zostřil, jako když kočka líně vytahuje drápy.

Meredith popošla k ní a podívala se, pak rychle odvrátila pohled. „Je mi to naprosto jasné,“ řekla, ale v hlase jí nezazněl ani náznak pýchy na svoji důvtipnost. „Bonnie, podívej se taky,“ řekla.

Všechno nadšení a vzrušení z Bonnie vyprchalo. Vypadala, jako by se měla každou chvíli pozvracet. „Ne, já nechci.“

„Musíš. Musíš tomu věřit, nebo se nikdy nikam nedostaneme.“ Meredith se potýkala se vzdorující Bonnií a táhla ji dopředu. „Tak otevři oči, ty malej pitomečku. Vždyť ty přece miluješ všechny tyhle nadpřirozené věci.“

„Myslím, že jsem změnila názor,“ odpověděla Bonnie a skoro vzlykala. V hlase jí zněl tón skutečné hysterie. „Nech mě bejt, Meredith; já se nechci podívat,“ a vykroutila se jí.

„Vždyť nemusíš,“ zašeptala omráčeně Elena. Vzmáhala se v ní vlna hrůzy a oči se jí zalily slzami. „Tohle nebyl dobrý nápad, Meredith. Já půjdu.“

„Ne. Ne, prosím nechod.“ Bonnie se obrátila zpět stejně rychle, jako se předtím odvrátila a vrhla se Eleně do náručí. „Omlouvám se, Eleno; promiň mi to. Je mi jedno, čím ses stala; jsem ráda, že jsi zpátky. Bez tebe to bylo hrozné.“ Ted' už doopravdy vzlykala.

Slzy, které nepřišly, když byla Elena se Stefanem, přišly teď. Plakala a objímala Bonnie, cítila, že Meredith je objala obě. Plakaly všechny – Meredith tiše, Bonnie hlasitě a Elena s vášnivou intenzitou. Měla pocit, že pláče pro všechno, co se jí přihodilo, pro všechno, co ztratila, pro všechnu tu osamělost, strach i bolest.

Nakonec skončily všechny vsedě na podlaze těsně u sebe, stejně, jako když bývaly malé a společně přespávaly u jedné z nich a kuly tajné plány.

„Jsi tak statečná,“ řekla Bonnie Eleně a popotáhla. „Nechápu, jak to dokážeš nést tak statečně.“

„To nevíš, jak se cítím uvnitř. Vůbec nejsem statečná. Ale musím se s tím nějak vyrovnat, protože nevím, co jiného dělat.“

„Nemáš vůbec studené ruce,“ Meredith stiskla Eleně prsty. „Jenom takové chladivé. Myslela jsem, že budou studenější.“

„Stefan taky nemá studené ruce,“ odpověděla Elena a chystala se pokračovat, ale Bonnie vykřikla: „Stefan?“

Meredith s Elenou na ni pohlédly.

„Měj rozum, Bonnie. Upírem se nestaneš jen tak. Někdo ho z tebe musí udělat.“

„To chceš říct, že Stefan...? Chceš říct, že on je...?“ Bonnie se zadrhl hlas.

„Myslím,“ ozvala se Meredith, „že je asi čas, abys nám pověděla celý příběh, Eleno. I všechny ty drobnosti, které jsi vynechala, když jsme to po tobě chtěly minule.“

Elena přikývla. „Máš pravdu. Těžko se to vysvětluje, ale zkusím to.“ Zhluboka se nadechla. „Bonnie, pamatuješ

na první den školy? Tenkrát jsem tě poprvé slyšela věštit. Podívala ses mi do dlaně a řekla, že potkám tmavého chlapce, cizince. A že není vysoký, ale kdysi vysoký býval. No,“ pohlédla na Bonnie a pak na Meredith, „Stefan teď skutečně není moc vysoký. Ale kdysi býval... v porovnání s ostatními lidmi v patnáctém století.“

Meredith přikývla, ale Bonnie se ohromeně zajíkla. „Chceš říct...“

„Chci říct, že žil v renesanční Itálii. Lidé tenkrát bývali menší. Takže Stefan v porovnání s nimi vypadal vysoký. A než omdlíš, měla bys vědět ještě něco. Damon je jeho bratr.“

Meredith znovu přikývla. „Myslela jsem si něco takového. Ale proč se Damon vydával za studenta z univerzity?“

„Oni spolu moc dobře nevycházejí. Stefan dlouho ani nevěděl, že Damon je ve Fell's Church.“ Elena zaváhala. Stojí na pokraji Stefanova soukromého příběhu s pocitem, že tato tajemství má právo odhalit jen on sám. Ale Meredith má pravdu; je čas vyjít na světlo s celým příběhem. „Poslouchejte, bylo to takhle,“ prohlásila. „Stefan i Damon tenkrát oba milovali jednu dívku. Byla z Německa a jmenovala se Katherine. Důvodem, proč se mi Stefan zpočátku vyhýbal, bylo, že jsem mu ji připomínala; ona taky měla světlé vlasy a modré oči. A tohle býval její prsten.“ Elena pustila Meredithinu ruku a ukázala jim umně rytý zlatý kroužek osazený jediným kamenem, lapisem lazuli.

„A problém byl v tom, že Katherine byla upír. Muž jménem Klaus z ní udělal upíra, když se jí doma v Německu pokoušel zachránit před smrtelnou nemocí. Stefan i Damon to oba věděli, ale nezáleželo jim na tom. Požádali ji, ať si mezi nimi vybere toho, koho si vezme.“ Elena se zarazila a pousmála se, když si vzpomněla, že pan Tanner měl pravdu; historie se opakuje. Jen doufala, že její příběh neskončí stejně jako ten Katherinin. „Ale ona si zvolila *oba*. Vyměnila si krev s oběma a pak jim řekla, že mohou být všichni spolu až do věčnosti.“

„To zní dost excentricky,“ zamumlala Bonnie.

„Zní to *pitomě*,“ prohlásila Meredith.

„Přesně tak,“ potvrdila Elena. „Katherine byla líbezná, ale ne moc chytrá. Stefan a Damon se už tak nesnášeli. Řekli jí, že si *musí* vybrat, že je ani nenapadne, aby se o ni dělili. A ona s pláčem utekla. A druhý den našli její tělo, nebo spíš jeho zbytky. Víte, upír totiž potřebuje talisman, jako třeba tenhle prsten, aby mohl chodit ve dne a slunce ho nezabilo. A Katherine vyšla do slunce a ten prsten si sundala. Myslela si, že když jim nebude stát v cestě, Damon a Stefan se usmíří.“

„Ach bože, to je román...“

„Ne, to teda není,“ utřala Elena Bonniei prudce. „Vůbec to není romantické. Stefan od té doby žije s pocitem viny a Damon také, i když by to nikdy nepřiznal. A okamžitým výsledkem bylo, že popadli meče a zabili se navzájem. Ano, *zabili*. A proto jsou z nich teď upíři, a proto se tolik nenávidí. A proto jsem nejspíš blázen, když se je teď pokouším přimět ke spolupráci.“

Ke spolupráci na čem?“ zeptala se Meredith.
 „To vám vysvětlím později. Ale nejdřív bych
 chtěla vědět, co se dělo ve městě od té doby, co
 jsem... odešla.“

„Mno, hlavně hysterie,“ odpověděla Meredith a zvedla
 obočí. „Tvoje teta Judith byla dost mimo. Měla halucinace,
 že tě viděla – akorát, že to nebyly halucinace, vid’?
 A vypadá to, že se s Robertem na čas rozešli.“

„To vím,“ potvrdila Elena stručně. „Pokračuj.“

„Ve škole jsou všichni nešťastní. Chtěla jsem mluvit se
 Stefanem, zvláště když jsem začínala mít podezření, že nejsi
 doopravdy mrtvá, ale nebyl ve škole. Matt tam byl, ale něco
 je s ním hrozně v nepořádku. Vypadá jako zombie a nechce
 s nikým mluvit. Pokoušela jsem se mu vysvětlit, že je
 možné, že nejsi úplně pryč; myslela jsem, že ho to utěší. Ale
 vůbec mě neposlouchal. Chová se úplně netypicky a v jednu
 chvíli jsem měla dojem, že mě praští. Nechtěl slyšet ani
 slovo.“

„Ach bože... Matt.“ Così strašného se pokoušelo
 prodrat z Elenina podvědomí, jakási vzpomínka, která byla
 příliš znepokojivá, než aby ji nechala objevit. Právě teď už
 se nedokáže vyrovnat s ničím dalším, prostě *nedokáže*,
 pomyslela si a rázně zahnila vynořující se vzpomínku zpět.

Meredith pokračovala. „Ale je dost zřejmé, že i další
 lidé mají podezření ohledně tvé smrti. To proto jsem ti
 posílala ten vzkaz při zádušní mši; bála jsem se, že pokud
 řeknu skutečný den a místo, objeví se Alaric Saltzman
 a přepadne tě ze zálohy před naším domem. Vyptával se nás
 horehore a je jenom dobře, že Bonnie nevěděla nic, co
 by mohla vybreptat.“

„To není fér,“ bránila se Bonnie. „Alarika to prostě zajímá, to je všechno. A chce nám pomoci překonat trauma jako minule. Je to Vodnář...“

„Je to špeh,“ prohlásila Elena. „A možná víc než to. Ale o tom si promluvíme později. A co Tyler Smallwood? Neviděla jsem ho na mši.“

Meredith vypadala zmateně. „Chceš říct, že to nevíš?“

„Já nevím vůbec *nic*; prospala jsem čtyři dny na půdě.“

„No...“ Meredith se nejistě zarazila. „Tyler se právě vrátil z nemocnice. Stejně tak Dick Carter a ti ostatní čtyři drsňáci, které si s sebou přivedl na Den zakladatelů. Někdo je ten večer napadl ve skladu a ztratili spoustu krve.“

„Ach.“ Tím se vysvětluje záhada, proč byly Stefanovy Síly tu noc o tolik mocnější. A proč od té doby slábnou. Zřejmě se od oné noci vůbec nekrmil. „Meredith, podezřívají z toho Stefana?“

„No, Tylerův otec se o to snažil, ale policii to časově nevycházelo. Vědí zhruba dobu, kdy byl Tyler napaden, protože měl sraz s otcem a neukázal se. A já s Bonnie mu můžeme poskytnout na tu dobu alibi, protože jsme ho nechaly u řeky nad tvým tělem. Takže se prostě *nemohl* dostat zpátky ke skladu a napadnout Tylera – nebo alespoň žádný normální člověk by to nedokázal. A policie zatím neuvažuje o ničem nadpřirozeném.“

„Chápu.“ Eleně se ulevilo alespoň v tomhle.

„Tyler ani ti kluci nedokážou identifikovat útočníka, protože si z toho odpoledne nepamatují vůbec nic,“ dodala Meredith.

„Ani Caroline.“

„Caroline tam byla taky?“

„Ano, ale nebyla pokousaná. Jenom v těžkém šoku. Navzdory tomu, co všechno udělala, je mi jí skoro líto.“ Meredith pokrčila rameny a dodala: „Momentálně vypadá dost žalostně.“

„A myslím, že nikdo ani nebude podezřívát Stefana po tom, co se přihodilo s těmi psy dneska v kostele,“ ozvala se Bonnie. „Táta říká, že velký pes by to okno ve skladu

dokázal rozbít a rány, co měl Tyler na krku, vypadaly dost jako zranění od zvířete. Myslím, že spousta lidí je přesvědčená, že to udělal pes nebo smečka psů.“

„To je příhodné vysvětlení,“ řekla suše Meredith. „Znamená to, že už o tom dál nemusejí přemýšlet.“

„Ale to je směšné,“ odpověděla Elena. „Normální psi se takhle nechovají. Copak lidi nezajímá, *proč* se jejich psi najednou zbláznili a napadli je?“

„Spousta lidí se jich prostě zbavila. A taky jsem slyšela někoho mluvit o povinném testu na vzteklinu,“ odpověděla Meredith. „Ale to není jenom vzteklinu, že, Eleno?“

„Ne, myslím, že ne. A Stefan i Damon jsou o tom taky přesvědčení. O tom jsem si s váma vlastně přišla promluvit.“ Elena jim vysvětlila, jak nejjasněji dovedla, co si myslí o cizí Síle ve Fell's Church. Vyprávěla jim o síle, která ji pronásledovala na mostě, o pocitu, který měla z těch psů, a o všem, co probírali Stefan s Damonem. Skončila slovy: „A sama Bonnie to řekla dneska v kostele – něco zlého. Myslím, že něco zlého je ve Fell's Church. Něco, o čem nikdo neví, něco, co je naprosto a úplně zlé. Předpokládám, Bonnie, že ty sama nevíš, cos tím myslela.“

Ale Bonniiny myšlenky se ubíraly jiným směrem.

„Takže to nemusel být nutně Damon, kdo spáchal všechny ty příšerné věci, které jsi mu přiřkla,“ prohlásila haštěřivě. „Jako zabití Jang-ceho, zranění Vickie, zavraždění pana Tannera a všechno to ostatní. Říkala jsem ti, že nikdo takhle báječný nemůže být šílený zabiják.“

„Myslím,“ řekla Meredith a pohlédla na Eleny, „že bys na Damona jako na adepta na romantický vztah měla zapomenout.“

„Rozhodně,“ potvrdila Elena důrazně. „On pana Tannera zabil, Bonnie. A podle zdravého rozumu spáchal i ty ostatní útoky; zeptám se ho na to. Ale zatím mám dost problémů poradit si sama se sebou. Věř tomu, Bonnie, že s takovým se zaplést nechceš.“

„Nemám si všimnout Damona; nemám si všimnout Alarika... Existují snad nějakí chlapi, kterých si všimnout smím? Teda

jestli si je Elena mezitím neotočí všechny kolem prstu? To není fér.“

„Život není fér,“ oznámila jí Meredith drsně. „Ale poslyš, Eleno, i kdyby ta tvoje cizí Síla existovala, co myslíš, že to vlastně je? Jak to vypadá?“

„Já nevím. Je to cosi strašně silného – ale dokáže se to maskovat, takže to neucítíme. Dokáže to vypadat jako úplně obyčejný člověk. A proto jsem k vám přišla pro pomoc, může to být úplně kdokoli z Fell's Church. Je to tak, jak říkala Bonnie dneska při mši: nikdo není tím, kým se zdá.“

Bonnie se zatvářila zoufale. „Nepamatuju se, že bych něco takového říkala.“

„Ale řeklas to. ‚Nikdo není tím, kým se zdá,‘“ citovala Elena znovu a s důrazem. „*Nikdo*.“ Pohlédla na Meredith, ale oči pod elegantně vykrouženým obočím byly klidné a vzdálené.

„No, to by pak byli podezřelí *všichni*,“ prohlásila Meredith svým nevzrušeným hlasem. „Je to tak?“

„Je to tak,“ potvrdila Elena. „Ale měly bychom si na to vzít radši blok a tužku a udělat si seznam těch nejpodzřelejších. Damon a Stefan už mi potvrdili, že pomůžou s pátráním, a pokud pomůžete i vy, budeme mít podstatně větší šanci to objevit.“ Dostávala se do tempa. Vždycky byla dobrá organizátorka – od plánů, jak získat kluka, až po dobročinné podniky. Tohle byla jen o něco závažnější varianta jejích oblíbených plánů A a B.

Meredith podala blok a tužku Bonnie, která se na ně podívala, pak pohlédla na Meredith a pak na Eleny. „No dobře,“ prohlásila, „ale koho tam napíšeme?“

„No, asi každého, koho máme důvod podezřívat, že by mohl být cizí Silou. Každého, kdo mohl provést něco z toho, co víme, že udělala: zavřít Stefana do studny, pronásledovat mě, poštvat na lidi psy. Každého, u koho jsme si všimli, že se chová divně.“

„Matt,“ řekla Bonnie a rozepsala se. „A Vickie. A Robert.“

„Bonnie!“ zvolaly Elena i Meredith zároveň.

Bonnie vzhlédla. „No, Matt se *chová* divně, a stejně tak Vickie, už celé měsíce. A Robert se poflakoval před kostelem před mší, ale dovnitř nešel...”

„Ale Bonnie, přiznejme si...” začala Meredith. „Vickie je *oběť*, ne podezřelá. A jestli je Matt cizí Síla, tak já jsem královna ze Sáby. A co se týče Roberta...”

„Dobře, zase jsem to škrtnla,” oznámila Bonnie chladně. „A teď si poslechneme *tvoje* návrhy.”

„Ne, počkat,” zarazila je Elena. „Bonnie, počkej chvíli.” Così se jí vybavilo, cosi, co v ní hlodalo už nějakou dobu, vlastně... už od mše. Když si vzpomněla, dokončila myšlenku nahlas. „Víte, taky jsem viděla Roberta před kostelem, když jsem se schovávala na kůru. Bylo to těsně předtím, než zaútočili ti psi. Klidil se stranou, jako kdyby věděl, co se chystá.”

„Ale Eleno...”

„Ne, poslouvej, Meredith. Viděla jsem ho i předtím, v sobotu večer u tety Judith. Když mu řekla, že si ho nemůže vzít, měl ve tváři takový výraz... já ti nevím. Ale myslím, že bys ho možná měla na ten seznam napsat znovu, Bonnie.”

Po chvilkovém zaváhání to Bonnie rozvážně učinila. „Koho dál?” zeptala se.

„No, bojím se, že Alarika,” odpověděla Elena. „Mrzí mě to, Bonnie, ale vlastně je na prvním místě.” Převyprávěla jim, co vyslechla toho rána mezi Alarikem a ředitelem. „Není to normální učitel historie; povolali ho sem z nějakého důvodu. Ví, že jsem upír, a hledá mě. A dneska, během toho psiho útoku, stál na kraji parkoviště a dělal jakási podivná gesta. On určitě není tím, kým se zdá; jenom zůstává otázkou, kdo vlastně je? Posloucháš mě, Meredith?”

„Ano. Víš, myslím si, že bychom na ten seznam měli přidat i paní Flowersovou. Pamatujete, jak stála u okna penzionu, když jsme přinesli Stefana od té studny? Ale nesešla nám dolů otevřít. To je taky podivné chování.”

Elena přikývla. „Ano. A taky, jak mi pořád zavěšovala, když jsem Stefanovi volala. A rozhodně se na té své samotě

drží pěkně stranou. Možná je to jenom potrhlá stará ženská, ale radši ji tam připiš, Bonnie.“ Prohrábla si rukou vlasy a provětrala je vzadu na krku. Bylo jí horko. Nebo... vlastně ne horko, ale jaksi nepohodlně, jako když je vám vedro. Cítila se vyprahlá.

„Tak dobře, zajdeme se k penzionu podívat zítra před vyučováním,“ navrhla Meredith. „Co dalšího ještě můžeme udělat? Podíváme se na ten seznam, Bonnie.“

Bonnie zvedla seznam, aby na něj viděla, a Elena s Meredith se naklonily a četly:

~~Matt Honeycutt~~

~~Vickie Dennettová~~

Robert Maxwell – Co dělal před kostelem, když zaútočili psi? A co se to dělo večer mezi ním a Eleninou tetou?

Alaric Saltzman – Proč se tolik vyptává? Proč ho povolali do Fell's Church?

Paní Flowersová – Proč se chová tak divně? Proč nás nepustila dovnitř tu noc, kdy byl Stefan zraněn?

„Dobře,“ řekla Elena. „Myslím, že bychom taky měli zjistit, čím přesně psi byli dneska u kostela. Taky můžete zítra sledovat Alarika ve škole.“

„Já budu sledovat Alarika ve škole,“ oznámila Bonnie rozhodně. „A očistím ho od všeho podezření; ještě uvidíte.“

„Dobře, tak to udělej. Dostaneš ho na starost. Meredith může prověřit paní Flowersovou a já si беру Roberta. Co se týče Stefana a Damona – ty můžeme nasadit na všechny, protože dokážou využívat svoje Síly k prozkoumávání lidských myslí. Ale tenhle seznam ještě není ani zdaleka úplný. Požádám je, aby prošli město a pátrali po jakýchkoli známkách Síly, nebo po čemkoli neobvyklém. Dokážou to určitě rozeznat líp než já.“

Elena se opřela a bezděky si olízla rty. Opravdu je vyprahlá. Všimla si něčeho, co nikdy dřív nezaznamenala: jemného přediva žilek zevnitř Bonniina zápěstí. Bonnie ještě pořád držela blok a pokožku na ruce měla tak

průsvitnou, že se skrze ni modré žilky rýsovaly úplně zřetelně. Elena si přála, aby bývala dávala pozor, když ve škole probírali anatomii člověka; jak se asi tahle žila jmenuje, ta veliká, která se rozvětčuje jako strom?

„Eleno. Eleno!“

Elena s leknutím vzhledla a uviděla Meredithiny ostražitě tmavé oči a Bonniin vystrašený výraz. Teprve teď si uvědomila, že se sklání blízko k Bonniině zápěstí a tře tu největší žílu palcem.

„Omlouvám se,“ zamumlala a odsedla si. Ale stále cítila, že má špičáky prodloužené a připravené. Bylo to jako nosit sponky – zřetelně vnímala rozdíl váhy. Uvědomila si, že uklidňující úsměv, který věnovala Bonnie, neměl kýžený účinek. Bonnie vypadala vyděšeně, což bylo hloupé. Bonnie by měla vědět, že by jí Elena nikdy neublížila. A dneska nemá velký hlad; nikdy toho moc nesnědla. Mohla by získat všechno, co potřebuje, z té žilky na zápěstí...

Elena vyskočila na nohy a vyrazila k oknu. Opřela se o okenní rám a nechala si obličej ovívat chladivým nočním větrem. Cítila závrat' a nemohla popadnout dech.

Co to proboha *dělám*? Otočila se a uviděla Bonnie, jak se tiskne k Meredith, a obě vypadají vyděšené k smrti. Nedokázala snést, že se na ni takhle dívají.

„Je mi to líto,“ řekla. „Tohle jsem nechtěla, Bonnie. Podívej, už nepůjdu ani o krok blíž. Než jsem sem šla, měla jsem se najíst. Damon říkal, že později dostanu hlad.“

Bonnie polkla a vypadala ještě vyděšeněji. „Najíst?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla Elena kysele. Všechny žíly ji pálily; tak takový je to pocit. Stefan jí to popisoval, ale nikdy tomu doopravdy neporozuměla; nikdy si neuvědomila, čím musí procházet, když se ho zmocní touha po krvi. Bylo to příšerné, nedalo se tomu vzdorovat. „Čím myslíš, že se teď živím, vzduchem?“ dodala vzdorně. „Teď je ze mě lovec a radši bych měla vyrazit na lov.“

Bonnie a Meredith se s tím snažily vypořádat; poznala, že se pokoušejí, ale viděla i odpor v jejich očích. Soustředila se na své nové smysly, otevřela se noci a hledala Stefanovu

nebo Damonovu přítomnost. Bylo to obtížné, protože žádný z nich ‚nevysílal‘ svou myslí tak, jako té noci, kdy spolu zápasili, ale přesto měla dojem, že zachytila záchvěv Sil kdesi ve městě. Ale nedokázala komunikovat, a to zklamání jí způsobilo ještě žhavější pálení v žilách. Právě se rozhodla, že si poradí bez nich, když se jí záclony vzedmuly do tváře závanem větru. Bonnie sebou škubla leknutím a shodila lampičku z nočního stolku, takže se pokoj ponořil do tmy. Meredith zanáčovala a začala ji hledat. Záclony divoce povlávaly v záblescích podivného světla a Bonnie neměla daleko k hysterii.

Když se jim podařilo našroubovat zpátky žárovku, světlo odhalilo Damona, jak ležérně sedí na okenním rámu, ale nohy drží venku. Usmíval se na ně svým nejdivočejším úsměvem.

„Vadilo by vám, kdybych vešel?“ zeptal se. „Tohle je nepohodlné.“

Elena se ohlédlá na Bonnie a Meredith, které se tiskly k šatníku a vypadaly zároveň vyděšeně i hypnotizovaně. Rozčileně zavrtěla hlavou.

„A to jsem si myslela, že se vyžívám v dramatických příchodech na scénu,“ podotkla. „Velmi vtipné, Damone. Teď půjdeme.“

„Když máš svoje dvě krásné kamarádky přímo tady?“ Damon se usmál na Bonnie a Meredith. „Kromě toho jsem právě přišel. To nemá nikdo tolik slušnosti, aby mě pozval dál?“

Bonnie, která bezmocně upírala pohled na jeho tvář, poněkud zjihla. Rty, které měla předtím pootevřené hrůzou, se rozevřely ještě víc. Elena rozeznala příznaky hrozící pohromy.

„Ne, nepozve,“ odsekla a postavila se přesně mezi Damona a kamarádky. „Tyhle nejsou pro tebe, Damone – ani teď, ani jindy.“ Všimla si výzvy v jeho pohledu a šibalsky dodala: „A vůbec, já odcházím. Nevím, jak ty, ale já jdu lovit.“ Uklidnilo ji, když nedaleko ucítila Stefanovu blízkost – zřejmě na střeše – a uslyšela, jak se k ní přidal:

My jdeme lovit, Damone. Ty si tu klidně můžeš sedět celou noc, jestli chceš.

Damon přijal porážku elegantně, poslal Bonnie ještě jeden pobavený pohled a zmizel z okna. Bonnie a Meredith se vyděšeně vrhly k oknu a zřejmě se děsily, že spadl a je na místě mrtvý.

„Je v pořádku,“ uklidňovala je Elena a znovu zavrtěla hlavou. „A nedělejte si starosti, nedovolím mu, aby se vrátil. Sejdeme se tu zítra ve stejnou dobu. Dobrou noc.“

„Ale, Eleno...“ Meredith se zarazila. „Chtěla jsem se tě zeptat, jestli se nechceš převlíknout.“

Elena se pořádně prohlédla. Róba z devatenáctého století byla rozedraná a ucouraná, jemný bílý mušelín byl místy na cáry. Ale nebyl čas se převlékat; potřebuje se nakrmit *hned*.

„To bude muset počkat,“ odpověděla. „Uvidíme se zítra.“ A vyskočila oknem stejně jako předtím Damon. Když se naposledy ohlédla, viděla, jak za ní ohromeně hledí.

Její přistání se lepšila; tentokrát si neodřela kolena. Stefan už na ni čekal a zahalil ji do čehosi tmavého a teplého.

„To je tvůj plášť,“ uvědomila si potěšeně. Na okamžik se jeden na druhého usmáli, když si vzpomněli, jak jej měla na sobě poprvé, když ji zachránil na hřbitově před Tylerem a pak ji vzal do svého pokoje, aby se upravila. Tenkrát měl ještě strach se jí dotknout. Ale o to jsem se postarala poměrně rychle, pomyslela si Elena a usmívala se mu do očí.

„Myslel jsem, že jdeme lovit,“ ozval se Damon.

Elena úsměv obrátila k němu, aniž pustila Stefanovu dlaň. „Taky že ano,“ odpověděla. „Kam půjdeme?“

„Do některého domu v téhle ulici,“ navrhl Damon.

„Do lesů,“ řekl Stefan.

„Do lesů,“ rozhodla Elena. „Nebudeme ubližovat lidem a nebudeme zabíjet. Takhle se to patří, Stefane?“

Oplatil jí stisk ruky. „Takhle se to patří,“ potvrdil tiše.

Damon zmlsaně zkřivil rty. „A co přesně v těch lesích budeme lovit? Nebo se radši ani nemám ptát? Ondatry? Skunky? Termity?“ Očima vyhledal Elenin pohled a klesl hlasem. „Pojď se mnou a ukážu ti opravdový lov.“

„Můžeme to vzít přes hřbitov,“ navrhla Elena a Damona ignorovala.

„Vysoká se celou noc pase na otevřených prostranstvích,“ poučil ji Stefan, „ale budeme muset být při lovu obezřetní, slyší skoro stejně dobře jako my.“

Tak někdy jindy, zaslechla Elena v mysli Damonův hlas.

8.

„Co to? Uf, to seš ty!“ Bonnie sebou vyděšeně škubla, když ucítila dotek na rameni. „Vyděsil jsi mě k smrti. Vůbec jsem tě neslyšela přicházet.“

Budu si muset dávat větší pozor, uvědomil si Stefan. Za těch pár dnů, co nechodil do školy, si odvykl pohybovat se jako lidé a vrátily se mu návyky bezhlučného a dokonale kontrolovaného pohybu šelmy. „Omlouvám se,“ řekl a vydali se spolu chodbou.

„V pohodě,“ pokusila se Bonnie o statečnou nonšalanci. Ale zrazoval ji rozšířený a poněkud strnulý pohled v očích. „Co tu vlastně dneska děláš? Šly jsme dneska ráno s Meredith kolem penzionu zkontrolovat paní Flowersovou, ale nikdo nám neotevřel. A neviděla jsem tě na biologii.“

„Vrátil jsem se až odpoledne a budu zase chodit do školy. Alespoň tak dlouho, dokud nenajdeme to, co hledáme.“

„Chceš říct, žeš přišel špehovat Alarika,“ brblala Bonnie. „Včera jsem říkala Eleně, ať ho přenechá mně. Do háje...“ dodala, když zjistila, že několik studentů, se kterými se zrovna míjeli, na ni zůstalo zírat. Obrátila pohled ke Stefanovi a ve společné shodě zamířili do nejbližší boční chodby a vydali se k prázdnému schodišti. Bonnie se opřela o zeď a úlevně vydechla.

„Musím si dávat pozor, abych neříkala její jméno,“ zavzdychala pateticky. „Ale když ono je to tak *těžké*. Máma se mě dneska ráno ptala, jak se cítím, a málem jsem jí odpověděla, že skvěle, protože jsem předchozí večer viděla Elenu. Vůbec nechápu, jak jste vy dva dokázali tak dlouho držet v tajnosti – ty víš co.“

Stefan navzdory svému rozpoložení pocítil, jak se mu na rty dere úsměv. Bonnie se chová jako šestitýdenní kotě, samá roztomilost a žádné zábrany. Vždycky říká přesně to, co ji zrovna napadne, i kdyby to naprosto protiřečilo tomu, co tvrdila před chvílí – ale všechno, co dělá, jde od srdce. „Právě teď stojíš v opuštěné chodbě s ty-víš-kým,“ připomněl jí šibalsky.

„Ach,“ oči se jí opět rozšířily. „Ale to bys neudělal, že ne?“ řekla s úlevou. „Protože Elena by tě *zabila*... panebože.“ Vyplašeně polkla a rozhodla se raději změnit téma: „Tak jak to šlo včera večer?“

Stefan se zachmuřil. „Nijak dobře. Ale ne – Elena je v pořádku, v bezpečí odpočívá.“ Než mohl pokračovat, zachytil svým jemným sluchem kroky na konci chodby. Kolem procházely tři dívky a jedna z nich se odpojila od skupinky, když zahlédla Stefana s Bonnií. Sue Carsonová byla bledá a měla kruhy kolem očí, ale usmívala se na ně.

Bonnie překypovala účastí. „Sue, jak ti je? A jak je Dougovi?“

„Já jsem v pořádku. A vypadá to, že i Doug bude. Stefane, chtěla jsem s tebou mluvit,“ dodala spěšně. „Vím, že ti táta včera děkoval za to, že jsi Dougovi pomohl, ale já bych ti chtěla poděkovat taky. Chci říct... vím, že lidi z města se k tobě v poslední době chovali dost příšerně... a prostě mě překvapilo, že ti na nás vůbec záleželo tolik, abys šel pomáhat. Ale jsem za to vděčná. Máma říká, že Dougovi zachránil život. A tak jsem ti prostě chtěla říct, že ti děkuju... a že je mi to všechno líto.“

Ke konci už se jí chvěl hlas. Bonnie popotáhla a zašátrala v batohu po kapesníčku a na okamžik to vypadalo, že Stefan uvázne na schodišti obklopen dvěma vzlykajícími děvčaty. Vyděšeně pátral po nějakém rozptýlení.

„To je v pořádku,“ odpověděl. „A jak je dneska Chelsea?“

„Je zavřená. Psi jsou teďka v karanténě – všichni, které dokázali pochytat.“ Osušila si oči a narovнала se. Stefan si

oddech, když viděl, že nebezpečí je zažehnáno. Rozhostilo se rozpačité ticho.

„No,“ oslovila nakonec Bonnie Sue, „už jsi slyšela, jak školní rada rozhodla o vánočním plese?“

„Slyšela jsem, že dneska ráno měli poradu a nakonec se rozhodli, že nám ho dovolí. Ale někdo myslím mluvil o policejní ochraně. Jejda, už zvoní. Měli bychom radši vyrazit na historii nebo nám Alaric napíše poznámky.“

„Hned přijdeme,“ odpověděl Stefan a dodal nenápadně: „A kdy teda bude ten vánoční ples?“

„Třináctého – v pátek,“ oznámila Sue a pak se zděsila: „Proboha, pátek třináctého. To mi nedošlo. Ale to mi připomíná, že tu je ještě jedna věc, kterou jsem vám chtěla říct. Dneska ráno jsem stáhla svoji kandidaturu na Sněhovou královnu. Já... prostě mi to přišlo správné, to je všechno.“ A spěchala pryč, skoro utíkala.

Stefanovi se v hlavě otáčela kolečka na plné obrátky. „Bonnie, co přesně se děje na vánočním plese?“

„No, je to vánoční ples, kde volíme Sněhovou královnu. Ale po tom, co se stalo na Den zakladatelů, začali přemýšlet, že ho zruší. A včera s těma psama... Ale nakonec to přece jenom vypadá, že se konat bude.“

„V pátek třináctého,“ dodal Stefan ponuře.

„Jo.“ Bonnie zase vypadala vyděšeně a přikrčila se. „Stefane, nedívej se takhle; děšíš mě. Co se děje? Co myslíš, že se na tom plese stane?“

„Já nevím.“ Ale něco se určitě stane, pomyslel si. Ve Fell's Church letos neproběhla ani jedna veřejná událost, kterou by nenavštívila cizí Síla – a tohle bude zřejmě poslední oslava v tomto roce. Ale nemělo smysl o tom teď mluvit. „Tak pojď,“ vyzval ji. „Opravdu jsme se hodně opozdili.“

Měl pravdu. Když vešli, Alaric Saltzman už stál u tabule, stejně jako onoho prvního dne, kdy se objevil v učebně historie. Pokud ho překvapilo, že přišli pozdě nebo že vůbec přišli, podařilo se mu to hladce skrýt a věnoval jim jeden ze svých nej přátelštějších úsměvů.

Tak to jsi ty, kdo se pokouší lovit lovce, pomyslel si Stefan, posadil se a prohlížel si muže před sebou. Ale mohl byt i něčím víc? Možná Elenina cizí Síla?

Nic snad nemohlo být méně pravděpodobné. Prohlížel si Alarikovy pískové vlasy, o kousek delší, než se na učitele patří, jeho chlapecký úsměv, neotřesitelně dobrou náladu – to vše přispívalo k neškodnému dojmu. Ale Stefan si od počátku dával pozor na to, co by mohlo být pod tímto neškodným zevnějškem. Přesto se mu nezdálo moc pravděpodobné, že by Alaric Saltzman byl za tím útokem na Elenu nebo za incidentem se psy. Žádný převlek by nemohl být takhle dokonalý.

Elena. Stefan pod lavicí zaťal pěsti a v hrudi se mu probudila známá bolest. Nechtěl přemýšlet o ní. Jediným způsobem, jak se mu podařilo přežít posledních pět dní, bylo, že ji zaháněl na okraj své mysli a nedovolil, aby se její obraz vynořil někde blíž. Ale toto úsilí pohlcovalo většinu jeho času a energie. A tady to bylo nejhorší – ve třídě, kde ho absolutně nezajímalo, co učitel vykládá. Tady se nedalo dělat nic jiného, než přemýšlet.

Přinutil se dýchat pomalu a klidně. Je v pořádku – a to je teď nejdůležitější. Na ničem jiném nezáleží. Avšak i když si to neustále opakoval, šířila ho žárlivost jako vyhladovělá šelma. Protože kdykoli nyní pomyslel na Elenu, musel myslet i na *něj*.

Na Damona, který mohl svobodně přicházet a odcházet, jak se mu zlíbilo. Který je s Elenou možná právě v této chvíli.

Ve Stefanovi se vzrůchal hněv, chladný a ostrý, a mísil se s palčivým žárem, který pociťoval v hrudi. Stále ještě nebyl přesvědčený, že to nebyl Damon, kdo ho hodil do opuštěné studně, když byl v bezvědomí a krvácel. A bral by Eleninu vizi cizí Síly daleko vážněji, kdyby si nebyl naprosto jistý, že to byl Damon, kdo ji uštvál k smrti. Damon je zlý; nezná slitování ani morálku...

Ale co dělal on, co jsem neučinil i já? ptal se Stefan sám sebe unaveně už postě. Nic.

Kromě zabíjení.

Stefan zkusil zabít. Chtěl zabít Tylera. Při té vzpomínce ledový plamen hněvu vůči Damonovi uhasl. Místo toho se zahleděl na jednu lavici vzadu ve třídě.

Byla prázdná. Ačkoli Tylera propustili včera z nemocnice, do školy se ještě nevrátil. Neexistuje žádné nebezpečí, že by si vzpomněl na něco z toho příšerného odpoledne. Podvědomá sugesce, aby zapomněl, by měla vydržet, pokud se Tylerovi někdo nebude hrabat v mysli.

Najednou si uvědomil, že zírá na prázdnou Tylerovu lavici stůsněným pohledem. Když odvracel pohled, všiml si, že ho kdosi pozoruje. Matt se rychle odvrátil a sklonil se nad svou učebnicí, Stefan však přesto zachytil jeho výraz.

Nemysli na to. Nemysli vůbec na nic, připomínal si Stefan a pokusil se soustředit na Alarikův výklad o válce Růží.

*5. prosince; nevím, jaký je čas, asi časné odpoledne
Milý deníčku,*

Damonovi se podařilo tě pro mě pískat zpátky. Stefan nechce, abych se vracela k Alarikovi na půdu. Tohle píšu Stefanovým perem. Sama už nic nemám nebo se alespoň ke svým věcem nemůžu dostat. Většinu z nich by teta Judith postrádala, kdybych si je vzala. Právě teď sedím ve stodole za pensionem. Jak už víš, nemůžu tam, kde přespávají lidé, pokud mě nepozvou dovnitř. Myslím, že na zvířata se to nevztahuje, protože pod senem spí pár krys a na krokvích sova. Momentálně se navzájem úspěšně ignorujeme.

Strašně se snažím, abych nepropadla hysterii.

Myslím, že psaní by mi mohlo pomoci. Je to něco normálního, něco známého. Až na to, že v mém životě už nic není normální.

Damon říká, že si na to zvyknu rychleji, když zkusím starý život odvrhnout a otevřít se tomu novému. Zřejmě si myslí, že nevyhnutelně skončím jako on. Říká, že jsem se narodila pro to, abych se stala lovcem, a že nemá smysl dělat věci polovičatě.

Včera večer jsem ulovila jelena. Samce, protože byl nejvíc slyšet, tloukl parohy o větve a vyzýval ostatní jeleny. Pila jsem jeho krev.

Když si prohlížím tenhle deník, vidím, že jsem něco hledala, nějaké místo, kam bych mohla patřit. Ale tohle není ono. Tenhle nový život, to není ono. Bojím se toho, co se ze mě stane, jestli sem opravdu začnu patřit.

Ach bože, já se tak bojím.

Ta sova pálená je skoro celá bílá, zvláště, když roztáhne křídla a je vidět jejich vnitřní strana. Záda má spíš dozlatova. A trošku zlaté má i kolem tváře. Právě teď se na mě dívá, jak se snažím neplakat.

Je to vlastně legrační, že ještě stále dokážu plakat. Myslím, že o čarodějnicích se říká, že nemůžou.

Venku začalo sněžit. Choulím se do kabátu.

Elena si přitiskla knížečku blíž k tělu a přitáhla si jemný tmavý sametový plášť až k bradě. Ve stodole panovalo naprosté ticho, až na jemné oddychování zvířat, která zde spala. Venku se snášel sníh stejně bezhlučně a přikrýval svět, který upadl do ztichlé nehybnosti. Elena na něj hleděla nevidoucíma očima a sotva si uvědomovala, jak se jí slzy řinou po tvářích.

„Prosím Bonnii McCulloughovou a Caroline Forbesovou, zda by se mohly po hodině chvilku zdržet,“ pronesl Alaric, když zvonek ukončil poslední hodinu.

Stefan se zamračil a vráska mezi obočím se mu ještě prohloubila, když uviděl Vickii Bennetovou, jak se potlouká u otevřených dveří učebny a má vyplašený pohled. „Budu hned za dveřmi,“ řekl významně Bonnii, která přikývla. Ještě varovně zvedl obočí, na což zareagovala nevinným pohledem, který říkal: *Já rozhodně neřeknu nic, co bych neměla.*

Cestou ven Stefan mohl jen doufat, že se toho bude držet.

Když vycházel, Vickie Bennetová šla zrovna dovnitř, takže jí musel ustoupit z cesty. Čímž ovšem přímo vkročil do cesty Mattovi, který vyšel jinými dveřmi a pokoušel se projít chodbou co nejrychleji.

Stefan ho bez přemýšlení popadl za paži. „Matte, počkej.“

„Nech mě být.“ Mattovi vyletěla pěst. Pohlédl na ni se zjevným překvapením, jako by si nebyl jistý, co ho tak naštvalo. Ale každým svalem v těle bojoval proti Stefanovu sevření.

„Chtěl bych s tebou mluvit. Jenom na minutku, ano?“

„Já nemám ani minutu,“ odsekl Matt a konečně se jeho oči, které byly o něco světleji modré než Eleniny, setkaly se Stefanovými. Ale v jejich hloubce byla prázdnota, která Stefanovi připomínala pohled člověka, kterého zhypnotizovali nebo který je pod vlivem nějaké Síly.

Až na to, že nejde o Síly, ale o Mattovu vlastní mysl, uvědomil si najednou. Takhle se chová lidský mozek, když se setká s něčím, s čím se neumí vyrovnat. Matt zavřel krám, prostě vypnul.

Stefan na zkoušku řekl: „Poslyš, ohledně toho, co se stalo v sobotu večer...“

„Já vůbec netuším, o čem to mluvíš. Podívej, říkám ti, že musím jít, sakra.“ Popření se v jeho očích tyčilo jako pevnost. Ale Stefan se o to musel pokusit znova.

„Nevyčítám ti, že seš naštvanej. Kdybych byl na tvém místě, taky bych zuřil. A taky vím, jaké to je, když si přeješ na nic nemyslet, když máš pocit, že by ses z přemýšlení o některých věcech musel zbláznit.“ Matt vrtěl hlavou a Stefan se rozhlédl po chodbě. Byla už skoro prázdná a zoufalství ho přimělo riskovat. Snížil hlas: „Ale možná bys alespoň rád věděl, že Elena se vzbudila a je moc...“

„Elena je mrtvá!“ vykřikl Matt a upoutal tak pozornost všech, kdo ještě na chodbě zbyli. „A říkal jsem ti, ať mě necháš být!“ dodal a bez ohledu na okolí do Stefana prudce strčil. Bylo to tak nečekané, že Stefan zavravoral a spadl na skříňky. Nechybělo mnoho a skončil by rozplácý na zemi.

Zíral na Matta, ale ten se ani neohlédl a vyrazil chodbou pryč.

Stefan zbytek doby, než se objevila Bonnie, jen tak zíral do zdi. Byl na ní plakát zvoucí na vánoční ples, a než dívky přišly, znal z něj každý centimetr.

Navzdory všemu, co se Caroline pokoušela udělat jemu i Eleně, si Stefan uvědomil, že k ní nedokáže cítit nenávisť. Kaštanové vlasy jí vybledly a obličej měla ztrápený. Elegantní pružné pohyby vystřídal zchřadlý postoj, povšiml si Stefan, když ho míjela.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Bonnie, když se spolu vydali chodbou.

„Ano, samozřejmě. Alaric prostě ví, že my tři – Vickie, Caroline a já – jsme si toho hodně zažily, a chce, abychom věděly, že nám bude oporou,“ odpověděla Bonnie. Ale i její neochvějně optimistický pohled na profesora historie zněl poněkud nuceně. „Ale žádná z nás mu nic neřekla. Příští týden bude u něj doma další setkání,“ dodala vesele.

To je skvělé, pomyslel si Stefan. Normálně by k tomu něco řekl, ale v tu chvíli cosi odvedlo jeho pozornost. „Támhle je Meredith,“ upozornil ji.

„Určitě na nás čeká – ne, jde k učebnám historie,“ řekla Bonnie. „To je sranda, říkala jsem jí, ať na nás počká venku.“

To není jen srandovní, pomyslel si Stefan. Zahlédl ji jen na okamžik, ale její výraz ho zarazil. Tvář měla soustředěnou a obezřetnou a pohybovala se kradmo, jako by nechtěla, aby ji někdo viděl.

„Přijde za chvilinku, jen co si všimne, že tam nejsme,“ prohlásila Bonnie, ale uplynula minuta, dvě, pět a Meredith se neobjevovala. Ve skutečnosti to trvalo skoro deset minut, než se objevila, a i pak vypadala zaskočeně, že na ni čekají.

„Omluvám se, že jsem se zdržela,“ řekla klidně a Stefan musel obdivovat její sebeovládání. Moc ho zajímalo, co za tím vězí, a tak když odcházeli ze školy, byla Bonnie jediná, kdo měl náladu klábosit.

„Ale minule jsi použila oheň,“ řekla Elena.

„To proto, že jsme hledali Stefana – to znamená konkrétní osobu,“ vysvětlila Bonnie. „Ale tentokrát se pokoušíme předpovědět budoucnost. Pokud by to byla jenom *tvoje* osobní budoucnost, kterou bych se pokoušela předpovídat, podívala bych se ti do dlaně, ale teď se snažíme zjistit něco obecně.“

Meredith vešla do pokoje a opatrně balancovala s porcelánovou mísou naplněnou až po okraj vodou. V druhé ruce držela svíčku. „Mám ty věci,“ hlásila.

„Voda byla pro druidy posvátná,“ vysvětlila Bonnie, když Meredith položila mísu na podlahu a tři dívky se rozsadily kolem.

„Vypadá to, že pro druidy bylo posvátné *všechno*,“ poznamenala Meredith.

„Pšššt. Teď dej svíčku do svícnu a zapal ji. Pak naliju rozehrátý vosk do vody a tvary, které se utvoří, mi prozradí odpovědi na vaše otázky. Moje babička používala roztavené olovo a její babička prý dokonce roztavené stříbro, ale říkala, že stačí i vosk.“ Když Meredith zapálila svíčku, Bonnie na ni kradmo pohlédla a zhluboka se nadechla. „Když tohle děláme, jsem pokaždé ještě víc vyděšená,“ řekla.

„Nemusíš to dělat,“ odpověděla Elena tiše.

„Já vím. Ale já chci – ještě tentokrát. Kromě toho, rituály mě tak neděsí; nejhorší je, když něco nade mnou převezme kontrolu. Je to příšerné, nenávidím to. Je to, jako kdyby se do mého těla dostal někdo jiný.“

Elena se zamračila a otevřela pusku na protest, ale Bonnie pokračovala.

„Ale i tak, jdeme na to. Zhasni světlo, Meredith. Dejte mi chvilku, abych se vyladila, a pak se ptejte.“

V tichu setmělého pokoje Elena pozorovala, jak svíčka hází pablesky přes Bonniiny sklopené řasy a Meredithinu střízlivou tvář. Pohlédla dolů na své ruce spojené v klíně, vypadaly hrozně bledé proti černému svetru a legínám, které

jí půjčila Meredith. Pak se vrátila pohledem k tančícímu plameni.

„Tak už,“ řekla Bonnie tiše a vzala si svíčku.

Elena nervozitou zaťala prsty do dlaně a pevně je tiskla, ale mluvila tiše, aby nenarušila atmosféru. „Kdo je cizí Síla ve Fell's Church?“

Bonnie naklonila svíčku a plamen olízl vosk po straně. Horký vosk kapal do mísy a vytvářel tam kulovité útvary.

„Toho jsem se bála,“ zamumlala Bonnie. „Žádná odpověď, nic. Zkuste jinou otázku.“

Elena se zklamaně opřela a zatínala dál nehty do dlaně. Promluvila Meredith.

„Dokážeme tu cizí Sílu najít? A dokážeme ji porazit?“

„To jsou dvě otázky,“ poznamenala šeptem Bonnie a znovu naklonila svíčku. Tentokrát vosk vytvořil kruh, boulovitý bílý prstenec uprostřed mísy.

„To znamená jednotu! Je to symbol pro lidi, kteří si podávají ruce. Znamená to, že to dokážeme, pokud budeme držet pohromadě.“

Elena prudce zvedla hlavu. To byla téměř stejná slova, která řekla Stefanovi a Damonovi. Bonnie zářily oči vzrušením. Usmály se na sebe.

„Dávej pozor! Pořád liješ,“ upozornila ji Meredith.

Bonnie rychle narovнала svíčku a podívala se znovu do mísy. Poslední kus vosku utvořil tenkou rovnou linku.

„To je meč,“ řekla pomalu. „A to znamená oběť. Dokážeme to, když budeme držet pohromadě, ale nebude to bez obětí.“

„O jaký druh oběti jde?“ zeptala se Elena.

„To nevím,“ odpověděla Bonnie s utrápenou tváří. „Tentokrát vám nedokážu říct víc.“ Postavila svíčku opět na svícen.

„Ufff,“ ulevila si Meredith a vstala, aby rozsvítila. Elena se také postavila.

„No, alespoň víme, že to dokážeme porazit,“ prohlásila a povytáhla si legíny, které jí byly moc dlouhé. Na okamžik se zhlédla v Meredithině zrcadle. Rozhodně nevypadala jako

Elena Gilbertová, královna módy zdejší střední školy. Takhle celá v černém působila bledě a nebezpečně jako meč v pochvě. Vlasy jí nepořádně spadaly na ramena.

„Ve škole by mě nepoznali,“ zamumlala a pocítila bodnutí u srdce. Bylo jí divné, že jí záleží zrovna na škole, ale bylo to tak. Asi proto, že tam *nemůžu*, pomyslela si. A proto, že tam tak dlouho byla královna, tak dlouho všechno organizovala. Teď jí připadalo skoro nesnesitelné, že by tam už nikdy neměla vkročit.

„Mohla bys chodit někam jinam,“ navrhla Bonnie. „Myslím jako, až s tímhle skončíme, mohla bys dokončit školní rok někde, kde tě nikdo nezná. Jako to udělal Stefan.“

„Ne, myslím, že to neudělám.“ Elena byla ten večer v podivné náladě, asi proto, že strávila celý den ve stodole a pozorovala sníh. „Bonnie,“ vyhrkla náhle, „pokusila by ses mi znovu číst z ruky? Chtěla bych znát svoji budoucnost, svoji vlastní.“

„Vlastně ani nevím, jestli si pamatuju všechny ty věci, co mi babička vysvětlovala... ale dobře, zkusím to,“ dala se Bonnie obměkčit. „Akorát už tam nebudou další tmaví cizinci, to je všechno. Myslím, že už jsi jich měla víc, než zvládneš.“ Zachichotala se a sklonila se nad Eleninou dlaní. „Jen si vzpomeň, jak se Caroline ptala, k čemu bys asi měla dva? Mám dojem, že teď na to začínáš přicházet, co?“

„Prostě mi čti z dlaně, půjde to?“

„No dobře, tohle je tvoje čára života...“ Bonniin výklad ustal skoro dřív, než začal. Zírala Eleně na ruku, ve tváři se jí zračil strach a zlá předtucha. „Měla by pokračovat přes celou dlan až sem,“ řekla. „Ale ta tvoje končí moc brzy...“

Pohlédly s Elenou beze slov na sebe. Pak se do toho vložila Meredith.

„No to je přirozené, že je krátká,“ prohlásila. „Znamená to jenom to, co už se stalo, když se Elena utopila.“

„Ano, to musí být ono, samozřejmě,“ zamumlala Bonnie. Pustila Eleně ruku a ta ji pomalu stáhla zpět. „To je určitě ono,“ potvrdila Bonnie tentokrát jistějším hlasem.

Elena se znovu podívala do zrcadla. Dívka, která jí odtud vracela pohled, byla krásná, ale v očích měla smutné poznání a moudrost, které dřívější Elena Gilbertová nemívala. Zjistila, že Bonnie a Meredith ji také pozorují.

„Určitě máš pravdu,“ souhlasila vesele, ale úsměv jí nedošel až k očím.

„**N**o, alespoň se mě to nezmocnilo,“ ulevila si Bonnie. „Ale stejně už mám těchhle nadpřirozených věcí plné zuby; jsem z toho unavená. Tohle bylo naposled, naprosto naposled.“

„Tak dobře“ souhlasila Elena a odvrátila se od zrcadla. „Pojďme mluvit o něčem jiném. Zjistily jste dneska něco?“

„Já jsem mluvila s Alarikem, pořádá příští týden další setkání,“ odpověděla Bonnie. „Požádal Caroline, Vickii a mě, jestli bychom se nenechaly zhypnotizovat, že prý nám to pomůže se líp vyrovnat s tím, co se nám stalo. Ale jsem si jistá, že on není ta cizí Síla, Eleno. Na to je příliš milý.“

Elena přikývla. Měla své vlastní pochybnosti o podezření vůči Alarikovi. Ne proto, že je milý, ale proto, že strávila čtyři dny na jeho půdě a spala. Copak by jí cizí Síla dovolila tam zůstat, aniž by jí ublížila? Samozřejmě, Damon tvrdil, že ovlivnil Alarikovu mysl, aby zapomněl, že tam nahoře je, ale copak by cizí Síla podlehla Damonovu vlivu? Copak by nebyla daleko silnější?

Leda, že by jeho Síly dočasně vyhořely, napadlo ji náhle. Tak, jako teď Stefanovi. Nebo pokud jen *nepředstíral*, že se nechal ovlivnit.

„Ale ještě ho ze seznamu nevyškrtneme,“ prohlásila. „Musíme být opatrné. A co paní Flowersová? Zjistily jste o ní něco?“

„Neměly jsme štěstí,“ odvětila Meredith. „Šly jsme dneska ráno kolem penzionu, ale nereagovala na klepání. Stefan říkal, že se ji pokusí vystopovat odpoledne.“

„Kdyby mě tam tak někdo pozval, mohla bych ji taky pozorovat,“ zanaříkala Elena. „Mám pocit, že já jediná nedělám nic. Myslím...“ Na chvíli se odmlčela a přemýšlela

a pak pokračovala: „Myslím, že se dneska večer podívám kolem našeho domu – tedy, kolem tety Judith. Možná se Robert bude kolem potloukat v křoví nebo tak něco.“

„My půjdeme s tebou,“ nabídla Meredith.

„Ne, budu se cítit líp, když půjdu sama. Opravdu. Teď umím být úžasně nenápadná.“

„Pak si vem k srdci vlastní radu a buď opatrná. Pořád tam hrozně sněží.“

Elena kývla a seskočila z parapetu.

Když se blížila domů, všimla si, že z jejich příjezdové cesty právě vyjíždí auto. Ukryla se do stínu a čekala. Lampy osvětlovaly strašidelnou zimní scénu – tmavý strom u sousedů, ze kterého viděla jen siluetu holých větví, a na jedné z nich seděla bílá sova.

Když auto projíždělo kolem, Elena ho poznala. Byl to Robertův modrý oldsmobile.

Hm, tak tohle je zajímavé. Ponoukalo ji to vydat se za ním, ale silnější puzení ji táhlo k domu, aby se ujistila, že je všechno v pořádku. Kradmo dům obešla a prohlížela okna.

Žluté závěsy v kuchyňském okně byly roztažené a za nimi jasné světlo odhalovalo část kuchyně. Teta Judith právě zavírala myčku. Že by Robert přišel na večeři? dumala Elena.

Teta Judith se vydala do haly a Elena ji zvenčí sledovala kolem domu. Našla si skulinku v závěsech v obývací místnosti a opatrně přiložila oko na tlusté staré okenní sklo. Slyšela, jak se vchodové dveře otevřely a zase zavřely, pak teta zamkla, vešla do obývací místnosti a posadila se na pohovku. Zapnula televizi a začala bezmyšlenkovitě přepínat mezi kanály.

Elena si přála zahlédnout víc než jen tetin profil v blikajícím světle televize. Byl to zvláštní pocit, dívat se na ten pokoj zvenku a vědět, že se smí *jen* dívat. Kdy si naposled uvědomila, jak je ten pokoj hezký? Starý mahagonový nábytek nacpaný porcelánem a broušeným sklem, lampa od Tiffanyho na stolku vedle tety Judith, vyšívané krajkové polštářky na pohovce, to všechno jí

najednou přišlo vzácné. Stála venku, uvědomovala si šimrání vloček na krku a přála si, aby směla vejít, jenom na chvíli, na maličkou chvíli.

Tetě Judith spadla hlava a zavřely se oči. Elena opřela čelo o okno a pak se pomalu vydala pryč.

Vyšplhala na kdouloň před svým pokojem, ale závěsy tam byly bohužel pevně zatažené. Javor před pokojíkem Margaret měl křehčí větve a hůř se na něj lezlo, ale jakmile se na něj vyškrábala, měla dobrý výhled; tady byly závěsy široce roztažené. Margaret spala a měla peřinu vytaženou až ke krku, pusu otevřenou a světlé vlasy se jí rozprostíraly po polštáři jako vějíř.

Ahoj, prcku, pomyslela si Elena a polkla slzy. Byl to takový sladký pohled: noční lampička, děvčátko v postýlce a plyšáci na polici, kteří ji střeží před zlými sny. A najednou otevřenými dveřmi přichází malinké bílé koťátko, aby doplnilo obrázek k dokonalosti.

Sněženka vyskočila k Margaret na postýlku. Kotě zívlo, ukázalo malinký růžový jazýček a protáhlo se, přičemž se objevily malinké dráčky. Pak roztomile přicapkalo Margaret na prsa.

Eleně z ničeho nic přejel po zádech mráz.

Nevěděla, jestli se u ní vyvinul nějaký nový smysl společný všem šelmám, nebo jestli to byla čirá intuice, ale najednou dostala strach. V tom pokoji se skrývá nebezpečí. Margaret je v nebezpečí.

Kotě pořád stálo na stejném místě a švihalo ocáskem ze strany na stranu. Elena si najednou uvědomila, co jí to připomíná. Ty psy. Vypadá stejně jako Chelsea. Dívá se stejně jako Chelsea na Douga Carsona před tím, než ho napadla. Panebože, město nakázalo karanténu pro psy, ale na kočky nikdo nepomyslel.

Elenina mysl pracovala na plné obrátky, ale nedokázala na nic přijít. Vybavovaly se jí jen obrazy toho, co by mohla kočka napáchat zahnutými drápy a zuby ostrými jako jehličky. A Margaret spí a zlehka oddechuje a neví o žádném nebezpečí.

Sněžence se zježila srst na hřbetě a ocas vypadal úplně jako kartáč na lahve. Přitiskla uši k hlavě a otevřela tlamičku v neslyšném zasyčení. Oči upírala na Margaretin obličej stejně jako předtím Chelsea na Dougův.

„Ne!“ Elena se zoufale rozhlédla po něčem, co by mohla hodit do okna, aby udělala hluk. Nemohla se dostat blíž; větve by neunesly její váhu. „Margaret, probud’ se!“

Ale sníh, který se kolem snášel jako bílá peřina, utlumil všechny zvuky. Sněžence se z hrdla vydral hluboký nespokojený zvuk, když pohlédla k oknu, a pak se vrátila pohledem zpět k Margaretině tváři.

„Margaret, probud’ se!“ zakřičela Elena. A pak, právě když kotě zdvihlo zahnutou packu, se vrhla proti oknu.

Později nedovedla pochopit, jak se na tom okně dokázala udržet. Na parapetu nebylo dost místa, aby si klekla, přesto zaťala nehty do měkkého starého dřeva a palcem jedné nohy našla škvíru pod sebou. Uhodila do okna a křičela.

„Vypadni od ní! Margaret, vzbud’ se!“

Margaret otevřela oči a posadila se, čímž Sněženku shodila na podlahu. Kotěti se zachytily drápy v povlečení, když se pokoušelo znovu nabýt rovnováhu. Elena znovu zakřičela.

„Margaret, vstaň z postele! A otevři okno, rychle!“

Margaretin čtyřlétý obličejík byl plný ospalého překvapení, ale nebylo v něm ani stopy po strachu. Vstala a ťapkala k oknu, zatímco Elena zatínala zuby strachy.

„Tak je to dobře, hodná holčička... a teď řekni ‚Pojď dovnitř‘. Honem, řekni to!“

„Pojď dovnitř,“ řekla Margaret poslušně, zamrkala a ustoupila do pokoje.

Když Elena vpadla dovnitř, kotě vystřelilo z okna ven. Chňapla po něm, ale bylo příliš rychlé. Venku sjelo po větvích javoru s výsměšnou lehkostí, seskočilo do sněhu a zmizelo.

Malá ručička tahala Elenu za svetr. „Ty ses vrátila!“ volala Margaret a objímala Eleně boky. „Mně se po tobě stýskalo.“

„Ach Margaret, mně se stýskalo po *tobě*...“ začala Elena a pak strnula. Od schodů se ozval hlas tety Judith: „Margaret, ty jsi vzhůru? Co se to tam děje?“

Elena měla jen okamžik, aby se rozhodla, co teď. „Neříkej jí, že tu jsem,“ zašeptala a klekla si k sestřičce. „To je tajemství, chápeš? Řekni, žeš pouštěla kotě, ale neprozrad, že jsem tady.“ Na nic dalšího nebyl čas; Elena zmizela pod postelí a tiše se modlila.

Zpod postele pozorovala tetiny nohy v ponožkách, jak vešly do pokoje. Přitiskla obličej k podlaze a neodvažovala se ani dýchat.

„Margaret! Jak to, že jsi vzhůru? Pojd' zpátky do postýlky,“ ozval se tetin hlas a pak postel zavržala pod Margaretinou vahou. Elena slyšela šustění povlaků, jak teta holčičku přikrývala. „Máš úplně studené ručičky. Proboha, jak to, že je otevřené okno?“

„Otevřela jsem ho, abych mohla pustit Sněženku ven,“ vysvětlovala Margaret. Elena si vydechla úlevou.

„A teď máš všude po podlaze sníh. Tomu ani nemůžu uvěřit... už ho neotvírej, slyšíš?“ Ještě chvilka hemžení a nohy v ponožkách opět vyšly z pokoje. Dveře se zavřely.

Elena se vyplazila ven.

„Jsi šikovná holčička,“ pochválila šeptem Margaret, která si mezitím zase sedla. „Jsem na tebe pyšná. Ale zítra musíš říct tetě Judith, že to koťátko dáš pryč. Řekni jí, že máš z něho strach. Já vím, že to nechceš udělat,“ zvedla ruku, aby zarazila nárek, který už se sbíral Margaret na rtíkách, „ale je to nutné. Protože když si to koťátko necháš, tak ti ublíží. A ty nechceš, aby ti ublížilo, že ne?“

„Ne,“ popotáhla Margaret a modré oči se jí zalily slzami. „Ale...“

„A taky nechceš, aby koťátko ublížilo tetě Judith, že ne? Řekneš tetě Judith, že nemůžeš mít koťátko, štěňátko, dokonce ani ptáčka, dokud... no prostě nějakou dobu. Ale

neprozrazuj jí, že jsem to říkala já; bude to naše tajemství. Řekni jí, že se bojíš kvůli tomu, co se stalo s těmi pejsky u kostela.“ Je lepší, pomyslela si Elena zarputile, když bude mít holčička noční můry, než aby se noční můra odehrála přímo v tomhle pokoji.

Margaret smutně poklesly koutky. „Tak jo.“

„Moc mě to mrzí, andílku.“ Elena si k sestřičce přisedla a objala ji. „Ale musí to tak být.“

„Jsi studená,“ řekla Margaret. Pak vzhledla k její tváři. „Jsi teď anděl?“

„No... ne úplně.“ Jsem pravý opak, pomyslela si Elena ironicky.

„Teta Judith říkala, žes odešla, abys mohla být s maminkou a s tatínkem. Už jsi je viděla?“

„Já... to se těžko vysvětluje, Margaret. Ne, ještě jsem je neviděla. A nejsem anděl, ale stejně ti budu dělat strážného anděla, chceš? Budu na tebe dávat pozor, i když mě neuvidíš, víš?“

„Tak dobře.“ Margaret si přebírala prstíky. „To znamená, že už tu s námi nemůžeš bydlet?“

Elena se rozhlédla po růžovobílém pokojíku, viděla plyšáky na poličce, malinký psací stůl a v rohu houpacího koně, který kdysi býval její. „Ano, přesně tak,“ odpověděla tiše.

„Když mi řekli, že jsi šla za maminkou a tatínkem, chtěla jsem jít taky.“

Elena zamrkala, aby zahnala slzy. „Ale andílku, pro tebe ještě nepřišel ten správný čas, takže to nejde. A teta Judith tě má moc ráda a bylo by jí bez tebe hrozně smutno.“

Margaret přikývla a začala se jí klížit víčka. Ale když Elena sklouzla z postele a začala ji přikrývat, položila ještě jednu otázku: „Ale copak ty mě nemáš ráda?“

„Ale samozřejmě, že mám. Mám tě strašně moc ráda – až doteď jsem si ani neuvědomila, jak moc. Ale já budu v pořádku a teta Judith tě potřebuje víc. A...“ Elena se musela zhluboka nadechnout, aby se uklidnila. Když pak

pohlédla dolů, viděla, že Margaret má zavřené oči a pravidelně oddechuje. Už spala.

Jsem tak hloupá, tak hrozně *hloupá*, nadávala si Elena a prodírala se kupami sněhu na druhý konec Maple Street.

Propásla příležitost se Margaret zeptat, jestli u nich byl Robert na večeři. Teď už na to bylo pozdě.

Robert. Pohled se jí náhle zúžil. Při mši v kostele byl přece Robert venku, když psi zešíleli. A dneska Margaretino kotě zdivočelo jen chvilku poté, co Robertovo auto opustilo příjezdovou cestu.

Robert toho má hodně co vysvětlovat, pomyslela si.

Jenže se jí zmocnil smutek a odváděl její myšlenky od Roberta. Před očima stále viděla dům, který právě opustila, a všechny věci, které už nikdy neuvidí. Všechno svoje oblečení a drobnůstky a šperky... co s nimi asi teta Judith udělá? Už nic nevlastním, pomyslela si. Jsem žebrák.

Elena?

Elena s úlevou rozpoznala mentální hlas i charakteristickou siluetu na konci ulice. Pospíchala ke Stefanovi, který vytáhl ruce z kapes a uchopil ty její, aby je zahřál.

„Meredith mi řekla, kam jsi šla.“

„Šla jsem domů,“ odpověděla Elena. To bylo vše, co ze sebe dokázala dostat, ale když se ocitla v jeho útěšném objetí, věděla, že porozuměl.

„Pojďme někam, kde se můžeme posadit,“ navrhl a pak se zarazil. Všechna místa, kam spolu chodívali, byla buď nebezpečná, nebo tam Elena nebyla pozvaná. A Stefanovo auto má pořád policie.

Nakonec šli ke škole, kde se mohli posadit pod převislou střechu a pozorovat, jak se kolem snáší sněh. Elena mu vyprávěla, co se stalo u Margaret v pokoji.

„Musím říct Meredith a Bonnii, aby rozšířily mezi lidi, že kočky můžou být taky nebezpečné. O tom by se mělo vědět. A myslím, že by někdo měl sledovat Roberta,“ uzavřela.

„Pověsíme se na něj,“ potvrdil Stefan a Elena se neubránila úsměvu.

„To je legrační, jaký se z tebe stal Američan,“ smála se. „Dlouho jsem si to neuvědomila, ale když jsi přijel, působil mnohem víc jako cizinec. Teď by nikdo nepoznal, že jsi tu neprožil celý život.“

„My se rychle přizpůsobujeme. Musíme,“ odpověděl Stefan. „Pořád jsou tu nějaké nové země, nová období, nové situace. I ty se přizpůsobíš.“

„Myslíš?“ Elena sledovala pohledem třpyt padajících vloček. „Tím si nejsem jistá...“

„Časem se to naučíš. Pokud je na tom, čím jsme, něco dobrého, je to čas. Máme ho spousty, kolik chceme. Věčnost.“

„Radostné společenství navěky. Něco takového tobě a Damonovi řekla Katherine, že ano?“ zamumlala Elena.

Cítla, jak Stefan ztuhl a stáhl se. „Mluvila o nás o všech jako o trojici,“ odvětil, „ale já jsem měl na mysli něco jiného.“

„Stefane, prosím tě, teď ne. Já jsem na Damona ani nepomyslela, přemýšlela jsem o věčnosti. Děsí mě to. Všechno mě na tom děsí, někdy mám pocit, že bych radši usnula a už nikdy se neprobudila...“

V jeho objetí se cítila bezpečněji a zjistila, že její nové smysly fungují stejně úžasně na blízko jako na dálku. Slyšela každý úder Stefanova srdce i to, jak mu žilami proudí krev. Cítla jeho specifickou vůni smíšenou s vůní jeho bundy, vlněného oblečení a sněhu.

„Prosím, věř mi,“ zašeptala. „Vím, že máš na Damona vztek, ale zkus mu dát šanci. Myslím, že je v něm víc, než se zdá. A chci, aby nám pomohl najít cizí Sílu – a to je všechno, co od něho chci.“

V tu chvíli to byla naprostá pravda. Ten večer Elena nechtěla mít nic společného s životem lovce; noc pro ni ztratila půvab. Přála si, aby mohla být doma a sedět u krbu.

Ale bylo krásné nechat se takhle konejšit, i přesto, že přitom museli sedět ve sněhu. Stefan měl teplý dech, když ji

políbil zezadu na krk, a už v něm necítila ani náznak předchozího odstupu.

Ani žádný hlad, nebo alespoň ne ten druh hladu, který byla zvyklá cítit, když si byli takhle blízko. Teď, když byla také lovcem jako on, byla jeho potřeba jiného druhu – šlo spíš o potřebu pospolitosti než potravy. Ale nezáleželo na tom. Něco ztratili, ale něco nového získali.

Rozuměla Stefanovi tak, jak to předtím nebylo možné. A toto porozumění je ještě sblížilo, jejich mysli se dotýkaly, téměř do sebe zapadaly. Nebyly to hlučné mentální hlasy; šlo o hluboké srozumění beze slov. Jako by se jejich duše spojily.

„Miluji tě,“ zašeptal Stefan. Objala ho pevněji. Už rozuměla, proč se tak dlouho bál jí tohle říct. Když tě k smrti děsí pomyslením na zítřejší den, je těžké přijmout závazek. Protože nechceš s sebou stáhnout do hlubin někoho dalšího.

Zvláště někoho, koho miluješ. „I já tě miluji,“ dokázala zašeptat, ale její poklidná nálada už byla pryč. „A zkusíš dát Damonovi šanci, kvůli mně? Zkusíš s ním spolupracovat?“

„Zkusím s ním spolupracovat, ale nebudu mu věřit. To nedokážu. Znáám ho příliš dobře.“

„Občas přemýšlím, jestli ho vůbec někdo zná. Tak dobře, udělej, co můžeš. Možná bychom ho mohli požádat, aby zítra sledoval Roberta.“

„Já jsem dneska sledoval paní Flowersovou,“ zašklebil se Stefan. „Celé odpoledne i večer. A víš, co dělala?“

„Co?“

„Vyprala tři várky prádla – v prastaré pračce, která vypadala, že každou vteřinou vybuchne. A žádná sušička, jenom ždímačka. Má to všechno dole ve sklepě. Pak šla ven a naplnila asi dva tucty ptačích krmítek. A zpátky do sklepa, umývat sklenice na zavařování. Tráví tam většinu času. A mluví sama se sebou.“

„Přesně jak se na výstřední starou dámu sluší,“ řekla Elena. „Tak jo, možná se Meredith plete, možná je opravdu

jenom výstřední.“ Všimla si, jak se zatvářil, když zmínila Meredithino jméno, a dodala: „Co je?“

„No, Meredith asi bude mít sama co vysvětlovat. Ještě jsem se jí na to neptal; myslím, že bys to spíš měla udělat ty. Dneska po vyučování si šla promluvit s Alarikem Saltzmanem. A nechtěla, aby o tom někdo věděl.“

Elena pocítila neklid: „No a?“

„A pak o tom lhala – nebo minimálně byla vyhýbavá. Pokoušel jsem se jí nahlédnout do mysli, ale moje Síly jsou už skoro vyhořelé. A ona má pevnou vůli.“

„Na to jsi neměl právo! Stefane, poslouvej mě. Meredith by neudělala nic, co by nám mohlo uškodit, a už vůbec by nás nezhradila. Ať už před námi tají cokoli...“

„Takže připouštíš, že něco tají.“

„Ano,“ připustila Elena neochotně. „Ale jsem si jistá, že nejde o nic, co by nám mohlo ublížit. Meredith je moje kamarádka už od první třídy...“ Aniž si to uvědomila, nechala Elena větu rozplynout do ztracena. Myslela na jinou kamarádku, se kterou si byly blízké od mateřské školy. Caroline. Která se minulý týden pokusila ublížit Stefanovi a ji ponížit před celým městem.

A co se to psalo v Carolinině deníku o Meredith? *Meredith nic nedělá; ona se jen dívá. Jako by neuměla jednat, dokáže jen reagovat. Kromě toho jsem slyšela rodiče, jak se baví o její rodině – nedivím se, že o nich nikdy nemluví.*

Elena odvrátila pohled od zasněžené krajiny a pohlédla na Stefana. „Na tom nezáleží,“ řekla tiše. „Znám Meredith a věřím jí. Budu jí věřit až do konce.“

„Doufám, že si to zaslouží, Eleno,“ odpověděl. „To doufám.“

čtvrtek 12, prosince, ráno

Milý deníčku,
takže jak jsme po týdnu práce daleko? No, mezi námi, podařilo se nám sledovat naše tři podezřelé v minulých šesti nebo sedmi dnech skoro nepřetržitě. Výsledky: zpráva o Robertových pohybech za poslední týden, kdy se choval jako kterýkoli normální podnikatel. Hlášení o Alarikovi, který nedělal nic, co by bylo u profesora historie neobvyklé. Informace o paní Flowersové, která zjevně tráví většinu času ve sklepě. Ale nedozvěděli jsme se nic skutečně užitečného.

Stefan říká, že Alaric se párkrát setkal s ředitelem školy, ale nepodařilo se mu dostat dost blízko, aby slyšel, o čem se baví.

Meredith a Bonnie roztrousily zprávu o nebezpečnosti i jiných mazlíčků než jenom psů. Nemusely se ani moc snažit; vypadá to, že všichni tady ve městě jsou už na pokraji hysterie. Od té věci se psy bylo nahlášeno několik dalších zvířecích útoků, ale je těžké posoudit, které z nich je třeba brát vážně. Nějaká děcka dráždila veverku, a tak je pokousala. U Massasů domácí králíček poškrábal jejich nejmenšího chlapečka. Stará paní Coomberová viděla na dvorku jedovaté hady – ačkoli by teď všichni hadi měli mít zimní spánek.

Jediný útok, kterým jsem si jistá, je útok na veterináře, který dostal na starost psy v karanténě. Napadla ho smečka a pak většina psů utekla ze svých kotců. Pak všichni prostě

zmizeli. Lidé jsou rádi, že se jich zbavili, a doufají, že přes zimu v lesích vyhladovějí, ale já bych se divila.

A pořád sněží. Nejsou to sněhové bouře, ale taky to nepřestává. Nikdy jsem neviděla tolik sněhu.

Stefan si dělá starosti kvůli tomu zítřejšímu plesu.

Což nás opět přivádí k tomu samému – co jsme zatím Zjistili? Žádný z našich podezřelých se neobjevil nikde poblíž Massasů ani u paní Coomberové ani u veterináře, když došlo k těm útokům. Nejsme o nic blíž vypátrání cizí Síly, než jsme byli na začátku.

Alarikovo malé setkání se koná dneska večer. Meredith si myslí, že by tam měli jít. Nevím, co jiného bychom ještě mohli podniknout.

Damon si protáhl nohy, rozhlédl se po stodole a líně prohlásil: „Ne, já si nemyslím, že by to bylo nějak zvlášť nebezpečné. Jenom nechápu, co od toho čekáte.“

„Ani já to přesně nevím,“ připustila Elena. „Ale prostě nemám žádný lepší nápad. Ty jo?“

„Myslíš, jestli mě napadají jiné způsoby, jak naložit s časem? Určitě. Chceš, abych ti o nich vyprávěl?“ Elena ho umlčela posunkem a on výjimečně poslechl.

„Mám na mysli, co konstruktivního bychom mohli v téhle situaci podniknout. Robert je mimo město, paní Flowersová je dole...“

„...ve sklepě,“ dokončili ostatní sborem.

„A my tu jen tak sedíme. Má někdo nějaký nápad?“

Meredith nakonec přerušila ticho. „Pokud si děláte starosti, že by to mohlo být nebezpečné pro mě a Bonnii, proč nejdete všichni? Tím nemyslím, že byste se měli ukazovat. Můžete přijít a schovat se na půdě. Když se pak něco stane, zavoláme o pomoc a vy nás uslyšíte.“

„Nevím, proč by měl někdo volat o pomoc,“ brblala Bonnie. „Nic se tam nestane.“

„No, možná ne, ale neškodí se pojistit,“ odpověděla Meredith. „Co si o tom myslíte?“

Elena pomalu přikývla: „Dává to smysl.“ Rozhlédla se kolem, jestli někdo nemá námitky, ale Stefan jen pokrčil rameny a Damon zamumlal něco, co rozesmálo Bonnií.

„Takže dobře, rozhodnuto. Pojd'me.“

Když vyšli ze stodoly, uvítal je nevyhnutelný příděl sněhu.

„My s Bonnií můžeme jet mým autem,“ řekla Meredith.

„A vy tři...“

„Neboj, my si cestu najdem,“ prohlásil Damon se svým vlčím úsměvem. Na Meredith to neudělalo žádný dojem a jen přikývla. To je legrační, pomyslela si Elena, když dívky zamířily pryč; Damon na Meredith *nikdy* nedokázal udělat dojem. Zdá se, že jeho šarm na ni nepůsobí.

Chtěla se zmínit, že má hlad, když se Stefan obrátil na Damona.

„Zůstaneš s Elenou celou tu dobu, co tam budete? Každou minutu?“ zeptal se.

„Jsem zvědavý, kdo by mi v tom mohl zabránit,“ zakřenil se Damon vesele. Pak nechal úsměv odeznít: „Proč?“

„Protože pokud ano, můžete tam jít vy dva spolu a já se k vám přidám později. Musím něco zařídit, ale nepotrvá to dlouho.“

Elenu zaplavila vlna něhy. Pokouší se věřit svému bratrovi. Souhlasně se na Stefana usmála, když si ji odvedl stranou.

„O co jde?“

„Dneska jsem dostal vzkaz od Caroline. Ptala se, jestli bych se s ní nesešel ve škole ještě před setkáním u Alarika. Prý se chce omluvit.“

Elena otevřela pusou, aby pronesla nějakou ostrou poznámku, ale pak ji zase zavřela. Podle toho, co slyšela, byl na Caroline nyní žalostný pohled. A možná se Stefan bude cítit líp, když si s ní promluví.

„No, ty se rozhodně nemáš za co omlouvat,“ řekla mu.

„Všechno, co se jí přihodilo, byla její vlastní chyba. Myslíš si, že by mohla být nebezpečná?“

„Ne; tolik Sil mi ještě zbylo, abych to poznal. Je v pohodě. Setkám se s ní a pak půjdeme k Alarikovi spolu.“

„Stejně si dávej pozor,“ varovala ho Elena a vydala se do chumelenice.

Půda vypadala stejně, jak si ji pamatovala. Tmavá, zaprášená a plná tajemných tvarů přikrytých voskovaným plátnem. Damon, který šel konvenčně vstupními dveřmi, musel otevřít okenice, aby ji mohl pustit oknem. Pak se usadili bok po boku na staré matraci a naslouchali hlasům zezdola.

„Dokázal bych si představit romantičtější prostředí,“ zamumlal Damon a s úšklebkem si smetl z rukávu pavučinu. „Jseš si jistá, že bys nechtěla raději...“

„Ano,“ zarazila ho Elena. „A teď mlč.“

Bylo to jako hrát hru – naslouchali útržkům rozhovorů a pokoušeli se je poskládat dohromady a přiřadit ke každému hlasu správný obličej.

„A pak jsem mu řekla: Je mi jedno, jak dlouho máš toho papouška – zbav se ho, nebo půjdu na vánoční ples s Mikem Feldmanem. A on řekl...“

„...proslýchá se, že včera v noci někdo vykopal hrob pana Tannera...“

„...tys slyšela, že všichni kromě Caroline stáhli svoji kandidaturu na Sněhovou královnu? A nemyslíš si, že...“

„...mrtvá, ale říkám ti, že jsem ji *viděl*. A ne, nezdálo se mi to; měla na sobě jakési stříbřité šaty a měla rozevláté zlaté vlasy...“

Elena zvedla na Damona obočí a pak se významně zahleděla na své střízlivé černé oblečení. Zazubil se na ni.

„Romantismus,“ podotkl. „Mně osobně se v černém líbí.“

„No, tohle ti věřím,“ zamumlala. Bylo až s podivem, o kolik volněji se teď s Damonem cítila. Tiše seděla a nechala konverzaci kolem sebe plynout, až téměř ztratila pojem o čase. Pak zaslechla známý hlas, byl podrážděný a mnohem blíže než ty ostatní.

„No jo, no jo, vždyť už *jdu*. No jo.“

Elena a Damon si vyměnili pohled a vstali, když se klika u dveří na půdu pohnula. Zpoza dveří nakoukla dovnitř Bonnie.

„Meredith mi řekla, abych sem přišla. Nevím proč. Zabrala si Alarika pro sebe a večírek nestojí za nic. Ach joooo!“

Posadila se na matraci a Elena si k ní po chvilce přisedla. Zatoužila, aby se už objevil Stefan. A když se znovu otevřely dveře a vešla Meredith, už si tím byla jistá.

„Meredith, co se děje?“

„Nic, aspoň nic, co by vás mělo znepokojovat. Kde je Stefan?“ Meredith měla neobvykle červené tváře a v očích podivný výraz, jako kdyby něco držela pevně pod kontrolou.

„Přijde později...“ začala Elena, ale Damon jí skočil do řeči.

„To je jedno, kde je. Kdo to jde nahoru po schodech?“

„Co tím myslíš, že jde někdo nahoru?“ zeptala se Bonnie a vstala.

„Zůstaňte všichni v *klidu*,“ řekla Meredith a postavila se před okno, jako by ho chtěla střežit. Sama nevypadá moc klidná, pomyslela si Elena. „Dobře,“ řekla a pak se otevřely dveře a dovnitř vešel Alaric Saltzman.

Damonův pohyb byl tak rychlý, že ho Elena nedokázala zrakem sledovat; jedním pohybem uchopil Elenu za zápěstí a schoval ji za sebe a ve stejný okamžik se postavil Alarikovi tváří v tvář. Přihrbil se jako šelma, každý sval napjatý a připravený k útoku.

„Ne, nedělej to,“ zvolala Bonnie. Vrhla se k Alarikovi, který mezitím začal před Damonem ustupovat. Alaric téměř ztratil rovnováhu a tápal za sebou po dveřích. Druhou rukou šátral u opasku.

„Nechte toho! Dost!“ volala Meredith. Elena si všimla tvaru pod Alarikovou bundou a uvědomila si, že je to zbraň.

Opět nedokázala přesně sledovat, co se stalo pak. Damon pustil její zápěstí a čapnul Alarikovo. A pak

najednou seděl Alaric s omámeným výrazem na podlaze a Damon vyprazdňoval zbraň, jeden náboj za druhým.

„Říkala jsem ti, že je to pitomost a že to nebudeš potřebovat,“ vztekala se Meredith. Elena si uvědomila, že tmavovlásce svírá paže. Zřejmě to udělala, aby jí zabránila plést se do práce Damonovi, ale nepamatovala si to.

„Tyhle náboje s dřevěnou špičkou jsou ošklivé; mohly by někomu ublížit,“ poznamenal Damon káravě. Vrátil do pistole jeden náboj, zaklapl ji a rozvážně zamířil na Alarika.

„Nedělej to,“ prohlásila Meredith důrazně. Obrátila se k Eleně. „Zaraz ho, Eleno; napáchá jenom ještě větší škodu. Alaric vám neublíží, slibuju. Strávila jsem celý týden tím, že jsem ho přesvědčovala, že vy neublížíte *jemu*.“

„A teď mám dojem, že mám zlomené zápěstí,“ řekl Alaric už celkem klidně. Písková hříva mu spadala do čela.

„Za to si můžeš sám,“ odsekla mu Meredith hořce. Bonnie, která ho starostlivě držela kolem ramen, zaslechla její tón a vzhlédla. Pak o pár kroků ustoupila a posadila se.

„Nemůžu se dočkat, jak mi *tohle* vysvětlíš,“ poznamenala.

„Prosím, věř mi,“ obrátila se Meredith na Elenu.

Elena jí pohlédla do tmavých očí. Tvrdila, že věří Meredith. Ta slova probudila jinou vzpomínku, slyšela vlastní hlas, jak žádá o Stefanovu důvěru. Přikývla.

„Damone?“ oslovila ho. Ležérně sklonil zbraň a usmál se na ně – z toho úsměvu bylo naprosto zřejmé, že takovéhle umělé hračky nepotřebuje.

„A teď, když budete všichni chvíli poslouchat, vysvětlím to,“ pokračovala Meredith.

„To *jistě*,“ vrčela Bonnie.

Elena přešla k Alarikovi. Nebála se ho, ale podle toho, jak se na ni díval – prohlížel si ji pomalu od nohou až k obličeji – pochopila, že on se začíná bát jí.

Zastavila se metr od místa, kde seděl, klekla si k němu a pohlédla mu do tváře.

„Ahoj,“ oslovila ho.

Pořád ještě si držel zápěstí. „Ahoj,“ odpověděl a hlasitě polkl.

Elena se ohlédla na Meredith a pak se podívala zpět na Alarika. Ano, je z ní vyděšený. A s vlasy takhle do čela vypadá mladě. Možná je o čtyři nebo pět let starší než Elena, o víc ne.

„Neublízíme ti,“ ujistila ho.

„To jsem mu říkala celou dobu,“ řekla tiše Meredith.

„Vysvětlovala jsem mu, že ať už předtím viděl cokoli a slyšel jakékoli historky, vy jste jiní. Řekla jsem mu, cos mi vyprávěla o Stefanovi, jak po celé ty roky bojuje se svojí přirozeností. Vyprávěla jsem mu i o tom, čím sis musela projít ty, Eleno, a neprosila ses o to, prostě se to stalo.“

Ale *proč* mu toho tolik povídala? přemýšlela Elena. Obrátila se na Alarika: „Tak dobře, teď o nás víš. Ale všechno, co víme my o tobě, je, že nejsi profesor historie.“

„Je to lovec,“ řekl Damon tiše a hrozivě. „Lovec upírů.“

„Ne,“ ohradil se Alaric. „Nebo alespoň ne v tom smyslu, jaký máš na mysli.“ Vypadalo to, že dospěl k jakémusi rozhodnutí. „Dobře. Z toho, co vím o vás třech...“ zarazil se a rozhlédl se po místnosti. „Kde je Stefan?“

„Za chvíli přijde. Vlastně už by tu měl být. Říkal, že se zastaví ve škole, aby si promluvil s Caroline,“ vysvětlila Elena. Alarikovu reakci naprosto nečekala.

„S Caroline Forbesovou?“ vyštěkl ostře a narovnal se. Jeho hlas zněl stejně, jako když mluvil s doktorem Feinbergem a s ředitelem, ostře a rozhodně.

„Ano. Poslala mu dneska vzkaz, že se chce omluvit. Chtěla se s ním setkat ve škole ještě před večírkem.“

„Nesmí tam jít. Musíte ho zastavit.“ Alaric se vyškrábal na nohy a naléhavě opakoval: „Musíte ho zastavit.“

„Už tam šel. Proč? Proč by tam neměl chodit?“ dožadovala se Elena vysvětlení.

„Protože jsem Caroline předevčírem zhypnotizoval. Zkoušel jsem to už předtím s Tylerem, ale nešlo to. Ale Caroline je dobrý subjekt, vzpomněla si na něco málo z toho

odpoledne ve skladu a označila Stefana Salvatora jako útočníka.“

Šokované ticho trvalo pouhý zlomek sekundy. Pak se ozvala Bonnie: „Ale co může Caroline dělat? Nedokáže mu ublížit...“

„Copak to nechápeš? Už to není jen záležitost mezi studenty střední školy,“ vysvětloval Alaric. „Zašlo to už příliš daleko. Ví o tom Carolinin táta a taky Tylerův táta. Bojí se o bezpečnost města...“

„Ticho, buďte zticha!“ Elena se ponořila do své mysli a pátrala po sebemenším náznaku Stefanovy přítomnosti. Nechal se oslabit, uvažovala v té části mysli, která byla chladná jako led kdesi uprostřed vířícího strachu a paniky. Nakonec něco ucítla, pouhý náznak, ale byla přesvědčená, že je to Stefan. A že má potíže.

„Něco je v nepořádku,“ potvrdil Damon a teprve v tu chvíli si uvědomila, že i on musel pátrat v okolí svou myslí, která je mnohem mocnější než ta její. „Pojďme.“

„Počkejte, musíme si promluvit. Do toho se nemůžete jen tak plést.“ Ale Alaric mohl klidně mluvit do zdi a pokoušet se ji rozbourat slovy. Damon už byl u okna a v příštím okamžiku tudy vyklouzla i Elena a elegantně přistála ve sněhu vedle Damona. Alarikův hlas se nesl shůry.

„My půjdeme taky. *Počkejte* tam na nás. Nechte mě s nimi nejdřív promluvit. Dokážu to vyřešit...“

Elena ho sotva poslouchala. V její mysli byl jen jediný cíl, jediná myšlenka. Potrestat lidi, kteří chtějí ublížit Stefanovi. Zašlo to příliš daleko? Tak dobrá, pomyslela si. A teď zajdu *já* tak daleko, jak bude zapotřebí. Jestli se odváží jenom se ho dotknout... v duchu viděla záblesky všeho, co jim udělá. Jindy by byla v šoku z takového návalu adrenalinu a vzrušení, který teď ovládal její mozek.

Když se rozběhli sněhem, cítila vedle sebe Damonovu mysl – rudý plamen zuřivosti. Divokost v Eleně to vítala, byla ráda, že cítí jeho vztek tak zblízka. Ale pak se jí vybavilo něco jiného.

„Brzdím tě,“ vykřikla. Nebyla ještě zdaleka u konce s dechem, přestože běželi hlubokým neporušeným sněhem a měli výborný čas. Ale nic na dvou nohách, a dokonce ani na čtyřech, se nevyrovná rychlosti ptačích křídel. „Dělej,“ zavolala, „leť tam, jak nejrychleji můžeš. Já tě doženu.“

Ani nečekala, až zavíří vzduch a uvidí tmavé peří jeho tlukoucích křídel. Ale vzhlédla, když se havran vznesl vzhůru, a uslyšela Damonův hlas v mysli.

Dobrý lov, popřál jí a okřídlená tmavá silueta zmizela směrem ke škole.

Dobrý lov, pomyslela si i Elena a myslela to upřímně.

Zdvojnásobila rychlost a celou myslí se upnula na ten záblesk Stefanovy přítomnosti.

Stefan ležel na zádech a přál si, aby neměl tak rozmazané vidění nebo aby dokázal víc, než se jen stěží držet při vědomí. Viděl rozmazaně jednak kvůli sněhu, a jednak kvůli bolesti, ale také mu stékal do očí čůrek krve z deseticentimetrové rány ve vlasech.

Byl jsem hloupý, že jsem si nejdřív nezkontroloval školu; kdybych to udělal, všiml bych si, že z druhé strany parkují auta. Ale v první řadě jsem byl hloupý, že jsem sem vůbec chodil. A teď za svoji hloupost zaplatím.

Kdybych jen dokázal sebrat myšlenky alespoň natolik, abych zavolal o pomoc... ale moje slabost těm mužům umožnila mě tak snadno přemoci, že nedokážu ani to. Od té noci, kdy jsem napadl Tylera, jsem se skoro nekrmil. Je v tom zvláštní ironie. Za tenhle průšvih vlastně může můj pocit viny.

Nikdy jsem se neměl snažit měnit svoji přirozenost, pomyslel si. Damon měl nakonec pravdu. Všichni jsou stejní – Alaric, Caroline, všichni. Každý tě nakonec zradí. Měl jsem je lovit a užít si to.

Doufal, že Damon se postará o Eleny. S ním bude v bezpečí; Damon je silný a bezohledný. Damon ji naučí přežít. Byl za to vděčný.

Ale hluboko uvnitř v něm zazněl pláč.

Havran ostrým zrakem zaznamenal dole světla reflektorů a přistál. Ale Damon nepotřeboval zrak; zaměřil se na cíl díky Stefanově slabě pulsující životní síle. Stefan byl však slabý a už se skoro vzdal.

Ty se nikdy nepoučíš, že ne, bráško? Damon vyslal myšlenku. *Měl bych tě v tom prostě nechat.* Ale už ve chvíli, kdy škrtal pařáty o zem, se přeměnil do podoby, která napáchá větší škodu než havran.

Mezi muže, kteří se shlukli nad Stefanem, najednou vyskočil černý vlk a mířil přesně na toho muže, který držel Stefanovi na hrudi naostřený dřevěný kolík. Síla útoku muže porazila a kolík zmizel kdesi ve sněhu. Damon odolal pokušení – o to silnějšímu, že odpovídalo instinktům zvířete, jehož podobu na sebe vzal – zatnout muži zuby do hrdla. V mžiku se otočil a vyrazil na zbývající dva muže, kteří ještě stáli nad Stefanem.

Jeho druhý útok je rozehnal, ale jeden z nich vběhl do světla reflektorů a otočil se. Přitom cosi zvedl k rameni. Puška, pomyslel si Damon. A pravděpodobně je nabitá stejnými speciálně upravenými náboji, jaké měl Alaric ve své pistoli. Neexistoval způsob, jak se k tomu muži dostat dřív, než zbraň použije. Vlk zavrčel, a přesto se přichystal ke skoku. Na mužově masité tváři se objevil úsměv.

Hbitě jako útočící had se ze tmy vynořila bělostná ruka a srazila pušku. Muž se zběsile rozhlédl, celý zmatený, a vlk otevřel tlamu a zašklebil se. Dorazila Elena.

11.

Elena sledovala, jak panu Smallwoodovi odletěla puška do trávy. Vychutnávala si výraz na jeho tváři, když se otočil a hledal, co to bylo. A pocítila odkudsi z osvětleného kruhu záblesk Damonova souhlasu, intenzivního a žhavého jako pýcha vlka na první kořist vlčete. Ale když uviděla Stefana ležet na zemi, zapomněla na všechno ostatní. Doběla rozžhavená zuřivost ji připravila o dech. Přiskočila k němu.

„Hned přestaňte, všichni! Zůstaňte stát na místě!“

Ten výkřik k nim doletěl spolu s kvílením pneumatik. Auto se přetočilo skoro do protisměru, když zahýbalo na školní parkoviště a zuřivě brzdilo. Alaric Saltzman vyskočil z auta pomalu ještě dřív, než zastavilo.

„Co se tady děje?“ dožadoval se vysvětlení, zatímco běžel ke skupince mužů.

Při tom výkřiku Elena automaticky ustoupila do stínů. A odtud pozorovala obličeje, které se obrátily k Alarikovi. Kromě pana Smallwooda poznala ještě pana Forbese a pana Bennetta, tátu Vickie Bennetové. Ostatní musí být otcové dalších chlapců, kteří byli s Tylerem v tom skladu, pomyslela si.

A byl to právě jeden z těch cizích mužů, kdo Alarikovi odpověděl. Ani jeho pomalá řeč nedokázala zakrýt nervozitu, která se skrývala uvnitř. „No, prostě nás už unavilo čekat. Rozhodli jsme se věci trochu rozhýbat.“

Vlk zavrčel. Bylo to hluboké dunění hluboko v prsou, které vyvrcholilo zvukem, za který by se nemusela stydět ani motorová pila. Muži uskočili a Alaric zbledl, když si zvířete všiml.

Ozval se ještě jiný zvuk, tišší a táhlý, který vydala postava schoulená u jednoho z aut. Caroline Forbesová fňukala stále dokola: „Říkali, že si s ním chtějí jenom promluvit. Neřekli mi, co se chystají udělat.“

Alaric, který jedním okem stále sledoval vlka, k ně pokynul. „A vy jste ji nechali se na *tohle* dívat? Mladé děvče? Uvědomujete si, jakou škodu to může napáchat na její psychice?“

„A co škoda, kterou by utrpěla, kdyby jí taky rozpáral hrdlo?“ opáčil pan Forbes a ostatní ho podpořili souhlasnými výkřiky. „To zase dělá starosti *nám*.“

„Pak byste si měli dělat starosti i s tím, jestli máte toho správného člověka,“ poznamenal Alaric. „Caroline,“ obrátil se na dívku. „Ted' chci, aby ses zamyslela. Ještě jsme neukončili naše sezení. Naposledy jsme skončili u toho, že si myslíš, že jsi poznala Stefana. Ale jseš si naprosto jistá, že to byl on? Nemohl to být i někdo jiný, kdo se mu třeba podobá?“

Caroline se narovnala, opřela se o auto a zvedla uplakaný obličej. Podívala se na Stefana, který se právě pokoušel posadit, a pak na Alarika. „Já...“

„Přemýšlej, Caroline. Musíš si být stoprocentně jistá. Nemohl to být někdo jiný, jako například...“

„Jako ten kluk, co si říká Damon Smith,“ ozval se hlas Meredith. Stála u Alarikova auta jako štíhlý stín. „Pamatuješ se na něj, Caroline? Přišel na ten první Alarikův večírek. V některých věcech se Stefanovi podobá.“

Napětí drželo Elenu nehybnou jako socha, zatímco Caroline zírala a nic nechápala. Pak začala pomaličku přikyvovat.

„Ano... myslím, že to tak mohlo být. Všechno se přihodilo tak rychle... ale mohlo to tak být.“

„A opravdu nemůžeš s jistotou říct, který z nich to byl?“ vyptával se dál Alaric.

„Ne... nejsem si stoprocentně jistá.“

„Tady to máte,“ obrátil se Alaric zase k mužům. „Říkal jsem vám, že potřebuje ještě další sezení, že si zatím nemůžeme být ničím jistí. Je opravdu velmi zmatená.“

Opatrně se vydal ke Stefanovi. Elena si všimla, že vlk se stáhl do stínu. Ona ho viděla, ale byla si jistá, že muži ne.

Když zmizel, začali být zase agresivnější. „O čem to mluvíte? Kdo je ten Smith? Nikdy jsme ho neviděli.“

„Ale vaše dcera Vickie pravděpodobně ano, pane Bennette,“ odpověděl Alaric. „To se zřejmě dozvíme při dalším sezení. Budeme o tom mluvit zítra; tak dlouho to snad vydržíte. V tuhle chvíli bych asi měl Stefana odvézt do nemocnice.“ Někteří muži se začali rozpačitě ošívát.

„No jistě, a zatímco budeme čekat, může se přihodit úplně cokoliv,“ začal se dohadovat pan Smallwood. „Kdykoliv a kdekoliv...“

„Takže prostě vezmete zákon do vlastních rukou?“ nedal se Alaric. V hlase mu zazněl ostrý tón. „Bez ohledu na to, jestli máte toho pravého, nebo ne? Jak dokážete, že ten kluk má nadpřirozené schopnosti? Kde máte důkaz? Jaký vám kladl odpor?“

„Někde tady kolem brousí jeden vlk, který kladl docela velký odpor,“ vztekal se pan Smallwood, až byl rudý v obličeji. „Asi v tom jedou spolu.“

„Nevidím tu žádného vlka. Viděl jsem velkého psa. Možná to byl jeden z těch, co utekli z karantény. Ale co to s tím má co společného? Říkám vám, že podle mého odborného názoru máte špatného člověka.“

Muži váhali, ale v jejich tvářích ještě stále bylo možné vyčíst určité pochyby. Pak promluvila Meredith.

„Možná byste měli vědět, že v tomhle okrese došlo k útokům upíra už dřív,“ řekla. „Dlouho předtím, než se tu Stefan objevil. Jednou z obětí byl můj dědeček. Nejspíš o tom někteří z vás už slyšeli.“ Podívala se přes parkoviště na Caroline.

A tím to skončilo. Elena viděla, jak si muži vyměňují nejisté pohledy a couvají ke svým vozům. Najednou všichni toužili být někde úplně jinde.

Pan Smallwood byl jediný, kdo se zdržel, aby prohlásil: „Tvrdíte, že to budeme řešit zítra, Saltzmane. Chci slyšet, co řekne můj syn, až příště zhypnotizujete jeho.“

Carolinin táta naložil dceru do auta, rychle nasedl a mumlal cosi o tom, že to celé byla chyba a že se to nesmí brát příliš vážně.

Když poslední auto odjelo, Elena se rozběhla ke Stefanovi.

„Jsi v pořádku? Zranili tě?“

Uhnul Alarikově nabízené paži. „Někdo mě praštil zezadu, když jsem se bavil s Caroline. Budu v pořádku.“ Střelil pohledem po Alarikovi. „Díky – proč jsi mi pomohl?“

„Je na naší straně,“ řekla Bonnie a přistoupila k nim. „Říkala jsem to. Panebože, Stefane, opravdu jsi v pořádku? Myslela jsem, že omdlím. To přece nemohli myslet vážně. Chci říct, nemohli to přece myslet opravdu vážně...“

„Vážně nebo ne, myslím, že bychom tu neměli zůstat,“ připomněla Meredith. „Potřebuje Stefan opravdu do nemocnice?“

„Ne,“ bránil se Stefan, zatímco Elena nervózně zkoumala ránu na jeho hlavě. „Potřebuju si jenom odpočinout. Někde, kde si můžu v klidu sednout.“

„Mám s sebou klíče od školy. Půjďme do učebny dějepisu,“ zavelel Alaric.

Bonnie se bojácně rozhlížela po okolních stínech. „Tady byl vlk?“ zeptala se a pak uskočila, když se jeden stín zhmotnil a stal se z něho Damon.

„Jaký vlk?“ ptal se Stefan, pootočil se a syknul bolestí.

„Díky i tobě,“ řekl věcně. Ale jeho oči si bratra prohlížely s jakýmsi překvapením, když společně kráčeli ke školní budově.

V hale ho Elena odtáhla stranou. „Stefane, *jak to*, že sis nevšiml, že na tebe jdou zezadu? Proč jsi tak slabý?“

Stefan vyhýbavě zavrtěl hlavou, ale Elena pokračovala: „Kdy ses naposled krmil? Kdy, Stefane? Když jsem u toho,

vždycky si vymyslíš nějakou výmluvu. O co se to snažíš? Chceš si ublížit?“

„Jsem v pořádku,“ odpověděl. „Opravdu, Eleno. Půjdu lovit později.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

V tu chvíli Elenu nenapadlo se zeptat, co ono „později“ vlastně znamená. Šla s ním chodbou za ostatními.

Učebna dějepisu ten večer vypadala jinak. Panovala v ní zvláštní atmosféra, jako by světla byla příliš jasná. Lavice byly odsunuté ke stěnám a u katedry je čekalo pět židlí. Alaric, který právě skončil s přestavováním nábytku, usadil Stefana do svojí čalouněné židle.

„Tak se na to posadíme.“

Nejdřív na něj jen tak hleděli. Po chvíli se Bonnie svezla do nejbližší židle, ale Elena zůstala stát u Stefana. Damon se opíral o zeď na půl cesty mezi jejich skupinkou a dveřmi. Meredith položila doprostřed katedry jakési papíry a pak se usadila na rohu.

Z Alarikových očí se pomalu vytratil učitelský výraz. „Tak jo,“ začal a sedl si na jednu z připravených židlí. „Dobře.“

„Dobře,“ řekla i Elena.

Dívali se jeden na druhého. Elena ze skřínky první pomoci u dveří přinesla kus vaty a začala Stefanovi sušit ránu.

„Myslím, že nastal čas na vysvětlení,“ prohlásila.

„Ano, správně. No, zdá se, že jste uhodli, že nejsem profesor dějepisu...“

„V prvních pěti minutách,“ ozval se Stefan. Jeho hlas zněl tiše, ale nebezpečně, a Elena si s úlekem uvědomila, jak se podobá Damonovu. „Takže, kdo vlastně jsi?“

Alaric učinil omluvné gesto a odpověděl téměř ostýchavě: „Jsem psycholog. Ne takový ten analytik u pohovky,“ dodal spěšně, když si všiml, jaké pohledy si mezi sebou vyměnili. „Jsem badatel, mým oborem je experimentální psychologie. Pracuji na Duke University, asi

jste o ní slyšeli, začali tam s pokusy s mimosmyslovým vnímáním.“

„Jako když hádáš, co je na kartě, aniž se na ni podíváš?“ zeptala se Bonnie.

„Ano. Teda, teď už jsme pokročili o pěkný kus dál, samozřejmě. Ne že bych tě nechtěl otestovat pomocí Rhineových karet, zvlášť když se nacházíš v jednom z těch tvých tranzů.“

Alarikovi se rozzářil obličej vědeckým západem. Pak si odkašlal a pokračoval. „No... a jak jsem říkal... Začalo to před pár lety, kdy jsem napsal přednášku o parapsychologii. Nesnažil jsem se dokázat, že nadpřirozené síly existují, původně jsem jenom chtěl zjistit, jaký psychologický dopad to má na lidi, pokud takovými silami disponují. Například tady Bonnie by mohla být dobrým příkladem.“ Alaric začal mluvit jako na přednášce. „Jaké mentální a emocionální důsledky to má, když se musí vyrovnávat s těmito silami?“

„Je to příšerné,“ vložila se do toho Bonnie vehementně. „Už o ně nestojím. *Nenávidím* to.“

„No, tady to máte,“ pokračoval Alaric. „O tobě by se krásně psala případová studie. Mým problémem ale bylo, že jsem nemohl najít nikoho, kdo by skutečně disponoval paranormálními silami, které bych mohl zkoumat. Natrefil jsem na spoustu podvodníků, to jo – léčili pomocí krystalů, proutkařili, prohlašovali se za médium a tak. Ale nedařilo se mi najít nic opravdového, dokud jsem nedostal tip od kamaráda, který dělá na policii.“

Kdesi v Jižní Karolíně byla žena, která tvrdila, že ji kousnul upír a od té doby má děsivé věštecké sny. Tou dobou už jsem byl tak zvyklý na podvodníky, že jsem očekával, že to bude stejný případ. Ale ona nebyla podvodnice, alespoň tedy nelhala o tom pokousání. Nikdy se mi nepodařilo prokázat, že by skutečně byla médium.“

„Ale jak si můžeš být jistý tím pokousáním?“ chtěla vědět Elena.

„Existovaly o tom lékařské doklady. Stopy slin v jejích ranách, které byly podobné lidským, ale ne úplně stejné.“

Obsahovaly protisrážlivou složku podobnou té, jakou mají pijavice...“ Alaric se včas zarazil ve svém nadšení a vrátil k tématu. „No, to je jedno. Zkrátka jsem si byl jistý. A tím to začalo. Jakmile jsem získal přesvědčení, že té ženě se skutečně něco takového stalo, začal jsem vyhledávat případy podobné tomu jejímu. Nebylo jich mnoho, ale existovaly. Lidé, kteří se střetli s upírem.“

Zanechal jsem všech ostatních výzkumů a zaměřil jsem se na nalezení obětí upírů a jejich zkoumání. A přestože to tvrdím jen já sám, stal jsem se nejvýznačnějším odborníkem v tomto oboru,“ uzavřel Alaric skromně. „Napsal jsem množství přednášek...“

„Ale nikdy jsi upíra neviděl,“ přerušila ho Elena. „Tedy, až dodnes. Je to tak?“

„No... ano. Ne fyzicky. Ale psal jsem monografie... a takové věci...“ věta se rozplynula do ztracena.

Elena skousla ret, aby se nerozesmála. „A cos to dělal s těmi psy?“ zeptala se. „Tam u kostela, jak jsi na ně tak divně mával rukama.“

„Ach, tohle...“ Alaric vypadal rozpačitě. „Posbíral jsem pár zaříkávadel tuhle a támhle, znáte to. Tohle bylo zaříkávání, které mi ukázal jeden starý horal, prý zahání zlo. Myslel jsem, že by to mohlo fungovat.“

„Máš se ještě hodně co učit,“ poznamenal Damon.

„Zjevně ano,“ souhlasil Alaric škrobeně. Pak se zašklebil. „Vlastně mi došlo, co se tu děje, hned, jak jsem přijel. Váš ředitel, Brian Newcastle, už o mně slyšel. Věděl, čím se zabývám. Když zabili Tannera a doktor Feinberg v jeho těle nenašel žádnou krev, zato objevil rány po zubech na krku... no, tak mi zavolal. Myslel jsem si, že to bude průlom v mém bádání. Konečně případ, kdy je upír stále ještě v kraji. Jediný problém byl, že sotva jsem dorazil na místo, všichni čekali, že to budu já, kdo se o toho upíra postará. Nevěděli, že předtím jsem pracoval jenom s oběťmi. No... asi jsem měl o sobě příliš vysoké mínění. Ale snažil jsem se vydat ze sebe to nejlepší, abych nezklamal jejich důvěru.“

„Hrál jsi to na ně,“ obvinila ho Elena. „Slyšela jsem tě, když ses s nimi doma bavil o nalezení našeho předpokládaného úkrytu v lesích a tak. Prostě jsi improvizoval.“

„No, ne *úplně*,“ bránil se Alaric. „*Teoreticky* jsem na tyhle věci odborník.“ Pak mu to teprve došlo: „Jak to myslíš, žeš mě slyšela s nimi mluvit?“

„Zatímco jsi hledal naše doupě, ona spala na tvůj vlastní půdě,“ informoval ho Damon suše. Alaric jen otevřel ústa, nezmohl se na slovo.

„Mně by zajímalo, co s tímhle vším má společného Meredith,“ řekl Stefan. A neusmíval se.

Meredith, která se mezitím zamyšleně probírala kupou papírů na katedře, vzhlédla. Promluvila vyrovnaně a bez emocí.

„Víte, já jsem ho poznala. Nejdřív jsem si nemohla vzpomenout, kde jsem ho už viděla, protože už jsou to skoro tři roky. A pak jsem si uvědomila, že byl u dědečka v nemocnici. To, co jsem řekla těm mužům, je pravda, Stefane. Mého dědečka napadnul upír.“

Na chvíli se rozhostilo ticho a pak Meredith pokračovala. „Stalo se to už dávno, ještě než jsem se narodila. Nebyl nijak vážně zraněn, ale taky se nikdy úplně neuzdravil. Začal být... no, podobný, jako Vickie, ale choval se trochu víc násilnický. Nakonec se začali bát, že by mohl někomu ublížit. Tak ho dali do nemocnice, kde bude v bezpečí.“

„Do psychiatrické léčebny,“ řekla Elena. Probudil se v ní soucit. „Ale Meredith, proč jsi nic neřekla? Nám jsi to mohla říct.“

„Já vím. Vám jsem to měla říct... ale nemohla jsem. Naše rodina je zvyklá to už takovou dobu držet v tajnosti – nebo se o to alespoň snaží. Z toho, co si psala Caroline do deníku, je jasné, že o tom něco slyšela. Problém je v tom, že nikdo dědovi nevěřil ten příběh o upírovi. Prostě si mysleli, že to je jeden z jeho bludů – a má jich hodně. Ani já jsem tomu nevěřila... dokud se neobjevil Stefan. A pak – já

nevím, začala jsem si nějak dávat věci dohromady. Ale ve skutečnosti jsem pořád *nevěřila* tomu, co si myslím... dokud ses nevrátila, Eleno.“

„Překvapuje mě, že ke mně necítíš nenávist,“ řekla Elena tiše.

„Jak bych mohla? Přece tě *znám*. A znám Stefana. Víím, že nejste zlí.“ Meredith nepohlédla na Damona; ten jako by pro ni neexistoval. „Ale když jsem si vzpomněla, jak Alaric mluvil s dědou v nemocnici, tak jsem věděla, že ani on není zlý. Jenom jsem nevěděla, jak vás dát všechny dohromady a dokázat vám to.“

„Ani já jsem tě nepoznal,“ přiznal Alaric. „Ten stařík se jmenoval jinak – je to tatínek tvojí mámy, že? A asi jsem tě párkrát viděl v čekárně, ale tenkrát jsi byla ještě děčko. Změnila ses,“ dodal uznale.

Bonnie si sarkasticky odkašlala.

Elena se pokoušela si to všechno poskládat v hlavě. „Takže co tam dělali ti muži s dřevěným kolíkem, pokud jsi jim to neporadil ty?“

„Musel jsem samozřejmě Carolininy rodiče požádat o souhlas, abych ji mohl zhypnotizovat. A řekl jsem jim, co jsem se dozvěděl. Ale jestli si myslíš, že mám něco společného s tím, co se přihodilo dneska večer, pleteš se. Vůbec jsem o tom nevěděl.“

„Řekla jsem mu o tom, že hledáme cizí Sílu,“ doplnila Meredith. „A chce nám pomoci.“

„Říkal jsem, že bych *mohl* pomoci,“ upřesnil Alaric obezřetně.

„Ne,“ prohlásil Stefan. „Bud’to jsi s námi, nebo proti nám. Jsem ti vděčný za pomoc tam venku, ale faktem zůstává, že spousta problémů vznikla právě kvůli tobě. Teď se musíš rozhodnout: jsi na naší straně – nebo na jejich?“

Alaric se rozhlédl po jejich skupince, zaznamenal Meredithin vyrovnaný pohled a Bonniino zvednuté obočí, Elenu, jak klečí na podlaze a Stefanovu již se hojící ránu. Pak se otočil a pohlédl na Damona, který se stále opíral

o zed' jako tmavá zasmušilá postava. „Pomůžu vám,“ řekl nakonec. „Sakra, to je ale dokonalá případová studie.“

„Tak dobře,“ ozvala se Elena. „Jsi v tom s náma. Ale co řekneš zítra panu Smallwoodovi? Až bude chtít, abys znovu zhypnotizoval Tylera?“

„Budu to protahovat,“ odpověděl Alaric. „Nepůjde to věčně, ale získáme tak nějaký čas. Řeknu mu, že musím pomáhat s plesem...“

„Moment,“ zarazil ho Stefan. „Ten ples by se *neměl* konat, jestli je ještě nějaká možnost, jak to zastavit. Máš dobrý vztah s ředitelem; můžeš promluvit na školní radě. Ať to zruší.“

Alaric vypadal zaskočeně. „Myslíš, že se tam něco přihodí?“

„Ano,“ odpověděl Stefan. „A nejen kvůli tomu, co se stalo na ostatních akcích, ale protože se něco chystá. Sbírá se to už celý týden; cítím to.“

„Já taky,“ připojila se Elena. Až do té chvíle si to neuvědomila, ale to napětí, které cítila, ten pocit naléhavosti – to nebyl jenom její vnitřní stav. Bylo to zvnější, všude kolem ní. Houstlo to ve vzduchu. „Něco se stane, Alariku.“

Alaric tiše hvízdal. „Dobře, můžu se pokusit je přesvědčit, ale nevím, s jakým výsledkem. Váš ředitel je pevně odhodlaný, že všechno bude vypadat jako normálně. A já mu nemůžu dát žádné racionální vysvětlení, proč chci tu akci zrušit.“

„Dej do toho všechno,“ naléhala Elena.

„To udělám. A ty bys měla mezitím přemýšlet o vlastním bezpečí. Pokud to Meredith říká správně, většina útoků byla zaměřena na tebe nebo na tobě blízké lidi. Byl to *tvojí* kluk, koho hodili do studny; tvoje auto zahnali do řeky; tvoje zádušní mše byla narušena. Meredith tvrdí, že to dokonce ohrožovalo i tvoji mladší sestřičku. Pokud se opravdu zítra má něco stát, možná bys měla opustit město.“

Ted' byla zaskočená Elena. Nikdy o těch útocích takhle nepřemýšlela, ale byla to pravda. Slyšela, jak Stefan zalapal po dechu, a cítila, jak stiskl její ruku pevněji.

„Má pravdu,“ řekl Stefan. „Měla bys odjet, Eleno. Já tu můžu zůstat, dokud...“

„Ne. Bez tebe nikam nejdu. Navíc,“ pokračovala Elena pomalu a přemýšlivě, „nepůjdu nikam, dokud nenajdeme tu cizí Sílu a nezastavíme ji.“ Upřela na něj naléhavý pohled a teď už se z ní slova sypala rychle: „Stefane, copak nechápeš, že nikdo jiný proti tomu nemá šanci? Pan Smallwood a jeho přátelé nemají ani ponětí, o co jde. Alaric si myslí, že to zažene máváním rukama. *Nikdo* z nich neví, proti čemu stojí. My jsme jediní, kdo může pomoci.“

Viděla nesouhlas ve Stefanových očích a cítila, jak má napjaté svaly. Ale dívala se na něj dál a viděla, jak jeho námitky jedna za druhou mizí. Z toho jednoduchého důvodu, že měla pravdu.

„Je to tak,“ připustil nakonec. „Ale jakmile to skončí, odjedeme. Nenechám tě ve městě, kde samozvaná domobrana pobíhá s dřevěnými kolíky.“

„Dobře,“ Elena mu vrátila stisk prstů. „Jakmile to bude za námi, odjedeme.“

Stefan se obrátil k Alarikovi. „A pokud si nedají vymluvit ten zítřejší ples, myslím, že bychom na něj měli dohlédnout. Jestli se něco přihodí, možná to dokážeme zastavit dřív, než se nám to úplně vymkne z rukou.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Alaric a vyskočil. „Můžeme si dát sraz zítra po setmění tady v učebně dějepisu. Nikdo sem nepřijde. Můžeme střídat hlídky celou noc.“

Elena stočila pochybovačný pohled k Bonnie.

„No... to by znamenalo zmeškat samotný ples – tedy, pro ty z nás, kteří tam můžou.“

Bonnie se vzpřímila. „Proboha, komu v téhle situaci záleží na nějakém *plese*?“ pronesla rozhořčeně.

„Správně,“ podpořil ji Stefan. „Takže jsme dohodnutí.“ Vypadalo to, že ho najednou přepadl nával bolesti a zasyknul. Elena znepokojeně vyskočila.

„Potřebuješ domů a odpočinout si,“ prohlásila. „Alariku, mohl bys nás odvézt? Není to daleko.“

Stefan protestoval, že může bez problémů jít pěšky, ale nakonec se podřídil. Když u penzionu vystoupili z auta, Elena se naklonila k okýnku a položila Alarikovi ještě jednu otázku. Znepokojovala ji od chvíle, kdy jim Alaric vypověděl svůj příběh.

„Jaké přesně byly ty psychické následky u lidí, které napadli upíři?“ zjišťovala. „Zbláznili se a měli noční děsy? Nebo se někteří z nich úplně zotavili?“

„To je individuální,“ odpověděl Alaric. „A záleží i na tom, kolik kontaktů s upírem měli a o jaký druh kontaktů šlo. A hlavní je osobnost oběti, nakolik se s tím dokáže vyrovnat.“

Elena přikývla a neřekla nic, dokud světla auta nepohltila vánice. Pak se obrátila ke Stefanovi.

„Matt.“

12.

Stefan pohlédł na Elenu a vložky se mu pomalu usazovaly ve vlasech. „Co je s Mattem?“

„Na něco jsem si vzpomněla. Nejasně. Ale ten první večer, když jsem nebyla sama sebou... viděla jsem se tehdy s Mattem? Udělala jsem...?“

Strach a ochromující pocit hrůzy jí stáhly hrdlo a zabránily pokračovat dál. Ale nemusela dokončit větu – a Stefan nemusel odpovídat. Přečetla si odpověď v jeho očích.

„Byla to jediná možnost, Eleno,“ řekl pak. „Bez lidské krve bys zemřela. Copak bys radši zaútočila na někoho, kdo se brání, zranila ho a možná i zabila? Hlad tě k tomu může dohnat. To bys chtěla?“

„Ne,“ bránila se Elena prudce. „Ale musel to být zrovna Matt? Ne, neodpovídej; ani mě nenapadá nikdo jiný.“

Rozechvěle se nadechla. „Ale teď si o něj dělám starosti, Stefane. Od té noci jsem ho neviděla. Je v pořádku? Co ti říkal?“

„Nic moc,“ odpověděl Stefan a sklopil zrak. „Dalo by se to shrnout jednou větou – nech mě na pokoji. Taký popřel, že se ten večer něco odehrálo, a tvrdí, že jsi mrtvá.“

„To zní jako ty oběti, co se s tím nedokážou vyrovnat,“ poznamenal Damon.

„Proboha, sklapni!“ vybuchla Elena. „Do tohotohle se neplet, a když už jsme u toho, můžeš přemýšlet o ubohé Vickii Bennettové. Jak myslíš, že se s tím vyrovnává ona?“

„Možná by pomohlo, kdybyste mi konečně řekli, kdo je Vickie Bennettová. Pořád o ní mluvíte, ale já jsem ji nikdy neviděl.“

„Ale viděl. Nehraj si se mnou, Damone – na hřbitově, vzpomínáš? V tom zříceném kostele? To děvče, které jsi nechal potom potulovat jenom ve spodničce?“

„Lituju, ale nevzpomínám si. A já si obvykle *pamatuju* dívky, které pak nechám potulovat jenom ve spodničce.“

„Takže to musel udělat Stefan,“ opáčila sarkasticky Elena.

V Damonových očích se zblýsklo hněvem, ale rychle ho skryl za svým znepokojivým úsměvem. „Možná, že jo. Možná jsi to byla ty. Mně je to úplně jedno, jenom už mě unavuje to vaše obviňování. A teď...“

„Počkej,“ zarazil ho Stefan překvapivě mírně. „Nechod ještě. Měli bychom si promluvit...“

„Obávám se, že už mám svoje závazky.“ Zavířila křídla a Stefan s Elenou osaměli.

Elena si zakryla pusou. „Sakra, nechtěla jsem ho naštvat. Navíc potom, co se celý večer choval skoro civilizovaně.“

„To už je jedno,“ odpověděl Stefan. „On je rád naštvanej. Cos to říkala o Mattovi?“

Elena si uvědomila únavu ve Stefanově tváři a objala ho kolem ramen. „Teď o tom nebudeme mluvit, ale myslím, že bychom za ním měli zítra zajít. Říct mu...“ Elena bezmocně rozhodila druhou rukou. Nevěděla, co chce Mattovi říct; věděla jenom, že musí něco *udělat*.

„Myslím,“ řekl Stefan zvolna, „že bys za ním měla jít ty. Zkoušel jsem s ním mluvit, ale nechtěl mě poslouchat. Chápu ho, ale ty to možná dokážeš líp. A taky si myslím...“ zaváhal a pak rozhodně pokračoval, „... myslím, že bys s ním radši měla mluvit sama. Možná bys za ním mohla jít teď.“

Elena si ho zpytavě prohlížela. „Jseš si jistý?“

„Ano.“

„Ale – budeš v pořádku? Měla bych zůstat s tebou...“

„Bude to dobré, Eleno,“ ujistil ji Stefan něžně. „Jenom jdi.“

Elena zaváhala a pak přikývla. „Nebudu tam dlouho,“ slíbila mu.

Elena nepozorovaně proklouzla kolem rohu hrázděného domu, kterému se už loupala barva a který měl na dveřích pokroucenou poštovní schránku s nápisem *Honeycutt*. Matt neměl zajištěné okno. Ty jsi ale lehkomyšlný, pomyslela si Elena káravě. Copak nevíš, že se něco může vkrást dovnitř? Zlehka okno otevřela, ale samozřejmě dál nemohla. V cestě jí bránila neviditelná bariéra, kterou vnímala jako pružnou vrstvu hustého vzduchu.

„Matte,“ zašeptala. V pokoji byla tma, ale rozeznávala neurčitý obrys na posteli. Zelenkavé číslice na digitálním budíku ukazovaly 00:15. „Matte,“ zkusila to znovu.

Postava se zavrtěla. „Hmmm?“

„Matte, nechci tě vyděsit,“ mluvila na něj konejšivým hlasem a pokoušela se ho probudit něžně, aby ho nevytrhla ze sna. „To jsem já, Elena, a chci s tebou mluvit. Jenom mě předtím musíš pozvat dovnitř. Smím dál?“

„Hmmm, pojd' dál.“ Elenu překvapilo, že v jeho hlase neslyší žádné překvapení. Teprve když překročila parapet, pochopila, že ještě spí.

„Matte. Matte,“ šeptala, ale bála se přijít příliš blízko. V pokoji bylo horko a nedýchatelno, radiátor běžel naplno. Viděla jeho bosou nohu, která vykukovala zpod přikrývek na jednom konci a kštici blond vlasů na druhém.

„Matte?“ Váhavě se nad ním sklonila a dotkla se ho. *Tohle* už ho přimělo zareagovat. S mohutným zavrčením se Matt posadil a divoce se rozhlížel. Když se jejich pohledy setkaly, zůstal prostě zírat.

Elena se pokoušela vypadat drobně a neškodně, aby ho nevydělala. Ustoupila ke zdi. „Nechtěla jsem tě polekat. Víš, že je to šok. Ale jsi ochotný si se mnou promluvit?“

Zíral na ni dál. Vlasy měl zpocené a zacuchané jako peří zmoklého kuřete. Viděla, jak mu na krku tepe puls. Bála se, že uteče z pokoje.

Pak se uvolnil, svěsil ramena a pomalu zavřel oči. Dýchal zhluboka, ale nepravidelně. „Elena.“

„Ano,“ zašeptala.

„Ty jsi mrtvá.“

„Ne. Jsem tady.“

„Mrtví se nevracejí. Můj táta se nevrátil.“

„Já jsem ve skutečnosti neumřela. Jenom jsem se proměnila.“ Matt měl stále zavřené oči, ztělesněné popření. Elena pocítila studený příval beznaděje. „Ale ty si přeješ, abych byla mrtvá, že? Já zase půjdu,“ zašeptala.

Matt zkřivil tvář a rozplakal se.

„Ne. To ne. Matte, prosím neplač.“

Najednou zjistila, že ho objímá a bojuje s vlastním pláčem. „Matte, je mi to líto; vůbec jsem sem neměla chodit.“

„Neodcházej,“ vzlykal. „Nechod pryč.“

„Nepůjdu.“ Elena vzdala boj s pláčem a slzy jí kanuly na Mattovy vlhké vlasy. „Nikdy jsem ti nechtěla ublížit,“ vzlykala. „Nikdy v životě, Matte. Všechny ty věci, co jsem kolikrát dělala... nikdy jsem ti nechtěla ublížit. Opravdu...“ Pak přestala mluvit a jenom ho držela v náručí.

Po chvíli se jeho dech uklidnil a on si odsedí a otřel si tvář prostěradlem. Vyhybal se jejímu pohledu. Na tváři měl výraz nejen zahanbení, ale i nedůvěry, jako by se připravoval na něco, čeho se bál.

„Dobře, takže jsi tady a jsi naživu,“ řekl hrubě. „A co chceš?“

Elena zaraženě mlčela.

„No tak, něco určitě. Co je to?“

Eleně se draly do očí další slzy, ale potlačila je. „Myslím, že si tohle zasloužím. Vím, že ano. Ale pro jednu, Matte, nechci vůbec nic. Přišla jsem se ti omluvit, říct ti, že je mi líto, že jsem tě využívala – nejenom v ten večer, ale vždycky. Záleží mi na tobě a vadí mi, když se trápíš. Myslela jsem, že bych ti to snad mohla usnadnit.“ Padlo těžké ticho. Po chvíli dodala: „Myslím, že teď přece jen půjdu.“

„Ne, počkej. Počkej chvíli.“ Matt si znovu otřel tvář do prostěradla. „Poslyš, choval jsem se hloupě, jsem pitomec...“

„Řekl jsi pravdu a jsi gentleman. Jinak bys mě poslal do háje už dávno.“

„Ne, jsem pitomec. Měl bych tlouct hlavou o zeď radostí, že nejsi mrtvá. A za chvíli to i udělám. Poslouchej,“ popadl ji za zápěstí a Elena na něj překvapeně pohlédla. „Je mi úplně fuk, co se z tebe stalo, i kdybys byla Příšera z černé laguny, E. T. nebo Godzilla a Frankenstein dohromady. Já prostě...“

„Matte,“ Elena si vyděšeně položila druhou ruku přes pusku.

„Já vím. Zasnoubila ses s klukem v černém hábitu. Neboj; nezapomněl jsem na to. Dokonce ho mám i docela rád, i když sám nevím proč.“ Matt se nadechl a trochu se uklidnil. „Podívej, nevím, jestli ti to Stefan řekl. Mně navykládal spoustu věcí – o tom, že je zlý a že je mu jedno, co udělal Tylerovi. Víš, o čem mluvím?“

Elena zavřela oči. „Od té noci skoro nejedl. Myslím, že byl na lovu jenom jednou. Dneska ho skoro zabili, protože byl příliš slabý.“

Matt přikývl. „Takže to byly samé nesmysly. Měl jsem to vědět.“

„No, byly a nebyly. Ta potřeba je silná – silnější, než si dovedeš představit.“ Eleně pomalu docházelo, že ani *ona* se dneska nekrmila a že měla hlad už předtím, než šli k Alarikovi. „Vlastně, Matte – radši bych měla jít. Jenom ještě jedna věc – pokud se zítra bude konat ten ples, nechod tam. Něco se tam stane, něco zlého. Chceme tam být a dávat pozor, ale nevím, jestli něco zmůžeme.“

„Kdo – my?“ zeptal se Matt zostra.

„Stefan a Damon – teda, myslím, že Damon taky – a já. Přijde i Meredith a Bonnie... a Alaric Saltzman. Na Alarika se neptej, to by bylo na dlouho.“

„Ale proti čemu budete na stráž?“

„Zapomněla jsem, že to nevíš. To je taky na dlouho, ale... ve zkratce řečeno, proti tomu, co mě zabilo. Proti tomu, co přinutilo psy zaútočit na lidi na *mojí* zádušní mši. Je to něco hrozně zlého, Matte, a už je to ve Fell's Church

delší dobu. A my tomu chceme zabránit, aby to zítra večer nenapáchalo další škody.“ Ze všech sil se teď snažila nesvíjet hlady. „Podívej, mrzí mě to, ale opravdu bych měla už jít.“ Navzdory svému úsilí stočila pohled k široké modré žíle na jeho krku.

Když se od ní konečně dokázala odtrhnout a pohlédla mu do tváře, všimla si, že v ní šok vystřídalo pochopení. A pak ještě něco dalšího – přijetí. „To je v pořádku,“ odpověděl Matt.

Nebyla si jistá, jestli správně slyšela. „Matte?“

„Říkám, že je to v pořádku. Minule mi to neublížilo.“

„Ne. To ne, Matte, opravdu. Nepřišla jsem kvůli tomuhle...“

„Já vím. A proto to chci udělat. Chtěl bych ti dát něco, o co sis *neřekla*.“ A po chvíli dodal: „Kvůli starému přátelství.“

Stefan, vzpomněla si Elena. Stefan jí řekl, aby sem šla a aby šla sama. Stefan to věděl, uvědomila si. A to je v pořádku. Je to jeho dar Mattovi i jí.

Ale já se k tobě vrátím, Stefane, pomyslela si.

Když se k němu naklonila, Matt ještě řekl: „Víš co, zítra tam přijdu a pomůžu vám. I když nejsem pozvaný.“

Pak se rty dotkla jeho hrdla.

pátek 13. prosince

Milý deníčku,

Dneska je ta noc.

Vím, že tohle jsem už jednou napsala, nebo jsem si to alespoň myslela. Ale dneska je ta noc, ta velká noc, kdy se všechno stane. Je to tak.

Stefan to taky cítí. Dneska za mnou přišel přímo ze školy s tím, že ples se přece jen koná. Ředitel nechtěl vyvolávat paniku tím, že by ho zrušil, nebo co. Ale akce bude ‚zabezpečená‘, což zřejmě znamená, že budou mít venku policejní hlídku. A možná i pana Smallwooda a pár jeho kamarádů s puškama. Ať už se přihodí cokoli, nemyslím si, že by to dokázali zastavit.

Nevím ani, jestli to dokážeme my.

Sněžilo celý den. Průsmyk je zavalený, což znamená, že se nikdo na čtyřech kolech nedostane do města ani z něj. Dokud nepřijede sněžný pluh, což určitě do rána nebude, a to už bude příliš pozdě.

A vzduch má takovou divnou příchut' – není to jen sníh, ale jako by někde čekalo něco ještě mnohem studenějšího. Stáhlo se to, jako se stahuje oceán před přílivem. A až se to přivalí...

Dneska jsem přemýšlela o svém druhém deníku, o tom, který je schovaný pod prkny v mém šatníku. Pokud ještě něco vlastním, je to on. Přemýšlela jsem, že bych si ho vyzvedla, ale nechci jít znovu domů. Myslím, že bych to nezvládla, a vím, že teta Judith by se určitě nevyrovnala s tím, kdyby mě zahlídla. Vlastně se divím, že se s tím vůbec někdo dokáže vyrovnat. Meredith a Bonnie. Zvlášť Bonnie. A vlastně i Meredith, vzhledem k tomu, čím si prošla jejich rodina. A Matt.

Jsou to dobří a věrní přátelé. Je legrační, že jsem si někdy mohla myslet, že bych nepřežila bez celé plejády kamarádů a obdivovatelů. Ted' mi úplně stačí ke štěstí tři, děkuju. Protože jsou to opravdoví přátelé.

Dřív jsem si ani neuvědomovala, jak moc mi na nich záleží. Nebo na Margaret a dokonce i na tetě Judith. A na všech ve škole... vím, že před pár týdny jsem tvrdila, že jsou mi všichni ze střední školy Roberta E. Leea úplně ukradení, ale není to pravda. Dneska večer udělám všechno, co je v mých silách, abych je ochránila.

Vím, že skáču od tématu k tématu, ale prostě píšu o věcech, které mi připadají důležité. Připomínám si je. Jenom pro jistotu.

No, už je čas. Stefan čeká. Dopisu tenhle poslední řádek a půjdu.

Myslím, že vyhrájeme. Doufám v to.

Rozhodně se pokusíme.

Učebna dějepisu byla vyhřátá a jasně osvětlená. Na druhé straně školy ještě víc zářila jídelna vyzdobená jako taneční sál, všude vánoční světýlka a ozdoby. Elena si ji z dálky důkladně prohlédla, sledovala páry, jak přijíždějí a procházejí kontrolou šerifových mužů u dveří. Ucítila za sebou tichou Damonovu přítomnost a ukázala mu dívku s dlouhými, světle hnědými vlasy.

„Vickie Bennetová,“ oznámila.

„Budu ti to věřit,“ odpověděl jí.

Teď se rozhlížela po jejich provizorním útočišti pro tuto noc. Alaric uklidil na katedře a teď se skláněl nad plánem školy. Meredith se k němu přidala, tmavé vlasy jí spadaly až na jeho rukáv. Matt a Bonnie byli venku, vmísili se mezi návštěvníky plesu na parkovišti, a Stefan s Damonem prozkoumávali školní pozemky. Budou se střídat.

„Ty bys radši měla zůstat vevnitř,“ upozornil Alaric Eleny. „To poslední, co teď potřebujeme, je, aby tě někdo zahlídnul a začal tě pronásledovat s kolíkem.“

„Chodila jsem po městě celý týden,“ řekla Elena pobaveně. „Když nechci být vidět, tak mě prostě neuvidíš.“

Ale souhlasila, že zůstane v učebně a bude koordinovat akci.

Je to jako bránit hrad, pomyslela si, když sledovala Alarika, jak vyznačuje na mapě stanoviště šerifových mužů a stráží domobrany. Bráníme ho, já a mí věrní rytíři.

Hodiny na zdi odtikávaly minuty. Elena je sledovala, když vpouštěla lidi dovnitř a ven. Nalévala kávu z termosky těm, kdo na ni měli chuť. Poslouchala hlášení.

„Na severní straně školy je klid.“

„Caroline byla právě korunovaná na Sněhovou královnu. Jaké překvapení.“

„Máme pár výtržníků na parkovišti. Šerif je právě zadržel.“

Půlnoc nastala a minula.

„Možná jsme se spletli,“ prohlásil Stefan asi o hodinu později. Bylo to poprvé, co se od začátku večera v učebně ocitli spolu.

„Možná se to stane někde jinde,“ řekla Bonnie, vyklepala si botu a pohlédla do ní.

„Neexistuje způsob, jak zjistit, kde se to stane,“ prohlásila Elena rozhodně. „Ale v tom, že se to stane, jsme se nespletli.“

„Možná,“ prohlásil Alaric zvolna, „že jeden způsob existuje. Myslím, jak zjistit, kde se to stane.“ Všechny hlavy se tázavě zvedly a on dodal: „Potřebujeme médium.“

Všechny zraky se obrátily k Bonnie.

„Ale ne,“ bránila se Bonnie. „S tímhle už jsem skončila. *Nenávidím to.*“

„Je to velký dar...“ začal Alaric.

„Je to velká nepříjemnost. Podívej, ty tomu nerozumíš. Už obyčejné předpovídání je dost hrozné. Většinou se dozvídám věci, které vědět nechci. Ale když se tě ty síly *zmocní* – to je teprve děs. Potom si ani nepamatuju, co jsem říkala. Je to příšerné.“

„Zmocní se tě síly?“ zopakoval Alaric. „Co to znamená?“

Bonnie si povzddechla. „To je to, co se mi přihodilo v kostele,“ vysvětlovala trpělivě. „Umím různé druhy předpovědí, jako čtení z vody nebo z ruky“ – pohlédla na Eleny a rychle odvrátila pohled – „a takové věci. Ale občas se stane, že... se mě *zmocní*... někdo a prostě mě použije, abych za něj mluvila. Je to, jako by v mém těle byl někdo jiný.“

„Jako na tom hřbitově, když jsi tvrdila, že tam na mě něco čeká,“ připomněla Elena. „Nebo když jsi mě varovala, abych se nepřibližovala k mostu. Nebo když jsi k nám přišla na večeri a tvrdila, že Smrt, moje smrt, je v domě.“ Automaticky se ohlédla po Damonovi, který jí pohled netečně vracel. Ale stejně to bylo špatně, pomyslela si. Damon nebyl její smrt. Tak co vlastně ta předpověď znamenala? Na maličký okamžik se jí něco vybavilo, ale než to stačila zachytit, ozvala se Meredith.

„Je to, jako by skrze Bonnie promlouval nějaký jiný hlas,“ vysvětlovala Alarikovi. „Dokonce i vypadá jinak.“

Možná jsi v kostele nebyl dost blízko, aby sis toho všimnul.“

„Ale proč jste mi o tom neřekli?“ divil se Alaric vzrušeně. „Tohle by mohlo být důležité. Tahle – entita – nebo co to je, nám může poskytnout významné informace. Může nám objasnit tajemství cizí Síly nebo nám alespoň napovědět, jak s ní bojovat.“

Bonnie stále vrtěla hlavou. „Ne. To prostě nemůžete jen tak přivolat. A neodpovídá to na otázky. Prostě se mi to *stane*. A já to nesnáším.“

„Tím chceš říct, že tě nenapadá nic, co to většinou přivolá? Něco, co k tomu třeba předtím vedlo?“

Elena i Meredith, které velmi dobře věděly, co k tomu vede, na sebe pohlédly. Elena se kousla do jazyka. Tohle je Bonniina volba. Tohle si musí rozhodnout Bonnie sama.

Bonnie si držela hlavu v dlaních a střelila po Eleně pohledem skrze rusé vlasy. Pak zavřela oči a zúpěla.

„Svíčky,“ řekla.

„Cože?“

„Svíčky. Plamen svíčky. Nemusí to vyjít, chápeš; nemůžu nic slíbit...“

„Někdo by měl jít vyplnit chemickou laboratoř,“ prohlásil Alaric.

Celá scéna připomínala ten den, kdy Alaric nastoupil k nim na školu – když je požádal, aby uspořádali židle do kroužku. Elena se rozhlédla po kruhu tváří tajemně ozářených plamenem svíčky. Táhle je Matt s odhodlanou bradou. Vedle něj Meredith, její řasy vrhají nahoru stíny. A Alaric, jak se dychtivě předklání. Pak Damon, světlo a stín si pohrávají na jeho tvářích. A Stefan, kterému se podle Eleny nyní příliš ostře rýsují lícní kosti. A nakonec Bonnie, která vypadá křehká a bledá dokonce i ve zlatavém světle svíčky.

Jsme spolu spojení, pomyslela si Elena a přemohl ji stejný pocit, jako tehdy v kostele, když spojila ruce se Stefanovými a Damonovými. Nezapomněla na ten tenký

kroužek z vosku, vznášející se v misce vody. *Dokážeme to, pokud budeme držet pohromadě.*

„Budu se prostě dívat do plamene,“ řekla Bonnie a hlas se jí lehce chvěl. „A nebudu na nic myslet. Pokusím se... zůstat tomu otevřená.“ Začala zhluboka dýchat a hleděla do plamene svíčky.

A pak se to stalo, stejně jako předtím. Bonniin obličej se vyprázdnil, zmizel z něj všechn výraz. Oči zmrtvěly, stejně jako u kamenného anděla na hřbitově.

Neřekla ani slovo.

Teprve v tu chvíli si Elena uvědomila, že se nedomluvili, na co se budou ptát. Pátrala v mysli po správné otázce, kterou by položila, než Bonnie ztratí kontakt. „Kde můžeme najít cizí Sílu?“ zeptala se přesně ve chvíli, kdy Alaric vyhrknul: „Kdo jste?“ Jejich hlasy se smísily a otázky propletky.

Bonnie zvedla tvář a přejela jejich kroužek nevidoucím pohledem. A pak hlas, který nebyl Bonniin, řekl: „Pojďte a uvidíte.“

„Počkat,“ vyhrkl Matt, když se Bonnie zvedla a stále v tranzu zamířila ke dveřím. „Kam to jde?“

Meredith hmátla po kabátu. „Jdeme s ní?“

„Nedotýkejte se jí!“ varoval je Alaric, který vyskočil, když se Bonnie vydala ke dveřím.

Elena pohlédla na Stefana a pak na Damona. Jednomyslně se rozhodli následovat Bonniin prázdnou chodbou, kde se jejich kroky nesly hlasitou ozvěnou.

„Kam jdeme? Na kterou otázku to odpovídá?“ dožadoval se Matt. Elena jen zavrtěla hlavou. Alaric poklusával, aby stačil Bonniinu ostrému tempu.

Když vyšli do sněhu, zpomalila a k Eleninu překvapení vyrazila k Alarikovu autu na parkovišti pro zaměstnance a zůstala stát vedle něj.

„Všichni se tam nevejdeme; já pojedu s Mattem,“ rozhodla Meredith rychle. Elena měla husí kůži nejen z chladu, ale také z očekávání. Nasedla dozadu a Damon se Stefanem se posadili k ní, každý z jedné strany. Bonnie se

posadila dopředu. Dívala se rovně před sebe a nemluvila. Ale když Alaric vyjel z parkoviště, zvedla bledou ruku a ukázala. Doprava po Lee Street a pak vlevo po Arbor Green. Rovně k Eleninu domu a pak vpravo na Thunderbird. A směrem na Old Creek Road.

V tu chvíli si Elena uvědomila, kam to jedou.

Přejeli druhý most, který vedl na hřbitov a kterému všichni říkají ‚nový most‘, aby ho odlišili od Wickery Bridge, který je teď už minulostí. Přijížděli ze strany, kde byla brána. Z té strany, kudy jel i Tyler, když vedl Elenu do zříceného kostela.

Alaric zastavil auto přesně na stejném místě, kde zaparkoval i Tyler. Meredith zaparkovala za nimi.

S nepříjemným pocitem, že tohle už někdy zažila, Elena vystoupala na kopec, prošla branou a následovala Bonnie až k místu, kde se tyčila zřícenina kostela a ukazovala svou zvonici jako prstem k bouřlivé obloze. U prázdné díry, kde kdysi bývaly dveře, couvla.

„Kam nás to vedeš?“ zeptala se. „*Poslouchej mě*. Prozradíš nám alespoň, na kterou otázku to odpovídáš?“

„Pojďte a uvidíte.“

Elena bezradně pohlédla na ostatní. A pak překročila práh. Bonnie zvolna mířila k bělostné mramorové hrobce, kde se zastavila.

Elena pohlédla na hrobku a pak se vrátila pohledem k Bonniině přízračné tváři. Všechny chlupy jí vstávaly hrůzou. „Ale ne...“ zašeptala. „To ne.“

„Eleno, o čem to mluvíš?“ zeptala se Meredith.

Elena omámeně pohlédla dolů na mramorové tváře Thomase a Honorie Fellových, které strážily kamenné víko hrobky. „Tahle věc jde otevřít,“ zašeptala.

13.

Ty myslíš, že se máme podívat dovnitř?“ zeptal se Matt.

„Já nevím,“ odpověděla Elena nešťastně. Nechtěla vidět, co se skrývá uvnitř hrobky o nic víc než tehdy, když Tyler navrhoval, že ji otevřou a znesvěť. „Možná ji ani nedokážeme otevřít,“ dodala. „Tylerovi a Dickovi se to nepodařilo. Začala se otevírat, až když jsem se o víko opřela já.“

„Tak se opři znovu; možná to má nějaký skrytý mechanismus,“ navrhl Alaric. Když to Elena zkusila a nedočkala se výsledku, dodal: „Tak dobře, vezmeme za to všichni a pořádně zabereme – takhle. Pojd'te...“

Shrbil se k víku, odkud pohlédl na Damona, který nehybně stál u vedlejší hrobky a tvářil se lehce pobaveně. „Dovolte,“ prohlásil Damon a Alaric zamračeně ustoupil. Damon a Stefan popadli kamenné víko každý z jedné strany a zabrali.

Víko se se zaskřípěním zvedlo a Damon se Stefanem ho položili vedle hrobky.

Elena nedokázala přistoupit blíž.

Místo toho bojovala s nevolností a soustředila se na Stefanovu tvář. Z ní vyčte, co se dole skrývá. Myslí jí probíhaly obrazy mumií barvy pergamenu, zahnívajících těl a rozšklebených lebek. Pokud se Stefan zatváří zděšeně nebo zhnuseně nebo...

Ale když Stefan pohlédl do otevřené hrobky, ve tváři se mu zrcadlila jenom nejistota a překvapení.

Elena už to nevydržela. „Co je tam?“

Věnoval jí pokřivený úsměv, mrknul na Bonni a odpověděl: „Pojď a uvidíš.“

Elena přistoupila k hrobce a pohlédla dolů. Pak prudce zvedla hlavu a užasle zírala na Stefana.

„Co je to?“

„Já nevím,“ odvětil. Obrátil se k Meredith a Alarikovi. „Má někdo z vás v autě baterku? A nějaký provaz?“

Pohlédli do kamenné rakve a oba zamířili k vozům. Elena zůstala na místě, zírala dolů a namáhala zostřený zrak. Stále tomu nemohla uvěřit.

Nebyla to ve skutečnosti hrobka, ale průchod.

Teď už chápala, proč odsud cítila studený průvan, když se víko tenkrát v noci odsunulo. Hleděla dolů do jakési krypty nebo sklepení. Viděla jenom jednu stěnu – tu, která klesala pod ní přímo dolů. A byly na ní železné příčle jako žebřík.

„Tady to je,“ oznámila Meredith Stefanovi, když se vrátila. „Alaric má ještě jednu baterku. A tady je provaz, který mi Elena dala do kufru, když jsme tě tenkrát jeli hledat.“

Úzký paprsek Meredithiny baterky zkoumal temnotu dole. „Nevidím moc daleko, ale vypadá to, že je prázdná,“ prohlásil Stefan. „Půjdu dolů první.“

„Ty půjdeš *dolů*?“ divil se Matt. „Hele, a jseš si jistý, že vůbec *máme* jít dolů? Bonnie, co máme dělat?“

Bonnie se nehýbala. Ještě stále tu stála s tím svým absolutně nepřítomným výrazem, jako by nic kolem sebe nevnímala. Beze slova přehodila nohu přes okraj krypty, otočila se a začala sestupovat.

„No tohle,“ ulevil si Stefan. Zastrčil baterku do kapsy u bundy, opřel se o okraj krypty a skočil.

Elena neměla čas vychutnat si Alarikův výraz; naklonila se nad hrobku a zavolala: „Jsi v pořádku?“

„Jasně.“ Baterka na ni pomrkávala zdola. „A Bonnie bude taky v pořádku, ty příčle vedou až dolů. Ale stejně s sebou radši vemte ten provaz.“

Elena pohlédla na Matta, který byl nejbliž. Bezradně a s určitou rezignací zachytil její pohled a přikývl. Nadechla

se a opřela o okraj hrobky jako předtím Stefan. Ale cizí ruka ji najednou chytila za zápěstí.

„Právě mě něco napadlo,“ řekla Meredith příkře. „Co když ta Bonniina entita je sama cizí Síla?“

„To už mě napadlo dřív,“ odpověděla Elena. Poplácala Meredith po ruce, sundala ji a skočila.

Dole ji zachytil Stefan. Rozhlédla se. „Panebože...“

Bylo to podivné místo. Stěny byly obložené kamenem. Byly hladké a vypadaly skoro jako naleštěné. V pravidelných rozestupech v nich byly rozmístěny železné svícný, v některých ještě zůstaly zbytky vosku. Elena nedohlédla na druhou stranu místnosti, ale baterka jí odhalila nedaleko bránu z tepaného železa, která vypadala podobně jako ty, kterými v některých kostelech oddělují oltářní prostor.

Bonnie právě sestupovala z posledních příčlí kovového žebříku. Tiše čekala, než dorazí ostatní – nejdřív Matt, pak Meredith a nakonec Alaric s další baterkou.

Elena vzhledla. „Damone?“

Zahlédla siluetu proti světlejšímu obdélníku, kde se hrobka otevírala k nebi. „Ano?“

„Jsi s náma?“ zeptala se. Ne *jdeš s náma*. Věděla, že ten rozdíl pochopí.

V tichu, které následovalo, čekala a počítala úder srdce. Šest, sedm, osm...

Pak zavířil vzduch a Damon elegantně přistál. Ale na Eleny nepohlédl. V očích měl podivně vzdálený výraz a z jeho tváře se nedalo nic vyčíst.

„Je to krypta,“ prohlásil Alaric udiveně, zatímco jeho baterka kroužila po místnosti. „Podzemní komora pod kostelem, která se využívala jako pohřební místo. Obvykle se stavěly pod většími kostely.“

Bonnie se vydala přímo ke kovové bráně, položila na ni ruku a otevřela ji. Křídlo se rozevřelo do temnoty.

Eleně nyní bušilo srdce tak, že by jeho úder už nespočítala. Nějak donutila nohy, aby ji nesly vpřed, a následovala Bonnií. Zostřené smysly měla téměř bolestivě

nastražené, přesto jí neprozradily nic o tom, kam se vydává. Paprsek Stefanovy baterky byl příliš úzký a osvětloval jenom kamennou podlahu a Bonniinu tajemnou postavu.

Bonnie se zastavila.

Tak tady to je, pomyslela si Elena a dech se jí zadrhl v hrdle. Panebože, tady to je, tady to skutečně je. Přepadl ji náhlý, intenzivní pocit, že je uprostřed živého snu, takového, kdy si člověk uvědomuje, že sní, ale nedokáže nic změnit ani se probudit. Svaly jí ztuhly.

Cítila strach ostatních, cítila i Stefana těsně vedle sebe. Baterkou přejížděl po předmětech za Bonnií, ale Eleniny oči je nejprve nedokázaly rozpoznat. Viděla jakési rohy, plochy a linie, teprve pak zaostřila na celý předmět. Bělostný obličej, groteskně nakloněný ke straně...

Chtělo se jí vykřiknout, ale nevydala ani hlásku. Je to jen socha, uvědomila si, socha s povědomými rysy. Je stejná jako ta na víku hrobky. Tenhle sarkofág byl dvojčetem toho, kterým vešli dovnitř. Až na to, že tenhle byl vypleněný, kamenné víko bylo na dva kusy, které ležely u zdi krypty. Po zemi bylo cosi poházené, vypadalo to jako drobné střípky slonoviny. Kousky mramoru, přesvědčovala se Elena zoufale; je to jen mramor, kousky mramoru.

Byly to lidské kosti, roztříštěné a rozdrčené.

Bonnie se otočila.

Její obličej ve tvaru srdíčka se natáčil, jako kdyby si ty prázdné oči prohlížely jejich skupinku. Nakonec pohlédla přímo na Elenu.

Pak se zachvěla, zavrávala a náhle spadla jako loutka, které někdo přestříhl provázky.

Elena ji sotva stačila zachytit, sama přitom napůl upadla. „Bonnie? Bonnie?“ Dívaly se na ni hnědé oči, rozšířené a dezorientované, ale už to byly opět oči Bonnie. „Co se to stalo?“ dožadovala se Elena vysvětlení. „Kam to odešlo?“

„Já jsem zde.“

Nad zpustošenou hrobkou se vznášelo matné světlo. Ne, to není světlo, pomyslela si Elena. Vnímala jej očima, ale

nebylo to světlo běžného spektra. Tohle bylo něco podivnějšího než infračervené nebo ultrafialové záření, něco, co nebylo určeno lidským očím. A jí to bylo zjeveno, vnuceno do mozku jakousi vnější silou.

„Cizí Síla,“ zašeptala a krev jí ztuhla v žilách.

„Ne, Eleno.“

Ten hlas nebyl běžným zvukem, stejně jako to světlo nebylo běžným světlem. Byl klidný jako svit hvězd a smutný. Něco jí připomínal.

Máma? pomyslela si zmateně. Ale to nebyl mámin hlas. Záře nad sarkofágem zavířila a Elena na okamžik zachytila tvář, něžnou a smutnou. A pak pochopila.

„Čekala jsem na tebe,“ řekl tiše hlas Honorie Fellové.

„Tady k tobě alespoň mohu mluvit ve své vlastní podobě a ne skrze Bonniina ústa. Poslouchej mě. Tvůj čas je krátký a nebezpečí je veliké.“

Elena konečně našla slova. „Ale co je tohle za místo? Proč jsi nás sem přivedla?“

„Požádali jste mě o to. Nemohla jsem se vám zjevit, dokud jste o to nepožádali. Tohle je váš svět, vaše bojiště.“

„Tomu nerozumím.“

„Tuhle kryptu mi postavili lidé z Fell's Church. Jako místo odpočinku pro mé tělo. Jako tajné místo pro někoho, kdo měl zaživa tajemnou moc. Stejně jako Bonnie jsem věděla věci, které nevěděl nikdo jiný. Viděla jsem věci, které ostatní vidět nemohli.“

„Byla jste médium,“ zašeptala Bonnie chraptivě.

„V těch dobách tomu říkali čarodějnictví. Ale já jsem své schopnosti nikdy nepoužila ke škodě. Když jsem zemřela, postavili mi tuto hrobku, abychom zde mohli s manželem v míru odpočívat. Ale potom, po mnoha letech, byl náš odpočinek narušen.“

Tajuplné světlo vířilo a měnilo se, Honoriina postava se mihotala. „Cizí Síla vstoupila do Fell's Church, plná nenávisti a touhy ničit. Znesvětila místo mého odpočinku a roztříštila mé kosti. Usídlila se zde. A vychází ven, aby škodila mému městu. Proto jsem procitla.“

Pokoušela jsem se tě před ní varovat od počátku, Eleno. Žije zde pod hřbitovem. Čekala na tebe a pozorovala tě. Někdy v podobě sovy...”

Sova. Eleně se v hlavě rozvířily vzpomínky. Sova... jako ta sova, kterou viděla ve zvonici kostela ve městě. Jako ta sova, která byla s ní ve stodole, jako ta sova v tmavém stromě u jejich domu...

Bílá sova... dravý pták... masožravec, pomyslela si. A pak si vzpomněla na veliká bílá křídla, která se zdála rozpjatá od horizontu k horizontu. Veliký pták z mlhy a sněhu, který ji pronásledoval, zaměřil se na ni, plný touhy po krvi a zvířecké nenávisti...

„Ne!“ vykřikla, když ji pohltily vzpomínky.

Cítila Stefanovy ruce, jak ji objímají kolem ramen, prsty ji svíral téměř bolestivě. To ji přivedlo zpět do skutečnosti. Honoria Fellová hovořila dál.

„A tebe, Stefane – sledovala i tebe. Tebe nenáviděla ještě předtím, než začala nenávidět Elenu. Mučila tě a hrála si s tebou jako kočka s myší. Nenávidí ty, které miluješ. Sama je plná otrávené lásky.“

Elena se bezděčně ohlédla za sebe. Viděla Meredith, Alarika a Matta, jak stojí jako přimražení. Bonnie a Stefan stáli vedle ní. Ale Damon... kde je Damon?

„Její nenávist narostla tak, že ji potěší každá smrt, každá prolitá krev jí udělá radost. Právě teď se zvířata, nad kterými má vládu, kradou z lesů. Míří k městu, ke světlu.“

„Na vánoční ples!“ zvolala Meredith ostře.

„Ano. A tentokrát budou zabíjet, dokud poslední z nich nepadne.“

„Musíme ty lidi varovat,“ prohlásil Matt. „Každého na tom plese...“

„Nebudete nikdy v bezpečí, dokud ta mysl, která je řídí, nebude zničena. Zabíjení bude pokračovat. Musíte zničit Sílu, která nenávidí; to je důvod, proč jsem vás sem přivedla.“

Světlo se opět změnilo a zdálo se, že mizí. „Máš k tomu odvahy, pokud ji v sobě nalezneš. Buď silná. To je jediná pomoc, kterou ti mohu nabídnout.“

„Počkejte, prosím...“ začala Elena.

Hlas neoblomně pokračoval a nedbal na její slova. „Bonnie, ty máš před sebou volbu. Tvé tajné schopnosti znamenají odpovědnost. Je to dar, ale může být odejmut. Chceš se svých schopností vzdát?“

„Já...“ Bonnie zavrtěla vyděšeně hlavou. „Já nevím. Potřebuju čas...“

„Není už čas. Vyber si.“ Světlo ubývalo a zavíjelo se do sebe.

Bonnie zmateně a nejistě pohlédla na Eleny, jako by hledala radu. „To je *tvoje* volba,“ zašeptala Elena. „To si musíš rozhodnout sama.“

Nejistota pomalu zmizela Bonnie z tváře a ona přikývla. Vykročila od Eleny a bez podpory ostatních se obrátila ke světlu. „Ponechám si svoje schopnosti,“ prohlásila chraplavě. „Nějak se s nimi naučím zacházet. Moje babička to dokázala.“

Světlo vyzařovalo cosi jako pobavení. „Zvolila sis moudře. Stejně moudře je i užívej. Tohle je naposledy, co s vámi mluvím.“

„Ale...“

„Zasloužila jsem si svůj odpočinek. Boj je na vás.“ Záře pohasla jako uhlíky dohasínajícího ohně.

Když byla pryč, uvědomila si Elena napětí všude kolem. Něco se brzy stane. Míří k nim nějaká ničivá síla, možná se už nad nimi vznáší. „Stefane...“

Stefan to také cítil, to poznala. „Dělejte,“ zvolala Bonnie v panice. „Musíme odsud vypadnout.“

„Musíme honem na ples,“ zalapal po dechu Matt. Měl úplně bílý obličej. „Musíme jim pomoci...“

„Oheň,“ zvolala Bonnie překvapeně, jako by ji ta myšlenka právě napadla. „Oheň je nezabije, ale zastráší...“

„Copak jste neslyšeli? Musíme se cizí Síle postavit. A ona je *tady*, právě tady a právě teď. Nemůžeme odejít!“

křičela Elena. V rozbouřené mysli jí probíhaly obrazy, vzpomínky a neblahá předtucha. Touha po krvi... cítí ji...

„Alariku,“ Stefan pronesl rozhodným tónem. „Ty se vrátíš. Vezmi ostatní a udělejte, co budete moci. Já tu zůstanu...“

„Myslím, že bychom měli jít všichni!“ vykřikl Alaric. Musel křičet, aby ho bylo slyšet přes rostoucí hluk, který je obklopoval.

Světlo jeho baterky Eleně ukázalo něco, čeho si předtím nevšimla. Ve stěně vedle ní zel otvor, jako by kamenné obložení bylo vyrváno. A za ním se otvíral tunel do syrové země, černý a nekonečný.

Kam asi vede? přemýšlela Elena, ale ta myšlenka se ztratila ve vřavě ostatních myšlenek plných strachu. Bílá sova... dravý pták... masožravec... *havran*, vzpomněla si a náhle věděla s naprostou jistotou, z čeho má strach.

„Kde je Damon?“ vykřikla a táhla Stefana s sebou, když se rozhlížela po místnosti. „Kde je Damon?“

„Všichni ven!“ zvolala Bonnie a v hlase měla čirou hrůzu. Vrhla se k bráně právě ve chvíli, kdy ten zvuk rozřízl temnotu.

Bylo to zavrčení, ale ne psí. Tohle by si se psem nikdo nespítl. Bylo hlubší, silnější, výraznější. Byl to *mohutný* zvuk, který připomínal džungli a krvežíznivost dravce. Znělo ozvěnou Eleně v hrudi a rozechvívalo jí kosti.

Úplně ji paralyzovalo.

Ten zvuk se ozval znovu, hladově a zuřivě, ale přitom jaksi skoro lenivě. Natolik si to zvíře věřilo. A zároveň se z tunelu ozvaly těžké kroky.

Bonnie chtěla křičet, ale z hrdla jí vyšel jenom tenký hvízdavý zvuk. Z temnoty tunelu cosi přicházelo. Postava se pohybovala plavnými ženskými kroky. Elena teď to vrčení poznávala. Bylo to vrčení největší kočkovité šelmy, větší než lvice. Tygří oči žlutě zářily, když se konečně objevila na konci tunelu.

A pak se odehrálo všechno najednou.

Elena ucítila, jak se ji Stefan snaží strhnout dozadu, šelmě z cesty. Ale její paralyzované svaly mu kladly odpor a ona si uvědomila, že je příliš pozdě.

Skok tygřice byl dokonale elegantní, mocné svaly ji vynesly vysoko do vzduchu. V ten okamžik ji viděla, jako by zamrzla ve světle baterky – dlouhé lesklé tesáky a pružná páteř. Ale její hlas křičel sám od sebe.

„*Damone, ne!*“

Teprve když černý vlk vyrazil z temnot, uvědomila si, že tygřice je úplně bílá.

Vlk odvrátil útok a Stefan konečně odtáhl Elenu stranou. Měla pocit, že její svaly tají jako sněhové vločky, a ochromeně zůstala opřená o zeď, kam ji Stefan postavil. Mezi ní a vrčící tygřicí leželo teď kamenné víko, ale železná brána byla naproti, za bojujícími.

Elenu zaplavila z části hrůza a z části zmatek. Nerozuměla vůbec ničemu; zmatená vřava jí vířila kolem uší. Před okamžikem si ještě byla jistá, že si s nimi Damon celou dobu pohrával, že to on byl cizí Silou. Avšak zášť a krvežíznivost, které vyzařovaly z tygřice, byly nezaměnitelné. Tohle ji pronásledovalo tu noc na hřbitově a pak od penzionu k říčce, kde našla smrt. Tahle bílá Síla, se kterou teď vlk bojoval na život a na smrt.

Byl to naprosto nerovný souboj. Černý vlk, přestože byl útočný a agresivní, prostě neměl šanci. Jedno máchnutí obrovských tygřích drápů mu rozseklo rameno na kost. Pak tygřice rozevřela čelisti a pokusila se mu prokousnout hrdlo.

Ale to už tu byl Stefan, mířil jí baterkou do kočičích očí a odstrčil raněného vlka z cesty. Elena si přála, aby mohla křičet, aby dokázala udělat něco, co by ji osvobodilo od toho přívalu bolesti, který se v ní rozmáhal. Nerozuměla tomu; nerozuměla vůbec ničemu. Stefan je v nebezpečí. Ale nedokázala se ani pohnout.

„Vypadněte!“ zařval Stefan na ostatní. „Okamžitě; běžte už!“

Rychleji, než by dokázal člověk, uskočil z cesty bílé práce a stále svítil tygřici do očí. Meredith teď už byla za

branou. Matt napůl táhl a napůl nesl Bonnii. Alaric už byl taky venku.

Tygřice vyskočila a brána se s třeskem zavřela. Stefan odletěl stranou a uklouzl, když se pokoušel znovu získat rovnováhu.

„My vás neopustíme...“ volal Alaric.

„Běžte!“ zařval Stefan ještě jednou. „Běžte na ples a udělejte, co můžete! Tak *běžte!*“

Vlk znovu zaútočil, navzdory krvácející ráně na hlavě a poraněnému ramenu, kde mu prosvítaly odhalené svaly a lesklé šlachy. Tygřice útok odrazila. Zvířecí zvuky dosáhly takové intenzity, že to Elena už nemohla snést. Meredith a ostatní už byli pryč; světlo Alarikovy baterky zmizelo.

„Stefane!“ vykřikla, když uviděla, jak se znovu připravuje k boji.

Jestli umře, umřu taky. A pokud mám umřít, tak chci být s ním.

Konečně se mohla zase pohnout. Klopýtala k němu, vzlykala a natáhla se, aby ho pevně objala. Ucítla, jak ji objal jednou paží a držel ji tak, aby byl štítem mezi ní a tygřicí. Ale byla tvrdohlavá, stejně tvrdohlavá jako on. Vykroutila se mu a pak čelili šelmě společně.

Vlk byl opět na zemi. Ležel na zádech, a ačkoli v jeho tmavé srsti se krev ztrácela, pod ním se už rozlévala rudá kaluž. Bílá kočka stála nad ním, zuby vyceněné nad odkrytým černým hrdlem.

Ale smrtící rána nepřišla. Místo toho tygřice zvedla hlavu a pohlédla na Stefana a Elenu.

S podivným klidem Elena zaznamenávala i ty nejmenší detaily v jejím vzhledu.

Vousy měla rovné a dlouhé jako stříbrné drátky. Srst čistě bílou s jemnými zlatavými znaky. Bílá a zlatá, pomyslela si a vzpomněla si na sovu ve stodole. A to jí připomnělo jinou vzpomínku... na něco, co viděla dřív... nebo o tom slyšela...

Mohutným úderem kočka vyrazila baterku Stefanovi z ruky. Elena slyšela, jak zasyknul bolestí, ale potmě už neviděla nic. Tam, kde není vůbec žádné světlo, je i šelma slepá. Přitiskla se ke Stefanovi a čekala smrtící úder.

Najednou se jí zatočila hlava; mysl měla plnou šedé svíjející se mlhy a už se nedokázala Stefana držet. Nemohla ani myslet; ani promluvit. Zdálo se, že jí podlaha ujíždí pod nohama. Matně si uvědomila, že proti ní byly použity Síly a že se zmocňují jejího vědomí.

Cítila, jak se Stefanovo tělo poddává, klesá a vzdaluje od ní, a už nedokázala dál vzdorovat té mlze. Padala celou věčnost a náraz na podlahu už nevnímala.

Bílá sova... dravý pták... šelma... tygr. Hraje si s tebou jako kočka s myší. Jako kočka... velká kočka... kotátko. Bílé kotátko.

V domě je smrt.

A to kotě uteklo od Damona. Ne ze strachu, ale protože se bálo, že bude poznáno. Jako když stálo Margaret na prsou a kvílelo při pohledu na Elenu za oknem.

Elena zasténala a téměř se jí podařilo procitnout z bezvědomí, ale šedá mlha ji stáhla zpět dříve, než stačila otevřít oči.

Otrávená láska... Stefane, tebe nenáviděla dřív, než začala nenávidět Elenu... bílá a zlatá... cosi bílého... *cosi bílého pod stromem...*

Když se tentokrát pokusila otevřít oči, podařilo se jí to. A ještě předtím, než zaostřila zrak v chabém mihotavém světle, věděla, koho uvidí. Konečně to věděla.

Postava ve splývajících bílých šatech se otáčela od svíčky, kterou právě zapálila, a Elena uviděla tvář, která by se mohla vydávat za její vlastní. Ale ta tvář byla podivně zkreslená. Bledá a krásná jako socha z ledu, ale nějak *nesprávná*. Byla jako ty nekonečné odrazy, které Elena viděla, když se jí zdálo o chodbě plné zrcadel. Pokřivená, vyhladovělá a plná zášti.

„Ahoj, Katherine,“ zašeptala.

Katherine jí věnovala záludný dravčí úsměv. „Nejsi tak hloupá, jak jsem si myslela,“ odpověděla.

Měla jemný, sladký hlas – takový stříbřitý, pomyslela si Elena. Jako její řasy. A když se pohnula, házely její šaty také stříbřité odlesky. Ale vlasy měla zlaté, téměř tak světlé jako Elena. Její oči připomínaly kotě: kulaté a tyrkysové

modré. A na krku měla náhrdelník s kamenem stejně výrazné barvy.

Elenu bolelo hrdlo, jako kdyby předtím hodně křičela. A také měla sucho v krku. Když pomalu otočila hlavu do strany, bolel ji i ten nepatrný pohyb.

Vedle sebe uviděla Stefana. Byl nakloněný dopředu a zápěstí měl připoutaná ke kovové bráně. Hlava mu klesla na hrudník a ta část tváře, kterou ze svého místa viděla, byla smrtelně bledá. Měl potřhané hrdlo. Krev z rány mu uschla na límci. Elena se otočila ke Katherine tak rychle, až se jí zatočila hlava. „Proč? Proč jsi to udělala?“

Katherine se usmála a ukázala bílé špičaté zuby. „Protože ho *miluju*,“ odpověděla dětinským hláskem. „Ty ho přece také miluješ, ne?“

Teprve v tu chvíli si Elena uvědomila, proč se nemůže pohnout a proč ji bolí paže. Byla svázaná a stejně jako Stefan pevně připoutaná k bráně. Další bolestivý pohyb hlavy jí ukázal Damona připoutaného z druhé strany.

Byl ještě v horším stavu než jeho bratr. Jeho bunda i paže byly potřhané – jen z toho pohledu se Eleně dělalo špatně. Košile na něm visela v cárech, mezi kterými Elena zahlédla jemný pohyb žeber: dýchal. Kdyby toho nebylo, měla by dojem, že je mrtvý. Na hlavě měl krev, která mu stékala přes zavřené oči.

„Který z nich se ti líbí víc?“ zeptala se Katherine důvěrným tónem. „Mně to můžeš říct. Který myslíš, že je lepší?“

Elena se na ni znechuceně podívala. „Katherine,“ zašeptala. „Prosím. Prosím poslouvej mě...“

„No jen se mi svěř. Pokračuj.“ Ty modré oči vyplnily Eleně celý obzor, jak se naklonila blíž. Tak blízko, že se její rty téměř dotkly Eleniných. „Já myslím, že jsou zábavní oba. Máš ráda zábavu, Eleno?“

Elena vyčerpaně zavřela oči a odvrátila tvář. Kéž by se jí konečně přestala točit hlava.

Katherine ustoupila a zvonivě se zasmála. „Já vím, je tak těžké si vybrat.“ Zatočila se dokola a Elena matně

zaznamenala, že to, co považovala za vlečku šatů, jsou ve skutečnosti Katherininy vlasy. Splývaly jí po ramenou jako roztavené zlato až na podlahu, kde se za ní táhly jako skutečná vlečka.

„Záleží jenom na tvém vkusu,“ pokračovala Katherine, předvedla několik elegantních tanečních kroků a zastavila se před Damonem. Rozpustile pohlédla na Elenu: „Ale teď jsem na řadě já.“ Popadla Damona za vlasy, škubnutím mu zvedla hlavu a zanořila zuby do jeho hrdla.

„Ne! Nedělej to; neubližuj mu ještě víc...“ Elena se pokusila vyrazit vpřed, ale byla uvázaná příliš pevně. Brána byla z kvalitního železa, zasazená do kamene. A provazy příliš silné. Katherine vydávala zvířecí zvuky, žvýkala a hryzala maso. Damon v bezvědomí zasténal. Elena si všimla, jak sebou jeho tělo škublo bolestí.

„Prosím přestaň; ach, prosím...“

Katherine zvedla hlavu. Krev jí stékala po bradě. „Ale já mám hlad a on je tak *dobrý*,“ odsekla. Ustoupila a pak zaútočila znovu. Damonovo tělo se zachvělo v křeči a Elena vykřikla.

Já jsem taky byla taková, vzpomněla si. Na počátku, ten první večer v lese jsem byla přesně taková. Takhle jsem útočila na Stefana a chtěla jsem ho zabít...

Zahalila ji opět temnota bezvědomí a tentokrát se jí vděčně oddala.

Alarikovo auto podklouzlo na zledovatělé silnici, když konečně dorazilo ke škole, a Meredith do něj málem narazila. Oba s Mattem hned vyskočili a nechali dveře od auta otevřené. Bonnie a Alaric před nimi udělali to samé.

„A co zbytek města?“ zavolala Meredith a rozběhla se k nim. Zvedal se vítr a v obličeji ji pátil mráz.

„V nebezpečí je jenom Elenina rodina – teta Judith a Margaret,“ křičela Bonnie. Měla pronikavý vystrašený hlas, ale v očích odhodlané soustředění. Zaklonila hlavu, jako kdyby se snažila na něco si vzpomenout, a pak řekla:

„Ano, je to tak. Oni jsou jediní, po kom psi ještě půjdou. Zaveďte je někam – třeba do sklepa. A ať tam zůstanou!“

„Já to zařídím. Vy tři si vezměte na starost ples!“

Bonnie se otočila a rozběhla se za Alarikem. Meredith vyrazila zpátky k autu.

Ples už byl v poslední fázi – venku byl stejný počet párů jako uvnitř, lidé se rozcházeli po parkovišti. Alaric na ně už zdálky křičel, zatímco spolu s Mattem a Bonnií běželi ke škole.

„Vraťte se dovnitř! Všichni dovnitř a zavřete dveře!“ zařval na šerifovy muže.

Ale už nebyl čas. Doběhli do jídelny stejně s prvním tmavým stínem. Jeden ze strážníků klesl k zemi, aniž stihl vykřiknout nebo tasit zbraň.

Druhý strážník byl rychlejší, podařilo se mu vystřelit a ozvěna výstřelu se nesla po betonovém dvoře. Studenti vykřikli a začali utíkat po parkovišti pryč. Alaric se rozběhl za nimi, řval a snažil se je zahnat zpět.

Ze tmy se vynořily další stíny, vyskakovaly ze škvír mezi auty, ze všech stran. Panika narůstala. Alaric dál křičel a snažil se dostat studenty do budovy. Tady venku jsou snadnou kořistí.

Na dvoře se Bonnie otočila k Mattovi: „Potřebujeme oheň!“ vykřikla. Matt zmizel v sále a za okamžik vyběhl s krabicí z poloviny plnou letáků na ples. Hodil ji na zem a zuřivě hledal po kapsách zápalky, kterými předtím zapaloval svíčku pro Bonnií.

Papír chytil a hořel jasným plamenem, který vytvořil ostrůvek bezpečí. Matt popoháněl lidi do otevřených dveří chráněných plamenem. Bonnie vklouzla dovnitř a našla tam stejně divokou scénu jako venku.

Rozhlížela se po někom z učitelů, ale nezahlédla nikoho dospělého, jenom zpanikařené studenty. Pak jí padl do oka červenozelený transparent z krepového papíru.

Všude kolem byl neuvěřitelný rámus; nedal se přehlušit ani hlasitým křikem. Bonnie se protlačila kolem lidí, kteří se

drali ven, a dostala se až na protější stranu místnosti. Tam stála Caroline, bez letního opálení vypadala povážlivě bledá. Na hlavě měla korunku Sněhové královny. Bonnie ji odtáhla k mikrofonu.

„Ty umíš dobře mluvit. Řekni jim, ať se schovají dovnitř a zůstanou tu! Řekni jim, ať začnou strhávat dekorace. Potřebujeme všechno, co bude hořet – dřevěné židle, věci z odpadkových košů, *cokoliv*. Řekni jim, že to je naše jediná šance!“ Když na ni Caroline jen beze slova zírala, dodala: „Teď máš korunku královny – tak ji *použij* k něčemu užitečnému!“

Nečekala, až ji Caroline poslechne. Znovu se ponořila do vřavy v místnosti. O chvíli později uslyšela z reproduktorů Carolinin hlas, nejprve váhavý, ale postupně stále naléhavější.

Když Elena opět otevřela oči, bylo kolem hrobové ticho.

„Eleno?“

Při zvuku toho chraplavého šepotu se pokusila zaostřit pohled a zjistila, že se dívá do zelených očí plných bolesti.

„Stefane,“ odpověděla. Toužebně se k němu naklonila a přála si, aby se mohla alespoň trochu pohnout. Nedávalo to vůbec smysl, ale přesto měla pocit, že kdyby se mohli obejmout, nebylo by to tak hrozné.

Ozval se dětinský smích. Elena se za ním neotočila, ale Stefan ano. Elena viděla jeho reakci – ve tváři se mu střídaly emoce tak rychle, že se téměř nedaly rozpoznat. Čirý šok, nevíra, zárodek radosti – a pak hrůza. Hrůza, která nakonec dostoupila až k očím a změnila je v nevidoucí studnice děsu.

„Katherine,“ zašeptal. „Ale to není možné. To nemůže být pravda. Ty jsi mrtvá...“

„Stefane,“ oslovila ho Elena, ale nereagoval.

Katherine si položila ruku na ústa a zahihňala se.

„Ty se už taky prober,“ řekla a pohlédla vedle Eleny na druhou stranu. Elena pocítila příval Sil. Po chvíli se Damonova hlava lehce zvedla a on zamrkal.

V jeho tváři nebylo žádné překvapení. Opět položil hlavu, zaostřil pohled a asi minutu zíral na svou věznicelku. Pak se usmál. Byl to slabý a bolestný úsměv, ale byl to úsměv.

„Naše sladké bílé koťátko,“ zašeptal. „Měl jsem to vědět.“

„Ale tys to nevěděl, že ne?“ řekla Katherine dychtivě jako dítě v zápalu hry. „Ani tys to neuhodl. Oklamala jsem všechny.“ Znovu se zasmála. „Byla to taková zábava, pozorovat tebe, jak pozoruješ Stefana – a nikdo z vás nevěděl, že tu jsem. Dokonce jsem tě jednou poškrábala!“ Zahnula prsty jako drápy a napodobila útok kotěte.

„U Eleny doma. Ano, to se pamatuju,“ odpověděl Damon zvolna. Nepůsobil ani moc naštvaně, spíš rozmarně a pobaveně. „No, rozhodně jsi šelma. Dáma a tygřice, tak to je.“

„A do té studny jsem hodila Stefana já,“ vychloubala se Katherine. „Viděla jsem, jak spolu zápasíte – a líbilo se mi to. Sledovala jsem Stefana až na kraj lesa, a pak...“ Tleskla rukama jako člověk, když zabíjí mola. Pak dlaně pomalu otevřela a pohlédla do nich, jako by tam něco skutečně bylo. A spiklenecky se zahihňala. „Chtěla jsem si ho nechat na hraní,“ přiznala se. Pak našpulila dolní ret a zle pohlédla na Eleny. „Ale tys mi ho vzala. To bylo od tebe ošklivé, Eleno. Tos neměla dělat.“

Ta děsivá dětská prohnanost jí zmizela z tváře a Elena na okamžik spatřila pronikavou nenávist dospělé ženy.

„Hamižné holky je potřeba trestat,“ prohlásila Katherine a přistoupila k ní. „A ty jsi hamižná holka.“

„Katherine!“ Stefan se probral z ohromení a rychle promluvil: „Nechceš nám vyprávět, co všechno jsi ještě udělala?“

Odvedl pozornost Katherine natolik, že ustoupila. Zatvářila se překvapeně a pak polichoceně.

„No... jestli opravdu chcete,“ odvětila. Objala se pažemi a vykroužila další piruetu, až se zlaté vlasy plazily po podlaze. „Ne,“ řekla škodolibě. Otočila se a ukázala na

ně. „Budete hádat. Hádejte a já vám budu říkat ‚samá voda‘ nebo ‚přihořívá‘. Tak honem!“

Elena polkla a kradmo pohlédla na Stefana. Neviděla žádný smysl ve zdržování Katherine; nakonec to vyjde všechno nastejno. Ale nějaký instinkt jí našeptával, aby se držela při životě, jak nejdéle to půjde.

„Nepadla jsi Vickii,“ řekla obezřetně. Vlastní hlas jí zněl zalykavě, ale najednou si byla jistá. „Tu dívku ve zříceném kostele, tenkrát v noci.“

„Dobře! Ano,“ zvolala Katherine. Předvedla další kočičí výpad se zahnutými prsty. „No, koneckonců, byla přece v mém kostele,“ dodala uvážlivě. „A to, co tu s tím chlapcem dělali – bože! Takové věci se v kostele nedělají. No, tak jsem ji *poškrábala!*“ Katherine vyprskla to slovo a přitom názorně předváděla, jako když se vypráví pohádka dětem. „A... pak jsem olízala krev!“ Olízla si jazykem bledě růžové rty. Potom ukázala na Stefana: „Hádej dál!“

„Od té doby ji pronásleduješ,“ řekl Stefan. Nehrál s ní hru – byl to jen zhnusený postřeh.

„No ano, ale s tím už jsme hotoví. A co dál?“ zeptala se Katherine ostře. Ale pak si začala hrát s knoflíčky u krku a Elena si vzpomněla na Vickii, jak se s očima překvapeného fauna svléká přede všemi v jídelně. „Přinutila jsem ji dělat hloupé věci,“ smála se Katherine. „Bavilo mě si s ní hrát.“

Elena už měla paže necitlivé a chytaly ji křeče. Zjistila, že mimoděk bojuje s provazy – byla tak dotčená Katherininou řečí, že nedokázala vydržet v klidu. Donutila se přestat a místo toho se co nejvíc uvolnila, aby získala do zmrtnělých rukou alespoň trochu citu. Nevěděla, co by udělala, kdyby se jí podařilo osvobodit, ale musela se o to pokusit.

„Hádej dál,“ výhružně pronesla Katherine.

„Proč říkáš, že je to tvůj kostel?“ zeptal se Damon. V jeho hlase bylo znát stopy pobavení, jako kdyby se ho nic z toho všeho netýkalo. „A co Honoria Fellová?“

„Chm, to staré strašidlo!“ prohlásila Katherine pohrdlivě. Pohlédla směrem za Elenu, sevřela rty a oči jí plály. Elena si teprve teď uvědomila, že jsou u vstupu do krypty, za kterým se skrývá vypleněný sarkofág. Možná jim Honoria pomůže...

Ale pak si vzpomněla na tichý, vytrácející se hlas. *Tohle je jediná pomoc, kterou vám mohu nabídnout.* A pochopila, že žádná další pomoc nepřijde.

Katherine řekla, jako by četla Eleně myšlenky: „Ona nemůže nic *udělat*. Je to jenom hromádka starých kostí.“ Její elegantní ruce gestikulovaly ve vzduchu, jako by ty kosti lámala. „Jediné, co může, je mluvit – a já jsem vám mnohokrát zabránila ji slyšet.“ Katherine se znovu tvářila zle a Elena pocítila bodnutí strachu.

„Zabilas Bonniina psa, Jang-ceho,“ řekla. Byl to výstřel naslepo, určený jen k tomu, aby odvrátila Katherininu pozornost, ale fungovalo to.

„Ano! To byla legrace. Vy jste všichni vyběhli z domu a začali volat a křičet...“ Katherine tu scénu předvedla pantomimicky: malý psík leží před Bonniiným domem, děvčata vybíhají ven a nacházejí jeho tělo. „Chutnal hrozně, ale stálo to za to. Sledovala jsem tam Damona, když se proměnil v havrana. Sledovala jsem ho často. Kdybych bývala chtěla, mohla jsem toho havrana popadnout a...“ Prudce zakroutila rukama proti sobě.

To je ten Bonniin sen, vzpomněla si Elena a projela jí vlna chladu. Ani si neuvědomila, že promluvila nahlas, dokud si nevšimla, že se na ni Katherine a Stefan dívají. „Bonni se o tobě zdálo,“ zašeptala. „Ale myslela si, že jsem to já. Říkala, že mě viděla, jak stojím pod stromem a kolem fičí vítr. Bála se mě. Říkala, že jsem vypadala nějak jinak, byla jsem prý bledá a skoro jsem zářila. A pak okolo přeletěl havran a já jsem ho popadla ze vzduchu a zakroutila mu krkem.“ Eleně stoupala do hrdla žluč. „Ale to jsi byla ty,“ štěkla.

Katherine vypadala potěšeně, jako by jí Elena nějak polichotila. „Lidem se o mně často zdá,“ prohlásila

samolibě. „I tvojí tetě – taky se jí o mně zdálo. Řekla jsem jí, že to byla její chyba, žeš umřela. A ona si myslí, že jí to vyčítáš ty.“

„Ach bože...“

„Já jsem chtěla, abys umřela,“ pokračovala Katherine a obličej se jí zkřivil nenávistí. „Tys *měla* umřít. Držela jsem tě pod vodou dost dlouho. Ale ty seš taková rajda, že sis brala krev od obou, a tak ses vrátila. No dobře,“ věnovala jí kradmý úsměv, „aspoň si s tebou můžu hrát déle. Ten den jsem ztratila nervy, protože jsem si všimla, že ti Stefan dal můj prsten. Můj prsten!“ Zvýšila hlas. „Ten, který jsem jim nechala, aby na mě nezapomněli. A on ho dal *tobě*. V tu chvíli jsem se rozhodla, že si s ním nebudu jenom hrát. Že ho musím zabít.“

Stefan měl v očích raněný, zmatený pohled. „Ale já myslel, že jsi mrtvá,“ řekl. „Ty jsi *byla* mrtvá, před pěti sty lety. Katherine...“

„Ále, tenkrát jsem vás oklamala poprvé,“ ušklíbala se Katherine, ale její hlas už nezněl škodolibou radostí. Byl rozmrzelý. „Všechno jsme to naplánovaly s Gudren, mojí děvečkou. Vy dva jste nepřijali moji volbu,“ vybuchla a vztekle přejížděla pohledem od Stefana k Damonovi. „Chtěla jsem, abychom všichni byli šťastní; milovala jsem vás. Milovala jsem vás oba. Ale to vám nebylo dost dobré.“

Katherinina tvář se opět proměnila a Elena v ní spatřila zraněné dítě, kterým byla před pěti staletími. Takhle Katherine musela vypadat *tenkrát*, pomyslela si se zájmem. Modré oči se jí skutečně zalily slzami.

„Chtěla jsem, abyste se měli rádi,“ pokračovala Katherine ublíženě, „ale vy jste neposlechli. A já jsem se cítila hrozně. Myslela jsem si, že když budete věřit, že jsem umřela, tak se nakonec *budete* mít rádi. A věděla jsem, že stejně musím pryč, než tatínek začne mít podezření, co se stalo.“

„Tak jsme to s Gudren naplánovaly,“ řekla tiše, ztracená ve vzpomínkách. „Nechala jsem si udělat další talisman proti slunci a dala jsem Gudren svůj prsten. Ona pak vzala

moje bílé šaty... moje nejlepší bílé šaty... a trochu popela z krbu. Pálily jsme tam předtím tuk, aby popel měl ten správný pach. A pak to všechno rozprostřela na slunci, kde jste to museli najít, a k tomu dala můj vzkaz. Nebyla jsem si jistá, jestli se necháte oklamat, ale nechali jste se.“

„Ale pak,“ Katherine zesmutněla, „jste udělali všechno špatně. Mělo vám to být líto, měli jste plakat a vzájemně se utěšovat. Udělala jsem to přece pro vás. Ale vy jste místo toho utíkali pro meče. Proč jste to *udělali*!“ Ten výkřik zněl upřímně, od srdce. „Proč jste *nepřijali* můj dar? Zacházeli jste s ním jako s hnojem. V tom vzkazu jsem vám jasně řekla, že si přeji, abyste se usmířili. Ale vy jste neposlechli a šli jste pro meče. A zabili jste jeden druhého. *Proč* jste to udělali?“

Katherine se rozplakala a také Stefanovi skanuly slzy po tvářích. „Byli jsme hloupí,“ řekl, stejně ztracený ve vzpomínkách jako ona. „Obviňovali jsme jeden druhého z tvé smrti a přitom jsme byli tak hloupí... Katherine, poslouvej mě. Byla to moje vina; já jsem zaútočil jako první. A, bože, jak jsem toho litoval... nedokážeš si představit, jak moc jsem toho od té doby litoval a přál jsem si, aby byla možnost to nějak změnit. Dal bych cokoli, abych to mohl odčinit... *cokoli*. Zabil jsem svého bratra...“ Zlomil se mu hlas a slzy vytryskly z očí. Eleně srdce pukalo žalem a bezmocně se obrátila k Damonovi, ale všimla si, že ji vůbec nevnímá. Pobavený pohled zmizel, fascinovaným zrakem propaloval Stefana a plně se soustředil jen na něj.

„Katherine, prosím, poslouvej mě,“ pokračoval Stefan rozechvělým hlasem. „Už jsme se navzájem trápili dost. Prosím, nech nás teď odejít. Nebo si nech mě, pokud chceš, ale dovol odejít alespoň jím. Je to všechno moje vina. Nech si mě a já udělám, co budeš chtít...“

Katherininy tyrkysové oči byly plné nekonečného žalu. Elena se neodvažovala ani nadechnout, aby neporušila kouzlo okamžiku. Dívka vykročila ke Stefanovi a tvář jí zněžněla touhou.

Ale pak se její ledové srdce opět vzpamatovalo a slzy jí zmrzly na lících. „Na to jsi měl myslet tenkrát,“ odpověděla. „Tenkrát bych ti možná naslouchala. Nejdřív mi bylo líto, že jste jeden druhého zabili. Utekla jsem pryč, dokonce bez Gudren, zpátky domů. Ale neměla jsem vůbec *nic*, dokonce ani ty krásné šaty, a měla jsem hlad a byla mi zima. Asi bych vyhladověla, kdyby mě nenašel Klaus.“

Klaus. Navzdory vši té hrůze si Elena vzpomněla na to, co jí vyprávěl Stefan. Klaus je ten muž, který z Katherine udělal upíra. Muž, o kterém vesničané říkali, že je zlý.

„To *Klaus* mě naučil pravdu,“ pokračovala Katherine. „Ukázal mi, jaký je svět ve skutečnosti. Musíš být silný a brát si to, co chceš. Musíš myslet jenom na sebe. A já jsem teď nejsilnější z upírů. Opravdu jsem. A víte, jak jsem to dokázala?“ Sama si odpověděla, aniž jim vůbec dala čas zareagovat. „Životy. Vzala jsem si tolik životů. Lidí i upírů – a všichni jsou teď ve *mně*. Po jednom nebo dvou stoletích jsem zabila Klause. A on byl *překvapený*. Nevěděl, že jsem se toho naučila tolik.“

Tolik mě těšilo si brát cizí životy, plnila jsem se jimi. Ale pak jsem si vzpomněla na vás dva a na to, co jste udělali. Jak jste naložili s mým darem. Chtěla jsem vás potrestat. A nakonec jsem vymyslela, jak to udělám.

Přivedla jsem vás sem. Nasadila jsem ti tu myšlenku do hlavy, Stefane, stejně jako ty vkládáš myšlenky do hlav lidem. Přivedla jsem tě na tohle místo. A pak jsem se postarala, aby tě Damon následoval. Byla tu Elena. Myslím, že se mnou musí být nějak příbuzná; vypadá jako já. Věděla jsem, že až ji uvidíš, pocítíš vinu. Ale neměl ses do ní zamilovat!“ Rozzlobený hlas Katherine opět přešel v čirou zuřivost. „Neměl jsi na mě zapomenout! A neměls jí dávat můj prsten!“

„Katherine...“

Katherine pokračovala: „Ach, tolik jsi mě rozzlobil. A já tě teď donutím litovat. Budeš moc litovat. Víím, koho teď nenávidím ze všeho nejvíc – jsi to ty, Stefane. Protože tebe jsem milovala víc.“ Zdálo se, že nad sebou znovu

získala kontrolu, otřela si z tváře poslední stopy slz a s přehnanou důstojností se napřímila.

„K Damonovi necítím takovou nenávist,“ řekla. „Možná ho i nechám naživu.“ Pohled jí zpřísněl, ale pak se jí oči rozšířily, jak dostala nápad. „Poslouchej, Damone,“ oslovila ho spiklenecky. „Ty nejsi tak hloupý jako Stefan. Ty víš, jak to v životě chodí. Slyšela jsem tě, jaks o tom mluvil. A viděla jsem věci, které jsi udělal.“ Naklonila se k němu. „Od té doby, co umřel Klaus, se cítím osamělá. Mohl bys mi dělat společnost. Jediné, co musíš udělat, je říct mi, že mě miluješ ze všeho nejvíc. A pak, až je zabiju, spolu odejdeme. Dokonce tě nechám zabít tu holku, jestli budeš chtít. Dám ti ji. Co na to říkáš?“

Ach bože, pomyslela si Elena a znovu pocítila znechucení. Damon se díval do Katherininých modrých očí; zdálo se, že zkoumá její tvář. V jeho výrazu se opět objevilo ono rozmarné pobavení. Panebože ne, pomyslela si Elena. Prosím, to ne...

Damon se pomalu usmál.

Elena sledovala Damona v tiché hrůze. Ten znepokojivý úsměv znala až příliš dobře. Ale i když už podléhala zoufalství, jakýsi hlásek v její mysli jí našeptával posměšnou otázku: A jaký je v tom rozdíl? Ona a Stefan umřou stejně. Od Damona by bylo jenom rozumné, kdyby se hleděl zachránit. A nebylo správné očekávat, že se bude chovat proti své přirozenosti.

Pozorovala ten krásný, nevypočitatelný úsměv s lítostí nad tím, kým by Damon býval mohl být.

Katherine mu úsměv okouzleně vrátila. „Budeme spolu tak šťastní. Jakmile budou mrtví, pustím tě. Nechtěla jsem ti ublížit, ne doopravdy. Jenom jsem se rozzlobila.“ Zvedla štihlou ruku a pohladilo ho po tváři. „Je mi to líto.“

„Katherine,“ oslovil ji. Stále se usmíval.

„Ano?“ Naklonila se k němu blíž.

„Katherine...“

„Ano, Damone?“

„Táhni k čertu.“

Elena ucukla před tím, co následovalo, ještě předtím, než se to stalo. Pocítila bouřlivý příval Síly – strašné, nespoutané Síly. Vykřikla, když spatřila Katherininu proměnu. Krásný obličej se jí zkroutil a proměnil se v cosi, co nebylo ani zvířecí, ani lidské. V očích jí plál rudý oheň. Vrhla se na Damona a zaťala mu tesáky do hrdla.

Ze špiček prstů jí vyklouzly drápy, kterými začala Damonovi drásat již krvácející hrud' a rvala mu kůži, až tekla krev. Elena křičela a matně si uvědomovala, že bolest, kterou cítí v rukou, pochází od toho, jak se snaží vyprostit z provazů. Slyšela křičet i Stefana, ale všechno přehlušoval ohlušující skřek Katherinina mentálního hlasu.

Toho budeš litovat! Ted' tě donutím toho litovat! Zabiju tě! Zabiju tě! Zabiju tě!

Samotná ta slova bolela. Byla jako dýky bodající Eleně do mysli. Jejich surová síla ji omráčila a přirazila ji na železné mříže. Neexistoval způsob, jak tomu uniknout. Zdálo se, že ten hlas přichází ze všech stran a buší jí do lebky.

Zabiju tě! Zabiju tě! Zabiju tě!

Elena omdlela.

Meredith klečela vedle tety Judith v komoře. Přesunula váhu a snažila se rozpoznat zvuky za dveřmi. Psi se dostali do sklepa; netušila, jak to dokázali, ale viděla krvavé čumáky některých z nich a napadlo ji, že zřejmě rozbili sklepní okna. A teď už byli za dveřmi komory, ale Meredith nedokázala odhadnout, co tam dělají. Bylo tam moc velké ticho.

Margaret schoulená u Roberta na klíně zanaříkala.

„Pšššt,“ tišil ji honem Robert. „Bude to v pořádku, andílku. Všechno bude v pořádku.“

Meredith pohlédla nad Margaretinou skloněnou hlavou do jeho vyděšených, ale odhodlaných očí. Málem jsme tě považovali za cizí Sílu, pomyslela si. Ale teď nebyl čas toho litovat.

„Kde je Elena? Slíbila mi, že na mě bude dávat pozor,“ řekla Margaret a upřela na ně veliké vážné oči. „Říkala, že se o mě postará.“ Tetě Judith vyletěla ruka k ústům.

„Ona se o tebe stará,“ zašeptala Meredith. „Jenom poslala mě, abych ti pomohla, to je všechno. Je to *pravda*,“ dodala vztekle a viděla, jak se Robertův káravý pohled rozplývá v rozpacích.

Zatím ticho venku vystřídaly hryzavé a škrábavé zvuky. Psi pracovali na dveřích.

Robert pevně přitiskl Margaretinu hlavičku blíž na svoji hrud'.

Bonnie nevěděla, jak dlouho už to trvá. Určitě jsou to celé hodiny. Zdálo se to jako věčnost. Psi se dostali dovnitř

přes kuchyň a staré dřevěné postranní dveře. Avšak zatím se jich jenom asi šest dostalo okolo ohňů, které zapálili před těmito otvory jako barikádu z plamenů. A o většinu z nich se postarali muži s puškami.

Jenže pan Smallwood a jeho přátelé teď už měli zbraně prázdné. A docházelo jim i palivo.

Vickie před chvílí dostala hysterický záchvat, křičela a držela se za hlavu, jako by ji něco bolelo. Hledali něco, čím by ji uklidnili, ale ona mezitím omdlela.

Bonnie přešla k Mattovi, který hleděl přes oheň zničenými postranními dveřmi ven. Nepozoroval psy, to věděla, ale něco mnohem vzdálenějšího. Něco, co odsud nebylo vidět.

„Museli jsme jít, Matte,“ řekla mu. „Nedalo se dělat nic jiného.“ Neodpověděl, ani se neotočil.

„Už brzy přijde úsvit,“ pokračovala. „Možná, že až se rozední, ti psi odejdou.“ Ale už ve chvíli, kdy to říkala, věděla, že to není pravda.

Matt neodpověděl. Dotkla se jeho ramena. „Stefan je s ní. Je tam Stefan.“

Matt konečně zareagoval – přikývl. „Je tam Stefan.“ odpověděl.

Další pes, hnědý a vrčící, vyskočil ze tmy.

Elena se probrala k vědomí po dlouhé době. Poznala to proto, že už viděla – nejen díky spoustě svíček, které zapálila Katherine, ale i díky studenému šerému světlu, které k nim pronikalo vchodem krypty.

Viděla Damona. Ležel na zemi, pouta měl rozdrásaná spolu s oblečením. Bylo už dost světla, aby viděla, jak rozsáhlá má poranění, a přemýšlela, jestli je vůbec ještě naživu. Byl tak nehybný, že klidně mohl být mrtvý.

Damone? oslovila ho tázavě. Teprve pak si uvědomila, že nepromluvila nahlas. Katherinino vrískání nějak propojilo v její mysli ten správný okruh, nebo možná probudilo cosi, co v ní už předtím dřímalo. A bezpochyby

pomohla i Mattova krev, která jí dodala sílu, aby konečně našla svůj mentální hlas.

Obrátila se na druhou stranu. *Stefane?*

Tvář měl staženou bolestí, ale bdělou. Až příliš bdělou. Elena si skoro přála, aby byl k tomu, co se s nimi děje, stejně netečný jako Damon.

Eleno, odpověděl.

Kam šla? zeptala se Elena a očima pomalu prohlížela místnost.

Stefan pohlédl ke vchodu do krypty. *Před chvílí šla nahoru. Asi zkontrolovat, jak si vedou psi.*

Elena měla pocit, že už překročila veškeré hranice strachu a hrůzy, ale nebyla to pravda. Zapomněla na ostatní.

Eleno, je mi to líto. Stefanova tvář byla plná citu, který nedokázala vyjádřit žádná slova.

To není tvoje vina, Stefane. Tohle jsi jí neudělal ty. Ona sama si to způsobila. Nebo – nebo se jí to prostě přihodilo, protože je tím, čím je. Čím jsme i my. Elena se rozpomněla na to, jak zaútočila na Stefana v lesích, jak se cítila, když uháněla za Smallwoodem a spřádala pomstu. *Mohlo se to stát i mně*, řekla.

Ne! Ty by ses nikdy nemohla stát něčím takovým.

Elena neodpověděla. Kdyby teď měla Síly, co by udělala Katherine? Nebo spíš, existuje něco, co by jí *neudělala!* Ale věděla, že by Stefana jen ještě víc rozrušilo, kdyby o tom mluvila.

Myslela jsem, že se nás Damon chystá zradit, řekla.

Já jsem si to taky myslel, odpověděl Stefan nejistě. Díval se na bratra se zvláštním výrazem ve tváři.

Ještě pořád ho nenávidíš?

Stefan zachmužil tvář. *Ne*, odpověděl tiše. *Ne, už k němu necítím nenávist.*

Elena přikývla. Připadalo jí to z nějakého důvodu důležité. Pak sebou trhla, všechny nervy v pohotovosti, když u vchodu do krypty objevil stín. I Stefan strnul.

To je ona, Eleno...

Miluji tě, Stefane, zvolala Elena zoufale, zatímco se bílá mlžná postava řítí dolů.

Katherine se před nimi zhmotnila.

„Nevím, co se tam děje,“ řekla a tvářila se podrážděně. „Blokuješ můj tunel.“ Pohlédla opět za Elenou k poničenému sarkofágu a k otvoru ve stěně. „Tím se dostávám ven,“ pokračovala a zjevně ignorovala Damonovo tělo u svých nohou. „Vede pod řekou, takže nemusím překračovat tekoucí vodu, chápete. Místo toho projdu *pod* ní.“ Pohlédla na ně, jako by čekala, že ocení její prohnalost.

No samozřejmě, uvědomila si Elena. Jak jsem mohla být tak hloupá? Damon s námi jel v Alarikově autě přes řeku. Přitom překročil tekoucí vodu a určitě i mnohokrát předtím. On přece nemohl být cizí Síla.

Přišlo jí zvláštní, jak dokáže přemýšlet, přestože je tak vyděšená. Bylo to, jako by část její mysli jen přihlížela zdáli.

„A teď vás zabiju,“ řekla Katherine konverzačním tónem. „Pak projdu pod řekou a zabiju vaše přátele. Myslím, že psům se to ještě nepodařilo. Ale já se o to postarám sama.“

„Nech Elenou jít,“ řekl Stefan ledově.

„Ještě jsem se nerozhodla, jak to udělám,“ pokračovala Katherine a vůbec si ho nevšímalá. „Mohla bych vás upéct, už k tomu máme skoro dostatečné světlo. A už mám tohle.“ Sáhla si pod šaty a vytáhla zaťatou pěst. „Jeden, dva, tři!“ počítala a přitom pouštěla na zem dva stříbrné a jeden zlatý prsten. Všechny měly modré kameny – stejně jako Katherininy oči. Stejně jako kámen v náhrdelníku na jejím krku.

Elena zběsile zahýbala prsty a ucítila, že má prsteníček holý. Je to pravda. Nikdy by nevěřila, jak nahá se bude cítit bez toho kovového kroužku. Byl nezbytný pro její život, pro přežití. Bez něj...

„Bez nich zemřete,“ řekla Katherine a bezstarostně šoupala prsteny po zemi palcem u nohy. „Ale já si myslím, že to by nebylo dost *pomalé*.“ Ustoupila skoro až k protější

stěně krypty. Její stříbrné šaty vrhaly odlesky v matném světle.

V tu chvíli si Elena uvědomila, že může hýbat rukama. Dost na to, aby ohmatala jednu ruku tou druhou, dost, aby cítila, že už nejsou znečitlivělé. Provazy se uvolnily.

Ale Katherine je silná. Neuvěřitelně silná. A také rychlejší než Elena. I kdyby se dokázala osvobodit, bude mít čas jenom na jediný rychlý pohyb.

Zakroutila jedním zápěstím a cítila, jak provazy povolily.

„Existují i jiné způsoby,“ vyprávěla Katherine. „Mohla bych vás řezat a dívat se, jak krvácíte. Ráda se dívám.“

Elena zaťala zuby a zatáhla za provaz ze všech sil. Ruku měla ohnutou v nesnesitelném úhlu, ale pokračovala. Pak ucítila, jak ji provaz odřel, když sklouzl.

„Anebo krysy,“ dumala právě Katherine zamyšleně.

„S krysama může být zábava. Mohla bych jim říkat, kdy začít a kdy přestat.“

Uvolnit druhou ruku bylo mnohem snazší. Elena se pokoušela nedat ani náznakem najevo, co se jí děje za zády. Ráda by zavolala Stefana svým mentálním hlasem, ale neodvažovala se. Bála se, že ji Katherine uslyší.

Katherine přecházela sem a tam, až došla ke Stefanovi. „Myslím, že začnu u tebe,“ oznámila a sklonila tvář těsně k němu. „Mám už zase hlad. A ty jsi tak sladký, Stefane. Zapomněla jsem, jak jsi byl sladký.“ Na podlaze se objevil obdélník šedého světla. Úsvit. Světlo dopadalo na podlahu vchodem krypty. Katherine teď stála poblíž. Ale...

Katherine se náhle usmála a modré oči se jí zatřpytily. „Už vím! Vysaju tě skoro k smrti a pak tě přinutím se dívat, jak budu zabíjet *ji*! Nechám v tobě jenom tolik síly, abys ji viděl umírat, než sám zemřeš. Nezní to jako dobrý plán?“

Rozmarně zatleskala, vykroužila další piruetu a odtančila.

Ještě krok, pomyslela si Elena. Viděla, jak se Katherine blíží k obdélníku světla. Jen ještě jeden krok...

Katherine ten krok učinila. „To je ono!“ radovala se a začala se obracet zpět k nim. „Takový dobrý...“

Ted’!

Elena vyškubla ruce z posledních smyček provazu a vrhla se na ni. Bylo to jako útok divoké kočky. Jediný zoufalý skok, kterým musí skolit kořist. Jediná šance. Jediná naděje.

Dopadla na Katherine plnou vahou. Náraz je obě srazil do obdélníku světla. Cítila, jak Katherinina hlava udeřila o kamennou zem.

A ucítila pronikavou bolest, jak i na její tělo dopadlo smrtící záření. Byl to podobný pocit jako pálivý hlad, jen silnější. Tisíckrát silnější. Bylo to nesnesitelné.

„*Eleno!*“ vykřikl Stefan myslí i hlasem.

Stefane, pomyslela si. Pod ní proudily vlny Síly, jak se Katherininy omráčené oči opět zaostřily. Rty se jí zkřivily hněvem a vycenila tesáky. Měla je tak dlouhé, že jí poranily dolní ret. A ta znetvořená ústa se otevřela a zavyla.

Elena neohrabaně šátrala Katherine po hrdle. Sevřela prsty kolem chladivého kovu jejího modrého náhrdelníku. Vší silou škubla a ucítila, jak povolil. Pokoušela se ho sevřít, ale prsty měla ztuhlé a neohrabané. Katherine po její ruce divoce vyrazila svými pařáty. Náhrdelník odletěl do tmy.

„*Eleno!*“ vykřikl Stefan znovu hlasem vyděšeným k smrti.

Měla pocit, jako kdyby její tělo bylo naplněné světlem. Jako by byla průhledná. Jenomže to světlo byla bolest. Pod sebou viděla Katherininu znetvořenou tvář, jak hledí k zimní obloze. Místo vytí ted’ vydávala stále vyšší skřeky.

Elena se pokusila nadzvednout, ale neměla sílu. Katherinin obličej praskal a objevovaly se v něm pukliny. Z nich vystoupily ohnivé jazyky. Skřeky dospěly do příšerného crescenda. Vzplály jí vlasy a kůže zčernala. Elena nyní cítila oheň seshora i zespodu.

Pak ji něco popadlo za ramena a odtáhlo stranou. Stíny ji přijaly jako chladivá voda. Kdosi ji otočil a kolébal.

Viděla Stefanovy paže, zarudlé v místech, kde je vystavil slunci, a krvácející tam, kde zpřetrhal provazy. Pohlédla mu do obličeje a spatřila jen nekonečnou hrůzu a žal. Pak se jí všechno rozmazalo a už neviděla nic.

Meredith a Robert tloukli zkrvavené čumáky, které se draly dovnitř dírou ve dveřích, ale najednou se zmateně zarazily. Čelisti přestaly chňapat a trhat. Jeden čumák šknutím vyklouzl z díry a zmizel. Meredith ustoupila stranou, aby měla lepší výhled na ostatní, a všimla si, že psí oči jsou omámené a kalné. Nehýbaly se. Pohlédla na Roberta, který jen stál a ztěžka oddychoval.

Ze sklepa se také přestaly ozývat zvuky. Všechno ztichlo.

Ale ještě se neodvažovali doufat.

Vickiino pomatené vriskání ztichlo, jako když utne. Pes, který právě zaťal tesáky Mattovi do stehna, strnul, křečovitě se otřásl – a pak pustil. Bonnie zalapala po dechu a otočila se, aby nakoukla za dohasínající oheň. Bylo už dost světla, aby viděla venku těla dalších psů ležet tam, kde padla.

Opřeli se s Mattem o sebe a zmateně se rozhlíželi.

Konečně přestalo sněžit.

Elena pomalu otevřela oči.

Všechno bylo velmi jasné a klidné.

Byla šťastná, že to vriskání konečně ustalo. Bylo zlé, až bolelo. Teď už nebolelo nic. Měla opět pocit, jako by její tělo bylo plné světla, ale tentokrát necítila žádnou bolest. Jako by se vznášela, vysoko a lehce, na závanech vzduchu. Zdálo se jí, jako by neměla vůbec žádné tělo.

Usmála se.

Nebolelo ji, když otočila hlavu, ale ten pocit volnosti a vznášení zesílil. V obdélníku bledého světla na podlaze viděla doutnající zbytky stříbřitých šatů. Katherinina lež z doby před pěti sty lety se stala skutečností.

Tak, a je to. Elena pohlédla stranou. Ted' už nepřála nikomu nic zlého a nechtěla plýtvat časem na Katherine. Je tu tolik mnohem důležitějších věcí.

„Stefane,“ řekla, povzdechla si a usmála se na něj. Ach, to je krása. Takhle se asi cítí ptáci.

„Nechtěla jsem, aby všechno skončilo takhle,“ řekla s mírným smutkem v hlase. Jeho zelené oči byly vlhké. Znovu se naplnily slzami, ale vrátil jí úsměv.

„Já vím,“ odpověděl. „Já vím, Eleno.“

Porozuměl. To je dobře; na tom hodně záleží. Ted' už bylo snadné vidět, které věci jsou opravdu důležité. A Stefanovo porozumění pro ni znamenalo víc než cokoli jiného na světě.

Připadalo jí, že už si ho dlouho pořádně neprohlédla. Kdy si naposled dopřála čas, aby ocenila, jak je krásný, s těmi tmavými vlasy a s očima zelenýma jako dubové listy. Ale ted' to vidí; a vidí i duši, která z těch očí září. Stálo to za to, pomyslela si. Nechtěla jsem umřít a nechci umřít ani ted'. Ale kdybych musela, udělala bych to všechno znovu.

„Miluji tě,“ zašeptala.

„Já miluji tebe,“ odpověděl a stiskl jejich spojené ruce.

Zmocňovala se jí podivná ospalá lehkost. Stěží cítila, jak ji Stefan objímá.

Čekala by, že bude mít strach. Ale nebála se – dokud je Stefan u ní.

„Ti lidé na plese ted' už budou v bezpečí, že ano?“ zeptala se.

„Už budou v bezpečí,“ zašeptal Stefan. „Zachránila jsi je.“

„Nerozloučila jsem se s Bonnie a s Meredith. Ani s tetou Judith. Musíš jim říct, že je mám ráda.“

„Řeknu jim to,“ ujistil ji Stefan.

„Můžeš jim to říct sama,“ heknul další hlas chraptivě. Damon se doplazil po zemi za Stefana. Měl zpustošený obličej pokrytý zaschlou krví, ale jeho tmavé oči ji propalovaly. „Použij svoji vůli, Eleno. Vydrž. Máš v sobě sílu...“

Rozechvěle se na něj usmála. Ona zná pravdu. To, co se děje teď, je jen dokončení toho, co začalo před dvěma týdny. Dostala ještě třináct dnů, aby dala všechno do pořádku, aby napravila vztah s Mattem a rozloučila se s Margaret. Aby řekla Stefanovi, že ho miluje. Ale teď ten čas milosti vypršel.

Přesto není důvod zraňovat Damona. Také ho má ráda. „Pokusím se,“ slíbila mu.

„Vezmeme tě domů,“ řekl.

„Ale teď ještě ne,“ odpověděla mu něžně. „Počkejte ještě malou chvíli.“

V těch neproniknutelně černých očích se cosi pohnulo a žhnoucí jiskra pohasla. Uviděla, že Damon také pochopil.

„Nemám strach,“ řekla. „No... možná trošku.“ Ospalost se jí zmocňovala čím dál víc. Cítila se velmi pohodlně, jako by usínala. Všechno kolem se rozplývalo.

V hrudi pocítila rostoucí bolest. Nijak moc se nebála, ale bylo jí to líto. Je tolik věcí, které promešká; tolik věcí, které si přála udělat.

„Ach,“ řekla tiše. „To je legrační.“

Připadalo jí, že se stěny krypty rozpustily. Byly teď šedivé a plula po nich oblaka a viděla cosi jako dveře, podobné těm, kterými se vstupovalo do podzemí. Jenomže tyhle dveře vedly do zvláštního světla.

„To je krásné,“ zamumlala. „Stefane? Jsem tak unavená.“

„Teď si můžeš odpočinout,“ zašeptal.

„Budeš u mě?“

„Ano.“

„Tak se nebudu bát.“

Na Damonově tváři se cosi zatřpytilo. Natáhla ruku, dotkla se toho a pak překvapeně odtáhla prsty.

„Nebud' smutný,“ řekla mu, když ucítila na prstech chladivou vláhu. Najednou ji napadlo – kdo tu teď zůstane, aby Damonovi rozuměl? Kdo ho nyní bude směřovat, kdo se pokusí vidět, co v něm ve skutečnosti je? „Budete se muset starat jeden o druhého,“ řekla, když si to uvědomila.

Vrátilo se jí trochu síly, jako když svíce plápolá ve větru. „Stefane, slíbíš mi to? Slibuješ, že se postaráte jeden o druhého?“

„Slibuju,“ odpověděl. „Ach, Eleno...“

Vlny ospalosti ji zalévaly. „To je dobře,“ řekla. „To je dobře, Stefane.“

Dveře se blížily, už byly tak blízko, že se jich mohla dotknout. Zajímalo ji, jestli někde za nimi jsou i její rodiče.

„Je čas jít domů,“ zašeptala.

A pak temnoty i stíny zmizely a nezbylo nic, než světlo.

Stefan ji držel, dokud nezavřela oči. A pak ji držel dál a slzy, které dosud potlačoval, nechal volně kanout. Tohle byla jiná bolest, než když ji vytáhl z řeky. Tahle neobsahovala žádný hněv, žádnou nenávist, jen lásku, která bude trvat věčně.

A bolelo to o to víc.

Pohlédl na obdélník světla, který byl od něj vzdálený jen krok nebo dva. Elena odešla do světla. Nechala ho tu samotného.

Ale ne nadlouho, pomyslel si.

Na podlaze stále ještě ležel jeho prsten. Vstal a ani na něj nepohlédl – upíral pohled na dopadající sluneční paprsky.

Ucítil, jak ho zezadu popadla Damonova ruka a strhla zpět.

Stefan pohlédl bratrovi do tváře.

Damon měl oči černé jako půlnoc a ve druhé ruce držel Stefanův prsten. Zatímco Stefan přihlížel, neschopen pohybu, násilím mu prsten nasadil a pak ho teprve pustil.

„A teď,“ prohlásil a s bolestnou grimasou se opřel o zed', „můžeš jít, kam chceš.“ Zvedl ze země i prsten, který dal Stefan Eleně, a podával mu ho. „Ten je taky tvůj. Vezmi si ho. Vezmi si ho a jdi.“ Odvrátil tvář.

Stefan dlouho hleděl na zlatý kroužek na své dlani.

Pak ho uchopil do prstů a pohlédl na Damona. Jeho bratr měl zavřené oči a namáhavě dýchal. Zjevně byl vyčerpaný a trpěl bolestmi.

A Stefan přeci Eleně něco slíbil.

„Pojď,“ řekl tiše a schoval prsten do kapsy. „Najdeme nějaké místo, kde si můžeš odpočinout.“

Podepřel bratra a pomohl mu vstát. A pak, na malou chvíli, ho prostě jen držel.

16.

pondělí 16. prosince

Stefan mi dal tenhle deník. Zbavuje se většiny věcí ze svého pokoje. Nejdřív jsem říkala, že ho nechci, protože nevím, co s ním. Ale teď už asi vím. Lidé už začínají zapomínat. Podrobnosti vyprávějí chybně a přidávají věci, které si prostě vymysleli. A hlavně, vymýšlejí vysvětlení. Proč to nemohlo být nic nadpřirozeného, vždyť se přece dá najít logické vysvětlení pro tohle nebo pro tamto. Je to hloupé, ale nejde to zastavit, Zvlášť u dospělých.

Ti jsou nejhorší. Říkají, že ti psi měli fobii nebo něco takového. Veterinář pro to vymyslel jakýsi nový název, že snad šlo o nějaký druh vztekliny, který přenáší netopýři. Meredith tvrdí, že je to směšné. Já si myslím, že to je prostě hloupé.

Se studentama je to trochu lepší, zvláště s těma, kteří byli na tom plese. Myslím, že na některé z nich se můžeme doopravdy spolehnout, jako třeba na Sue Carsonovou nebo na Vickii. Vickie se během posledních dvou dnů hrozně změnila – je to jako zázrak. Nechová se už tak podivně jako v posledních třech měsících, ale taky není taková, jako bývala dřív. Bývala to taková nána a držela se party drsnejch kluků. Ale teď mám pocit, že bude v pohodě.

Dokonce ani Caroline se dneska nechovala tak hrozně. Na té první mši nemluvila, ale měla řeč na téhle. Řekla, že Elena byla skutečnou královnou – což se sice trochu opičila po minulé řeči Sue, ale asi to bylo to nejlepší, čeho je Caroline schopná. Bylo to hezké gesto.

Elena vypadala tak pokojně. Ne jako vosková panenka, ale jako by jenom spala. Víím, že to říkají všichni, ale je to pravda. V tomhle případě je to opravdu tak.

Ale potom začali lidi mluvit o jejím ‚neuvěřitelném zotavení z utonutí‘ a tak. A tvrdit, že umřela na embolii nebo na něco takového. Což je absolutně k smíchu. Ale díky tomu jsem dostala ten nápad.

Vytáhnu z šatny její druhý deník. A pak požádám paní Grimesbyovou, aby oba deníky vzala do knihovny – ne do skříně jako deník Honorie Fellové, ale někam, kde si je lidé budou moct vzít do ruky a přečíst. Protože tady je celá pravda. Tady je skutečný příběh. A já nechci, aby ho lidé zapomněli.

Věřím, že studenti nezapomenou.

Myslím, že bych měla ostatním vyprávět, co se doopravdy stalo; Elena by si to přála. Teta Judith už je v pořádku, ačkoli patří mezi ty dospělé, kteří se nedokážou vyrovnat s pravdou. Potřebuje racionální vysvětlení. S Robertem se o Vánocích budou brát. A to je dobře, kvůli Margaret.

Margaret to pochopila správně. Při mši mi řekla, že jednou se s Elenou a s rodiči setká, ale že to teď nejde, protože je tu ještě hodně věcí, které musí udělat. Nechápu, kdo ji na tu myšlenku přivedl. Na čtyřletou holčičku je vážně chytrá.

Alaric a Meredith jsou samozřejmě taky v pořádku. Když se v to hrozné ráno setkali – potom, co všechno ztichlo, a my jsme zjišťovali škody – prakticky si padli do náručí. Myslím, že z toho něco bude. Meredith ovšem tvrdí, že bude ochotná se o tom bavit, až jí bude osmnáct a odmaturuje.

To je typické, absolutně typické. Všichni kolem mají kluka. Přemýšlím, že bych vyzkoušela některý z rituálů své babičky, jenom abych zjistila, jestli se vůbec vdám. Vlastně tu ani není nikdo, koho bych si vzít chtěla.

No, je tu Matt. Matt je milý. Ale právě teď má v hlavě jenom jednu dívku. A nevím, jestli se to někdy změní.

Dneska po mši praštil Tylera do nosu, protože o ní řekl něco neslušného. Tyler je jeden z těch lidí, o kterých vím, že se nikdy nezmění, bez ohledu na cokoliv. On bude vždycky jenom lakomý protivný kretén, jako je teď.

Ale Matt... no, Matt má krásně modré oči. A fantastický pravý hák.

Stefan Tylera nemohl praštit, protože tam nebyl. Ve městě je pořád spousta lidí, kteří si myslí, že Elenu zabil. Muselo to tak být, říkají, protože nikdo jiný tam nebyl. Katherinin popel byl už dávno roznesený všude kolem, než se záchranáři dostali do krypty. Stefan tvrdí, že takhle vzplála proto, že byla tak stará. Říká, že si měl uvědomit už tenkrát poprvé, když Katherine předstírala smrt, že mladý upír by se takhle nerozpadl na popel. Prostě by umřela, jako Elena. Jenom ti staří se rozpadají.

Někteří lidé – zvláště pan Smallwood a jeho kamarádi – by asi rádi obvinili Damona. Kdyby ho ovšem dokázali chytit. Ale to nedokážou. Nebyl tam, když se dostali do krypty, protože mu Stefan pomohl pryč. Stefan neřekl kam, ale já myslím, že někam do lesů. Upíři se asi uzdravují rychle, protože když jsem dneska po mši mluvila se Stefanem, říkal, že Damon z Fell's Church odešel. Neměl z toho radost; myslím, že Damon mu o tom předem neřekl. Napadá mě spousta otázek: Co Damon dělá? Prohání se venku a kouše nevinné dívky? Nebo se změnil? Nevsadila bych si ani na jedno. Damon je vážně zvláštní.

Ale senzační. Rozhodně senzační.

Ani Stefan neříká, kam pojede. Ale myslím si, že se Damon dočká překvapení, až se příště ohlídne. Elena zřejmě přinutila Stefana slíbit, že na něj bude dávat pozor nebo tak něco. A Stefan bere sliby velmi, velmi vážně.

Přeju mu štěstí. Pokud bude dělat to, co si Elena přála, myslím, že bude šťastný. Alespoň tak šťastný, jak může být bez ní. Nosí teď její prsten na řetízku kolem krku.

Jestli si myslíš, že to všechno zní pošetile nebo jako by mi na Eleně nezáleželo, jenom to dokazuje, jak se pleteš. Jen ať se někdo odváží mi to říct do očí. Obě jsme s Meredith

proplakaly celou sobotu a většinu neděle. A já jsem měla takový vztek, že se mi chtělo ničit a rozbíjet věci. Pořád se mi vracelo: Proč Elena? Proč? Když tu bylo tolik jiných lidí, kteří tu noc mohli umřít. Z celého města umřela jenom ona jediná.

Samozřejmě, že to udělala, aby je zachránila – ale proč přitom musela položit život? To není fér.

Ach jo, začínám zase plakat. To se stane vždycky, když přemýšlím o tom, proč život není fér. A já nedokážu pochopit, proč není. Mám chuť jít a tlouct na hrobku Honorie Fellové a zeptat se, jestli to ona dovede vysvětlit, ale nemluvila by se mnou. Myslím, že tohle neví nikdo.

Měla jsem Elenu moc ráda. A bude mi strašně chybět. I celé škole. Je to, jako by zhaslo světlo. Robert říká, že to je význam jejího jména v latině: 'světlo'.

Myslím, že ve mně už navždycky zůstane určitá část, kde zhaslo světlo.

Přeju si, abych se s ní bývala mohla alespoň rozloučit, ale Stefan říkal, že mi vzkázala, že mě má ráda. Budu na to myslet jako na světlo, které si můžu vzít všude s sebou.

Asi bych teď měla přestat psát. Stefan odjíždí a my s Meredith, Alarikem a Mattem ho jdeme vyprovodit. Neměla jsem v úmyslu se do toho tak vložit; já sama jsem si deník nikdy nepsala. Ale chci, aby lidi věděli o Eleně pravdu. Nebyla svatá. Nebyla vždycky milá a hodná a poctivá a příjemná. Ale byla silná, milující a věrná svým přátelům a na konci udělala tu nejjobětavější věc, kterou člověk může udělat. Meredith říká, že to znamená, že si zvolila světlo před temnotou. A já chci, aby to lidi věděli a aby si to navždycky zapamatovali.

Já si to budu vždycky pamatovat.

Bonnie McCulloughová

16. 12. 1991

L. J. Smith

Upíří deníky – Zášť

Poprvé vydalo v roce 1991 nakladatelství HarperTeen, které patří do skupiny HarperCollins Publishers, 1350 Avenue of Americas, New York, NY 10019
Copyright © 1991 by Daniel Weiss Associates, Inc. and Lisa Smith
Cover art © 2009 by Carrie Schechter
Cover design by Jennifer Heuer
ISBN 978-0-06-114098-3

Z anglického originálu *Vampire Diaries – The Fury*
přeložila Lucie Schürerová.
Redakční úprava Kateřina Matoušková
Jazyková korektura Jana Tillerová
Odpovědná redaktorka Helena Klečková
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1813. publikaci, 1. vydání, 2010
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, s.r.o., 2010
Translation © Lucie Schürerová, 2010

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory / edice Upíří deníky

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz
<http://www.fragment.cz>

ISBN 978-80-253-0968-1 (1. vydání, 2010)